காற்றோடு தூதுவிட்டேன்

முத்துலட்சுமி ராகவன்

தமிழ்நேசன் மின்நூலகம்
www.tamilnesan1981.blogspot.in

காற்றோடு தூதுவிட்டேன்

முத்துலட்சுமி ராகவன்

திருமகள் நிலையம்
சுகான்ஸ் அபார்ட்மெண்ட்ஸ்
பழைய எண்:28, புதிய எண்:13,
சிவப்பிரகாசம் தெரு,
தி.நகர், சென்னை- 600 017.
☎: 24342899, 24327696
Fax: 91 - 44 - 24341559
email: enquiry@thirumagalnilayam.com
website: www.thirumagalnilayam.com

முதற் பதிப்பு: ஜூன், 2011
உரிமை: ஆசிரியருக்கு ©

KATTRODU THUTHUVITAN

By: **Muthu Lakshmi Raghavan**

First Edition: **June, 2011**

No. of Pages: **136**

Paper used: 11.6 N.S. Book Print

விலை

THIRUMAGAL NILAYAM
Old No.28, New No.13,
Sucons Apartments,
Sivaprakasam Street,
T.Nagar, Chennai-600 017
Phone: 044-24342899, 24327696
email: enquiry@thirumagalnilayam.com
website: www.thirumagalnilayam.com

Laser Typeset at: Sivaa Graphics, Chennai-94. Ph: 8939475707
E-mail : saran_saran_2008@yahoo.co.in

Printed at : **NOVENA OFFSET PRINTING CO.**, Chennai - 5 ✆ 28446166, 28446891

1

கஸ்தூரியின் மனம் சிறகடித்துக் கொண்டிருந்தது... யாருக்குக் கிடைக்கும் இது போன்ற வாழ்க்கை? நினைத்தவனையே கை பிடிக்கப் போகும் மகிழ்வால் நிறைந்தாள்.

சரவணன்... இந்தப் பெயரை உச்சரிக்கும்போதே வாய் இனித்தது. கஸ்தூரி தன் பட்டுப் பாவாடை விரிய-தாவணியை இழுத்துச் செருகியபடி தட்டாமாலை சுற்றினாள். காரணமின்றி தனக்குத்தானே சிரித்துக்கொண்டாள்.

அவளுக்குப் பின்னால் கோயில் குளக்கரை மரத்தில் ஒளிந்து, ஆசை ததும்ப கஸ்தூரியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த துரைசிங்கத்தின் கண்களில் ஆவல் தெரிந்தது.

"என்னடி கஸ்தூரி. வீட்டிற்கு வரும் உத்தேசம் இல்லையா?"

கோயிலுக்குள் இருந்த வந்த மல்லிகா கேட்டாள்.

'ம் ம்... வருகிறேன்... வருகிறேன். வராமல் எங்கே போகப் போகிறேன்...?" என்றாள் கஸ்தூரி.

"ஒரு வேளை உன் தாய் மாமன் வீட்டிற்கு இப்போதே போனாலும் போய்விடுவாயோ என்னவோ! யார் கண்டது.

அவர்கள் வீட்டில் பெண் கேட்டாலும் கேட்டார்கள். இந்த ஆறு நாட்களாய் உன்னைப் பிடிக்கவே முடியவில்லையே. தரையில் கால் படாமல் நிற்கிறாயே?"

"போடி. அதற்காக... முறையோடு என் அத்தானின் பெண்டாட்டியாக போவதற்கு முன்னாலேயே என் மாமன் வீட்டிற்குப் போவேனா? என்னை யாரென்று நினைத்தாய்? மகேஷ்வரனின் செல்ல மகளாக்கும்."

"அடேங்கப்பா. அப்பாவின் பெருமையைச் சொல்லும் போதே... பெரிய ராணி மங்கம்மாள் போல் ஒரு 'போஸ்' கொடுக்கிறாயே... போதும்டியம்மா. வா... வீட்டிற்குப் போலாம்."

"அது... அந்தப் பயம் இருக்கட்டும்."

"வாடி சும்மா... உதார் விடாதே."

அவர்கள் இருவரும் போன பின்னால்-மரத்தின் மறைவில் இருந்து வெளிவந்த துரைசிங்கம்-கஸ்தூரியையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

அவன் முதுகில் ஒரு கரம் அடித்தது. திரும்பிப் பார்த்தான்.

சுப்பையா நின்றிருந்தான்.

"என்ன துரைசிங்கம். பார்வையெல்லாம் பலமாய் இருக்கு...?" விசமமாக அவன் வினவினான்.

"என்னத்தைப் பார்த்து என்னடா செய்ய? காத்திருந்தவன் பெண்டாட்டியை நேற்று வந்தவன் அடித்துக்கொண்டு போகப் போகிறானே?"-கண்கள் சிவக்க கூறினான் துரை.

"அவன் ஒன்றும் நேற்று வந்தவன் இல்லையேப்பா. உடந்தைப்பட்ட தாய் மாமன் மகன்தானே?"

"நான் மட்டும் ஊரில் போகிறவனா? சொந்த அத்தை மகன்தானேப்பா? நேற்று வரைக்கும் எனக்குத்தான் கஸ்தூரி கிடைப்பாள்னு காத்துக்கிட்டு கிடந்தேன்!"

"சும்மாவா காத்துக் கிடந்தாய்? அந்த வீட்டில் ஆறு பண்ணையாள் செய்யும் வேலைகளை நீ ஒருவனே செய்து முடித்து... உன் தாய் மாமனின் காலைக் கழுவிக்கொண்டு கிடந்தாயேப்பா... கடைசியில் உன் கதி இப்படியா ஆகணும்... ச்சு... ச்சு..."

இந்த சுப்பையா பரிதாபப்படுவது போல் எள்ளி நகையாடுவது புரிந்தும்-ஒன்றும் செய்ய முடியாத இயலாமையுடன் வானத்தை வெறித்தான் துரை.

"அட ஏனப்பா. நீ வேற வெந்த புண்ணில் வேலைப் பாய்ச்சுகிற?"

"உள்ளதைத்தானே சொல்றேன்."

சுப்பையா சிரித்தபடி நடையைக் கட்ட-துரை மனம் வெஞ்சினம் கொண்டது.

'கஸ்தூரி... கஸ்தூரி! மஞ்சளின் நிறத்தில் இருக்கும் என் மாமன் மகளே... விட மாட்டேன்டி. உன்னை இன்னொருவனுக்கு விட்டுக் கொடுக்க மாட்டேன்டி. பார்க்கலாம்... ஜெயிக்கப் போவது நானா... இல்லை, அந்த சரவணனான்னு... பார்க்கிறேன்டி... ஒரு கை பார்க்கிறேன்.'

துரைசிங்கம் மனதில் கறுவிக்கொண்டே நடந்தான். வீட்டைச் சுற்றி இருந்த வேலிப்படலைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

மாட்டுக்கு வைக்கோல் போட்டுக்கொண்டிருந்த செவ்வந்தி, "எங்கேடா போயிருந்தே. சாப்பிட ஆளைக் காணோம்னு ஊர் முழுக்க உன்னைத் தேடிக்கிட்டு இருந்தேன்" என்றாள்.

"ஆமாம். கோழி அடிச்சு வறுத்து வச்சிருக்க. நான் நேரத்துக்கு சாப்பிட வராமல் போயிட்டேன். போம்மா... போ. போய் ரசத்தை ஊற்றி, சோற்றைப் போடு. தொட்டுக்கொள்ள என்ன கொள்ளுத்துவையல்தானே வச்சிருப்பே?"

"எப்படிடா கண்டுபிடிச்சே... என் ராசா?"

"அது ஒண்ணுதானே நம்ம வீட்டு அடுக்கு பானையில் இருக்கு. கொஞ்சமாய் எடுத்து வறுக்க வேண்டியது. அரைக்க வேண்டியது. இப்படியே நம்ம காலம் போகுது... ம்ஹீம்..."

"அதுக்கு ஏண்டா புதுசா இப்பப் போய் அலுத்துக்கறே. இது தெரிஞ்ச கதைதானே! உன் அப்பன், இருந்த சொத்தை எல்லாம் குடிச்சே கரைச்சுட்டு ஒரு வழியா போய் சேர்ந்தாரு. என்னவோ... என் அண்ணன் மகராசன் புண்ணியத்துல என் வீட்டு அடுப்பு எரியுது. இதில் நீ இத்தனை குறை சொல்ற! வாடா வா... போக்கத்தவன் போஜனத்தைக் குறை சொன்னானாம்."

செவ்வந்தி எரிச்சலுடன் வீட்டுக்குள் சென்று, தட்டை எடுத்து வைத்தாள். கை, கால், முகம் அலம்பிக்கொண்டு வந்த துரை-தட்டு முன் அமர்ந்தான். சோற்றைப் போட்டு குழம்பை ஊற்றினாள் அவள்.

"அட... மெய்யாலுமே கோழிக் குழம்பு! எப்படிம்மா... நீ கோழி அடிச்சிக் குழம்பு வச்சியா?"

"ஆமாம்... அதுக்குத்தான் நான் ஆளு. ஏன்டா நீ வேற வயிற்றெரிச்சலைக் கிளப்பற! எல்லாம் உன் மாமன் வீட்டில் வைத்ததுதான். அண்ணன் கொண்டு வந்து கொடுத்துட்டுப் போனாரு. சாப்பிடு..."

துரை சாப்பிடுவதை நிறுத்திவிட்டு தாயை முறைத்தான். செவ்வந்தி கேள்வியாய் மகனைப் பார்த்தாள்.

"ஏன் இப்படி இருக்கிற...? என்னவோ உன் வீட்டுச் சொத்தை யாரோ கொள்ளையடிச்சிட்டுப் போன மாதிரி பார்க்கிற?"

"கொள்ளையடிச்சுட்டுத்தான் போயிட்டான். என் சொத்தை இன்னொருவன் கொள்ளை அடிச்சுட்டுத்தான் போயிட்டான்."

"ஏன்டா... உனக்கு ஏது சொத்து, அதை யாரு திருடிக்கிட்டுப் போனது? உன் புத்திகித்தி பிசகிப் போச்சா.?"

"அட போம்மா... நீ சரியான வெள்ளந்திப் பொம்பளை. உன் அண்ணன் வீட்டில் போடுற சோத்தையும், ஊத்துற குழம்பையும் பெரிசா பேசிக்கிட்டுத் திரியறே. இங்கே கவுரவமே கொள்ளை போயிருச்சு. அதைத் தெரியாம பினாத்திக்கிட்டு... ச்சே... நீயெல்லாம் புத்திகாரப் பொம்பளையா...?"

"ஆமாடா... நான் புத்திக்காரப் பொம்பளையா இருந்திருந் தால் உன் அப்பன்கிட்ட எப்படி பொழப்பை நடத்தி இருப்பேன்? வெள்ளந்தியாய் இருக்கப் போய்த்தான் பொழைச்சேன். வந்துட்டான்... காலம் போன கடைசியில வெட்டி நியாயம் பேசிக்கிட்டு... தட்டைப் பார்த்து சாப்பிடுடா."

"நீ சாப்பாட்டிலேயே இரு..."

"வேறு எதில் இருக்கச் சொல்ற?"

"ஏம்மா... உன் அண்ணன் மக கஸ்தூரி எனக்கு உடந்தைப் பட்டவள்தானே! நான் தூக்கிக்கொண்டு போய், கழுத்துல தாலி கட்ட உரிமை உள்ளவன்தானே?"

"டேய்... நீ என்ன பெரிய பெரிய பேச்செல்லாம் பேசுற...? என் அண்ணனுக்குத் தெரிஞ்சா, உன் தோலை உரிச்சு உப்புக்கண்டம் போட்டுடுவார்."

"போடுவாரு... போடுவாரு. இளைச்சவன் தங்கச்சி மகனா இருந்தா, உப்புக் கண்டம் போடுவாரு. பணக்காரன் மச்சினன் மகனா இருந்தா, பொண்ணைக் கொடுத்து மாப்பிள்ளை ஆக்கிடுவாரு. ச்சே... பணத்தைக் கண்டால் பல்லைக் காட்டும் அண்ணன் கூடப் பிறந்துட்டு, உனக்கு ஏம்மா இத்தனை வாய் சவடாலு...?"

"டேய்... யாரைப் பார்த்து பணத்தைக் கண்டு மயங்குற ஆள்னு சொன்னே? என் அண்ணனைப் பார்த்தா? அவர் சொக்கத் தங்கம்டா. இத்தனை நாள் தள்ளி நின்ன சொந்தம், கிட்ட வந்து பொண்ணு கேட்டப்ப... என் அண்ணன் உடனே சம்மதம் சொல்லிடலைடா. கஸ்தூரியின் சம்மதத்தைதான் கேட்டாரு. அதுவும் சும்மா கேட்கலை... உனக்கு யாரைக் கட்டிக்க விருப்பம்னு நேரடியாவே கேட்டாரு.

கஸ்தூரி அவளோட மாமன் மகனைத்தான் கட்டிக்கு வேன்னு சொல்லிட்டா. அவரும் சரவணனுக்கு அவளைக் கொடுக்க சம்மதம் கொடுத்துட்டாரு. அவ மட்டும் உன்னைக் கட்டிக்கத்தான் விருப்பம்னு சொல்லி இருந்தா, கட்டாயம் உனக்குத்தான் கொடுத்திருப்பாரு. என் அண்ணனுக்கு பாரபட்சம் பார்க்கத் தெரியாதுடா. உன்மேல் ஆசைப்படறேன்னு கஸ்தூரி ஒரு வார்த்தை சொல்லட்டும். என் அண்ணன், கல்யாணத்தையே மாற்றி அமைப்பாருடா. ஏன்னா... அவருக்கு அவரோட மகள் விருப்பம்தான் முக்கியம்."

தனது தமையனைப் பேசிவிட்டான் என்ற துடிப்பில் மகனிடம் செவ்வந்தி கூறிய இவ்வார்த்தைகள், துரையின் மனதில் எந்த விதமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதை அறிந்திருந்தால் அவள் அப்படி பேசி இருப்பாளா என்ன...?

'சொல்ல வைக்கிறேன்ம்மா... கஸ்தூரியை அவள் வாயால் என் மேல்தான் ஆசைன்னு சொல்ல வைக்கிறேன்.'

துரை முடிவு எடுத்துவிட்டான்.

2

விளாத்திகுளம் என்ற அந்த கிராமம், ஆற்றோரமாய் அமைந்திருக்கும் வளமையான இடம். பச்சைப் பசேல் என்ற வயல்வெளிகளும், அதில் நிறைந்திருக்கும் நீரும், நீந்திப் பறக்கும் நாரைகளுமாக... கண்ணைக் கவர்ந்து இழுக்கும்.

அந்த ஊரின் பெரிய பண்ணையாரின் மகள்தான் காயத்ரி. அவள் அண்ணன் கதிரேசன், தன் தங்கைக்கு தோதான ஜோடி அந்த ஜில்லாவிலேயே இல்லை என்று ஜில்லாவிட்டு ஜில்லா போய் மாப்பிள்ளை தேடிக் கொண்டிருக்க... காயத்ரியோ உள்ளூரிலேயே தனக்கு வரன் தேடினாள்.

தான் உண்டு, தன் வயல் உண்டு... வயதான பெற்றோரும், உடன் பிறந்த தங்கை செவ்வந்தியும் உண்டு என்று வாழ்ந்து வந்த மகேஷ்வரனை... 'எங்க பார்த்தாலும்... நீ மட்டும்தான் உண்டு' என்று காயத்ரியின் மேல் துதி பாட வைத்துவிட்டாள் அவள்.

செய்தியை அறிந்த கதிரேசன் வெகுண்டார். தங்கள் வசதிக்கு கொஞ்சம் கூட பொருந்தி வராத மகேஷ்வரனின் மேல் மையல் கொண்ட தங்கையின் மேல் ஆத்திரம் கொண்டார்.

காயத்ரி தன் காதலில் உறுதியாக நின்றாள். வேறு வழியின்றி... வசதி இல்லாத மாப்பிள்ளையாக இருந்தாலும் இனம் ஒன்றுதானே என்ற நினைவுடன் அவளை மகேஷ்வரனுக்கே மணம் முடித்துக் கொடுத்தார் கதிரேசன்.

ஆனால்... தன் விருப்பப்படி வாழ்வைத் தேடிக்கொண்ட தங்கையை தள்ளியே வைத்தார்.

காயத்ரி அதைப் பற்றிக் கவலையே படவில்லை. தன் மனதிற்குப் பிடித்த மணாளனோடு மகிழ்ச்சியாக வாழ்க்கை நடத்தினாள்.

தன்னை நம்பி வந்த மனைவியின் மேல் உயிரையே வைத்திருந்த மகேஷ்வரன், தங்கை செவ்வந்திக்கு உள்ளூரிலேயே மாப்பிள்ளை பார்த்து திருமணம் செய்து வைத்தார்.

காயத்ரியின் அண்ணன் கதிரேசனுக்கு சரவணன் பிறந்த மறுமாதம்... மகேஷ்வரனின் தங்கை செவ்வந்திக்கு துரைசிங்கம் பிறந்தான்.

நீண்ட நாட்களாக குழந்தை இல்லாமல் இருந்த மகேஷ்வரன்-காயத்ரி தம்பதிக்கு ஆறு ஆண்டுகள் கழித்து பிறந்த அருமை மகள்தான் கஸ்தூரி!

அரைத்துவிட்ட கஸ்தூரி மஞ்சளின் நிறத்தில் குழந்தை இருந்ததால், 'கஸ்தூரி' என்ற பெயரிட்டார்கள்... மகேஷ்வரனும், காயத்ரியும்.

கஸ்தூரி வளர... வளர... அவளது அழகும் சேர்ந்து செழித்தது. விளாத்திகுளத்திலேயே கஸ்தூரியின் அழகுக்கு நிகர் யாருமில்லை என்ற பெயர் ஏற்பட்டுவிட்டது.

தங்கை மேல் இருந்த மனக் கசப்பால்... பண்ணையார் கதிரேசன் ஒதுங்கி இருந்தாலும், அவருடைய மகன் சரவணன்... அத்தை மகளிடம் இருந்து ஒதுங்கி இருக்க விரும்பவில்லை!

அவனைவிட ஆறு வயது இளையவளான கஸ்தூரியின் கள்ளமில்லாத முகத்தையும்... வட்டமான பெரிய விழிகளையும்... அந்த விழிகளின் மேல் குடை போல் கவிந்து படபடக்கும் இமைகளையும்... நாள் பூராவும் பார்த்தாலும் போதாது என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

கஸ்தூரியின் மேல் சரவணன் கொண்ட மையல் போல்-மகேஷ்வரனின் தங்கை செவ்வந்தி மகன் துரைசிங்கமும் ஆசை கொண்டிருந்தான்.

செவ்வந்தியின் கணவன் சிங்காரம் குடிப்பழக்கத்தில் சொத்தை அழித்துவிட்டு இறந்து போக... தங்கையின் பொறுப்பை தயங்காமல் ஏற்றுக்கொண்டார் மகேஷ்வரன்.

வருடாந்தர விளைச்சலில் செவ்வந்தியின் வீட்டில் நெல் மூட்டைகளை இறக்கிவிட்டுத்தான், தன் வீட்டிற்கு நெல் மூட்டை ஏற்றப்பட்டிருக்கும் வண்டியை ஓட்டுவார்.

அப்படிப்பட்ட தாய் மாமனின் தயவில் படித்த துரைசிங்கம், கல்லூரியின் பக்கம் தலை வைக்காமல் பின் தங்கிவிட்டான். அதை பெரிது பண்ணாமல் தனக்கு உதவியாக அவனை வைத்துக்கொண்டார் மகேஷ்வரன்.

தாய் மாமனின் நிழலில் அவன் உழைத்ததற்கு, மாமன் மேல் கொண்டிருக்கிற விசுவாசம்தான் காரணம் என்று மற்றவர்கள் நினைத்தனர். மாமன் மகள் மேல் இருக்கும் ஆசைதான் காரணம் என்பதை புதைத்து வைத்திருந்தான் அவன்.

ஆண்டுகள் ஓடின... சரவணன் முதுகலைப் பட்டதாரியாகி சொந்த ஊரில்... சொந்தமாய் கரும்பு ஆலை ஒன்றை நிறுவினான்.

கல்லூரியில் இரண்டாம் ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருந்த கஸ்தூரி, தன் சைக்கிளில்... அவனது கரும்பு மில்லைக் கடந்து தினமும் கல்லூரி சென்று வந்தாள்.

ஒரு நாள் அவளது சைக்கிள் டயர் காற்று இறங்கிப் போக தள்ளிக்கொண்டே வந்தபோது... காரின் மீது சாய்ந்து நின்றிருந்த சரவணன் அவளை வம்புக்கு இழுத்தான்.

"என்ன... அத்தை மகளே. சைக்கிளை ஏன் உருட்டிக் கிட்டே போகிறாய்...?" என்று கேட்கவும்- கஸ்தூரிக்கு கோபமும், ரோசமும் சேர்ந்து பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

"ம்ம்... வேண்டுதல்! அதுதான் உருட்டிக் கொண்டே போறேன்."

நீண்ட பின்னலை பின்னால் விசிறியபடி சொன்ன அவளின் தோற்றம் மனதில் பதிய, அவன் மயங்கிப் போனான்.

அவளுடன் இன்னும் பேச வேண்டுமென்ற ஆவல் கிளர்ந்து எழுந்தது... மேலும் வாயைப் பிடுங்கினான்.

"வேண்டுதலா...? இப்படிக்கூட வேண்டிக் கொள்வார் களா?"

"உங்களைப் போன்ற ஆள்கள் இருக்கும் ஊரில் எப்படி வேண்டுமானாலும் வேண்டிக்கொள்வார்கள்."

"இதைப் பாருடா... என் அத்தை பெத்த அன்னக்கிளி... இப்படிப் போட்டுத் தாக்குவதை! தினமும் ஊமை போல் சைக்கிளில் நீ போய் வருவதைப் பார்த்துவிட்டு... பேசா மடந்தைன்னு நினைத்தேனே?"

"உங்கள் நினைப்பிற்கு நான் பொறுப்பில்லை."

"அது எப்படி...? நினைவைக் கொடுத்தவள் பொறுப் பில்லாமல் பேசலாமா... தூக்கம் கெடுவது எனக்குத்தானே!"

"என்னது...?"

கோபமாய் நிமிர்ந்தன கஸ்தூரியின் விழிகள். அவற்றில் அவன் கலக்க... தன்னுள் தெரிந்த ஏதோ ஒன்றில் அவள் கட்டுண்டு நின்றுவிட்டாள்.

"என்ன கஸ்தூரி... பேச்சையே காணோம்...?"

"நான் போகணும்."

"போ... நான் என்ன உன் கையைப் பிடிச்சா நிறுத்தி இருக்கிறேன்?"

"கையைப் பிடிப்பீங்களோ...?"

"கட்டாயம் பிடிப்பேன். இதற்கு உரிமையுள்ளவன்தானே? ஏன்... நான் கையைப் பிடித்தால் நீ உன் கையை இழுத்துக் கொள்வாயா?"

சரவணன் அருகில் வரவும், பயந்த விழிகளோடும்... நீண்ட பின்னலோடும்... நெற்றியில் திலகத்தோடும்... அவள் பின்னால் நகர்ந்ததைக் கண்ட சரவணனின் கண்கள் மின்னின.

'அச்சம்... மடம்... நாணம்... பயிர்ப்பு...'

பெண்களுக்கே உரிய நான்கு வகை குணங்களை அன்று அவளிடம் கண்டான். மனதைப் பறிகொடுத்தான். அவளைத் தொட்டு இழுத்து பயம் போக்க அவனது நெஞ்சம் விழைந்தது. பயந்து விலகுபவளின் அருகே செல்ல அவனது மனம் தயங்கவும் செய்தது.

தன் டிரைவரை அழைக்க... அவன் ஓடோடி வந்தான்.

"கோபி, பக்கத்தில் சைக்கிள் ரிப்பேர் கடை இருக்கா?"

"இருக்கு முதலாளி."

"இந்த சைக்கிளைத் தூக்கி டிக்கியில் போட்டுக்கொண்டு போய், டயரை மாத்திட்டு வா."

டிரைவர், கஸ்தூரியின் சைக்கிளை தூக்க முயல,... அவள் அவசரமாய் தடுத்தாள்.

"வேண்டாம்... வேண்டாம்..."

டிரைவர், சரவணனின் முகம் பார்க்க... அவன் கஸ்தூரியை அதட்டினான்.

"என்ன வேண்டாம்...?"

"என் சைக்கிளை நீங்கள் ஒன்றும் 'ரிப்பேர்' பண்ணித் தர வேண்டாம்."

"ஏன்...?"

"நீங்கள் சண்டைக்காரங்க."

அவள் குழந்தையாய் முறைக்க-சரவணனுக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

"யார் சண்டைக்காரங்க...? நானா..."

"நீங்க எல்லாரும்தான்."

"நாங்க எல்லாரும்னா?"

"உங்க குடும்பம் மொத்தமும்."

"உன் அம்மா மட்டும் யார்? அவங்களும் எங்க குடும்பம்தானே?"

"அவங்க என் அம்மா..."

"அதுக்கு முன்னால் அவங்க யார்...?"

கேள்விகள் தொடர்ந்தன. பதிலும் கிடைத்தது.

அந்தப் பதில், கஸ்தூரியின் வாழ்வை வண்ணமயமாக்கி... அவளுக்கு வாழ்வின் மறுபக்கத்தை உணர்த்தியது.

3

கஸ்தூரி, சரவணனை முறைப்புடன் பார்க்க... அவனோ சிரிப்புடன் ஏறிட்டான். கஸ்தூரி பல்லைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

"என்ன சிரிப்பு வேண்டிக் கிடக்கு...?"

''எனக்கு வேண்டியது இருக்கிறது... சிரிக்கிறேன். உனக்கு என்ன நஷ்டம்... கஷ்டம்?''

''என்னைப் பார்த்து ஏன் சிரிக்கணும்?''

''நான் கேட்டதற்கு நீ பதில் சொல்லாவிட்டால், சிரிக்காமல் என்ன செய்வார்களாம்?''

''ஆஹா... பெரிய விடை இல்லாத கேள்வியைக் கேட்டு விட்டீர்களாக்கும்... பீற்றிக் கொள்கிறீர்களே...? எனக்கு அம்மா ஆவதற்கு முன்னால், அவங்க என் அப்பாவின் மனைவி... போதுமா...''

''போதாதே... உன் அப்பாவிற்கு மனைவி ஆவதற்கு முன்னால் அவங்க யார்?''

''யார்...?''

கஸ்தூரி பதில் சொல்லத் தெரியாமல் விழித்தாள். கல்லூரியில் இரண்டாம் ஆண்டு படித்தாலும்... அறியாமை யுடன் விழிக்கும் அவளின் சுபாவம் அவனை ஈர்த்தது.

''என் அப்பாவின் தங்கை. என் தாத்தா, பாட்டிக்கு மகள்... என்னோட அத்தை...''-சரவணன் சொந்தத்துடன் கூறினான்.

கஸ்தூரியின் மனதில் ஏதோ ஓர் இனம் புரியாத உணர்வு தோன்றியது. மனம் படபடக்க அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

''நீ யாரோ இல்லை... என் சொந்த அத்தை மகள். நானும் உனக்கு வழிப்போக்கன் இல்லை. உன் மாமன் மகன். இப்போது சொந்தம் புரிகிறதா? கோபி... நீ சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு போ.''

கஸ்தூரியால் இப்போது தடுக்க முடியவில்லை. டிரைவர் சைக்கிளை எடுத்துப் போய் விட... அவள் தன் தலையில் சூடி இருந்த முல்லை மலர்களை பிய்த்து போட்ட

வண்ணம்... தரையை பெருவிரல் நகத்தால் கீறிக்கொண்டு நின்றிருந்தாள்.

"மெல்ல...! பூமியில் இருந்து நீர் ஊற்று வந்துவிடப் போகிறது" என்றான் சரவணன், கேலியாக.

"நீர் ஊற்று வருமா? எப்படி...?"-விழிகளை விரித்தாள்.

"வெட்கப்படுகிறேன் பேர் வழின்னு இப்படித் தரையை கால் பெருவிரலால் நோண்டினால் நீர் வராதா?"

அவனது கேலியில் முகம் சிவந்தவள், கால் மாற்றி நின்றாள்.

"நீ நின்றால் எனக்கு கால் வலிக்கிறது"-மென்மையாக கூறினான்.

"ம்... என் கால், நான் நிற்கிறேன்... உங்களுக்கு எப்படி கால் வலிக்குமாம்...? அந்தக் கதையெல்லாம் என்னிடம் வேண்டாம்."

"ஓஹோ... கதை பேசுவதைக் கண்டுபிடித்துவிடும் அளவிற்கு நீ கெட்டிக்காரியா? பயமாய் இருக்கிறதே..."

"பயப்படுகிற ஆளைப் பாரேன்."

"நீதான் பாரேன்."

சரவணன் அவளை விழுங்கிவிடுவதைப் போல் பார்க்க... கஸ்தூரின் முகம் அந்தி வானமாய் சிவந்துவிட்டது. அவன் ரசனையாய் அவளைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். தூரத்தில் கார் வருவது தெரிந்தது.

"அப்பாடா... என் சைக்கிள் வந்துவிட்டது" - அவள் ஒரு விடுதலை உணர்வுடன் கூறுவதைப் புருவம் உயர்த்திப் பார்த்தான்.

"இதில் உனக்கு இவ்வளவு சந்தோஷமா?"

"ஏன் இப்படிக் கேட்கிறீர்கள்?"

"என்னை விட்டு ஓடுவதிலேயே குறியாய் இருக்கிறாய்!"

அவனது வார்த்தைகள் குற்றம் சாட்டும் தொனியில் இருப்பதை உணர்ந்தவள், திகைப்புடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அவன் விழி பேசிய மொழி... அவள் அதுவரை அறியாதது.

கஸ்தூரி தன் வயிற்றில் பட்டாம்பூச்சிகள் பறப்பதைப் போல் உணர்ந்தாள்.

அவளது மனதில் பாரதியின் கவி வரிகள் ஒலித்தன.

'இனம் விளங்கவில்லை-எவனோ
என் அகம் தொட்டுவிட்டான்...'

சரவணன், கஸ்தூரியின் மனக் கதவைத் தட்டித் திறந்துவிட்டான். திறந்த அவளது மனக் கதவு அவனுக்காக வழிவிட... ஓர் அரசனைப் போல் அவளில் பிரவேசித்து குடியேறிவிட்டான்.

அதன் பின்னால், கஸ்தூரி கல்லூரிக்குச் செல்லும் பாதையில் தினமும் காத்திருப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டான். அவளும்... அவனுடன் பேசும் நேரம் தவிர... மற்ற நேரங்களில் உயிரைப் பிரியும் உணர்வைப் பெற்றாள்.

கஸ்தூரியின் கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்தது. அவளது வரவுக்காக காத்திருந்த சரவணன், சந்திப்பு தளத்தை கோயிலுக்கு மாற்றிக்கொண்டான். தினமும் மாலை வேளைகளில் தவறாமல் கோயிலுக்கு வருவதை கஸ்தூரி தன் வழக்கமாக்கினாள்.

ஒரு நாள் மாலையில் அவளது முகம் வாடி இருப்பதைக் கண்ட சரவணன் காரணத்தைக் கேட்டான்.

"அத்தான், நீங்கள் பணக்காரர்."

"அது என்ன பெரிய குற்றமா?"

"நாங்கள் உங்கள் அளவுக்கு வசதியான குடும்பமில்லை."

"ச்சு... இப்போது நீ என்னதான் சொல்ல வருகிறாய்?"

"என் தோழி சொல்கிறாள்..."

"என்ன சொன்னாள்?"

"நீங்கள் சும்மாதான் என்னுடன் பொழுது போக்குக்காக பழகுகிறீர்களாம்."

"அப்புறம்?"

"கல்யாணம் என்று வரும்போது நீங்கள் உங்களுடைய மாமன்களின் மகள்களைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வீர்களாம்."

கஸ்தூரியின் விழிகள் நீரில் மிதக்க... சரவணன் செய்வதறியாது திகைத்தான்.

அவன் தாய் ராஜலட்சுமி பிறந்தது பெரிய செல்வந்தரின் குடும்பத்தில். அவனுடைய தாய் மாமன்கள் மூன்று பேரும்... சென்னை, பெங்களூர், கோயம்புத்தூர் என்று மூன்று ஊர்களிலும் பெயர் பெற்ற கோடீஸ்வரர்கள். அவர்களின் பெண்கள் வெளிநாட்டுப் படிப்பும், அளவற்ற செல்வமும் கொண்டவர்கள்.

'எத்தனை கோடி பணம் இருந்தாலும், மனதுக்கு பிடித்தவளுடன்தானே வாழ முடியும்? அது ஏன் இந்த மக்கு கஸ்தூரியின் மரமண்டையில் ஏறவில்லை...?'-என்று ஆயாசமாக இருந்தது சரவணனுக்கு.

"நீ வீட்டுக்குப் போ..."

அவன் விருட்டென்று கோயில் மண்டபத்தைவிட்டு எழுந்து, வெளியே சென்றுவிட்டான்.

கஸ்தூரி அன்று இரவு... தாய், தகப்பன் அறியாமல் தலையணையை தன் கண்ணீரால் நனைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

விடிந்து... சூரியன் கிழக்கே உதயமாகி தன் பவனியை ஆரம்பித்தும்விட்டான்.

கடமைக்காக எழுந்து, குளித்து முடித்து வந்தவளை, வாசலில் கேட்ட பேச்சுக் குரல்கள் இழுத்தன.

''யாராக இருக்கும்...?'-என்ற அசிரத்தையாய் எட்டிப் பார்த்தவளின் விழிகள் விரிந்தன.

வீட்டு வாசலில் நான்கு கார்கள் வரிசையாய் நிற்க... சுரேசனும், ராஜலட்சுமியும் சீர்வரிசைகளுடன் கஸ்தூரியைப் பெண் கேட்டு வந்திருந்தனர்.

'வராத விருந்தாளிகள் வந்திருக்கிறார்கள்...' என்ற நினைவில் அவசரமாய் வந்தவர்களை வரவேற்று உபசரித்தார் மகேஷ்வரன்.

கூடத்தை நிரப்பி இருந்த சீர்வரிசைகளைப் பெருமையுடன் பார்த்த காயத்ரி... கணவனை ஏறிட்டாள். அவள் விழிகளில் மன்றாடல் தெரிந்தது. தன் மனைவி-பிறந்த வீட்டினருடன் உறவாட விரும்புவதை அறிந்து கொண்டாலும், மகேஷ்வரன் நிதானமாகவே செயல்பட்டார்.

''காப்பி, பலகாரம் சாப்பிடுங்க மச்சான்.''

''அதுக்கென்ன மாப்பிள்ளை... வந்த வேலை முடியட்டும். இருந்து விருந்தே சாப்பிட்டுட்டுப் போகிறோம்.''

''மச்சான் என்ன சொல்ல வர்றீங்கன்னு எனக்குப் புரியலையே... கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொன்னால் தேவலை.''

"அன்றைக்கு நீங்க, எங்க வீட்டுப் பெண்ணை, உங்க வீட்டுக்கு கொண்டு வந்திட்டீங்க. இன்றைக்கு நாங்க, உங்க வீட்டுப் பெண்ணை எங்க வீட்டுக்கு கொண்டு போக வந்திருக்கிறோம்."

"அப்படின்னா...?"

"உங்கள் மகள் கஸ்தூரியை... என் மகன் சரவணனுக்கு கல்யாணம் பண்ணிக் குடுங்கன்னு பெண் கேட்டு வந்திருக்கிறோம் மாப்பிள்ளை."

காயத்ரி பரவசப்பட்டுப் போனாள். ஆவலாய் மகே வரனின் முகத்தை அவள் பார்க்க... அவர் நிதானமா பேசினார்.

"ரொம்ப சந்தோசம் மச்சான். என் மகளைப் பெ கேட்டு நீங்க வந்ததில் எனக்குப் பெருமைதான். ஆனால்...'

மகேஷ்வரன் 'ஆனால்' போட்டதில் கதிரேசன் கேள்வி குறியோடு தங்கையின் முகத்தை ஏறிட்டார். காயத் கைகளைப் பிசைந்தபடி கணவனின் முகம் பார்த்தாள்.

அண்ணன்... தங்கை இருவரின் பார்வை பரிமாற்றத்தை கண்டும் காணாதவர் போல் மகேஷ்வரன் எழுந்து நின்றார்.

"மச்சான்... கல்யாண விசயத்தில் ஆம்பளையா இருந்தாலும், பொம்பளையாக இருந்தாலும் அவங்கவங் சம்மதத்தைக் கேட்டிரணும். ஏன்னா... வாழ்க்கையி கல்யாணம் ஒரு தடவை வந்து போகிற விஷயம்."

4

ஒரு நொடி... காயத்ரியின் திருமணத்தின்போது.. 'பொட்டப்புள்ளக்கி தானாக மாப்பிள்ளை தேடிக்க எவ்வள

தைரியம் இருக்கணும்... வீட்டில் சொல்கிற மாப்பிள்ளைக்கு கண்ணை மூடிக்கிட்டு கழுத்தை நீட்டுவதை விட்டுவிட்டு காதலாம்... கத்திரிக்காயாம்...' என்று தான் பேசியதற்கு பதில் சொல்லுகிறாரோ என்று கதிரேசன் நினைத்தார்.

அது இல்லை என்பது மகேஷ்வரன் அடுத்துப்பேசிய பேச்சுகளில் இருந்து அவருக்குத் தெளிவானது.

''மச்சான்! ராஜா... ராணிக் காலத்திலே சுயம்வரம்னு ஒண்ணை வச்சாங்க. அப்போ பார்த்தீங்கன்னா மாப்பிள்ளைகள்தான் வரிசையாக உட்கார்ந்திருப்பாங்க. பொண்ணு, கையில் மாலையோடு மண்டபத்தைச் சுற்றி வந்து பார்க்கும். பிடித்த மாப்பிள்ளையின் கழுத்தில் மாலையைப் போடும். காலம் வளர... வளர... நாமும் வளர்ந்திருக்கணும். ஆனால், மத்த விசயங்களில் வளர்ந்த நாம... நம்ம வீட்டுப் பொண்ணுக விசயத்தில் கீழேதானே போய்கிட்டே இருக்கோம்.

பொண்ணு பார்க்க மாப்பிள்ளை வந்து பிடிச்சிருக்குன்னு சொல்லிவிட்டால், பெண்ணோட சம்மதத்தைக் கூடக் கேட்காமல் தள்ளிவிடத் தானே பார்க்கிறோம். ஒற்றைப் பொண்ணைப் பெற்றவன் நான். அது மனசு கஷ்டப்படக் கூடாதுன்னு நினைக்கிறேன். அது விருப்பம் எனக்கு முக்கியம். ஒரு நிமிஷம் பொறுங்க... என் பொண்ணுகிட்ட சம்மதம் கேட்டுவிட்டு வருகிறேன். அவளுக்கு சம்மதம்னா, எனக்கும் இந்தக் கல்யாணத்தில் பரிபூரண சம்மதம்.''

'இவ்வளவுதானா...?' என்ற மன நிம்மதியுடன் சிரித்தார் கதிரேசன்.

மகனின் காதல் விவகாரம் அறிந்துதானே அவர் பெண் கேட்டு வந்திருக்கிறார். எனவே...

''அதுக்கென்ன மாப்பிள்ளை, கஸ்தூரிகிட்டே கேட்டுட்டு வாங்க. நாங்க அதுவரைக்கும் தங்கச்சிகிட்டே பேசிக்கிட்டு இருக்கோம்'' என்றார்.

மகேஷ்வரன் உள்ளே சென்றார். கஸ்தூரி அவசரமாய் தலையை உள்ளே இழுத்துக்கொண்டாள்.

"கஸ்தூரி... உன் தாய் மாமன் வீட்டில் உன்னைப் பெண் கேட்டு வந்திருக்காங்க. உனக்குச் சம்மதமாம்மா...?" என்று கனிவுடன் மகளிடம் கேட்டார் மகேஷ்வரன்.

"எனக்கு சம்மதம்தான்ப்பா..."

மகளின் விருப்பத்தை அறிந்த உடனே... சபைக்கு வந்து கதிரேசன் நீட்டிய நிச்சயதாம்பூலத் தட்டைப் பெற்றுக்கொண்டு திருமணத்தை உறுதி செய்துவிட்டார் மகேஷ்வரன்.

வயலுக்குச் சென்றிருந்த துரைசிங்கம் வழக்கம் போல் மதிய நேரத்தில் மாமன் வீட்டிற்கு வந்தபோது, தடபுடலாக விருந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

புரியாமல் திகைத்து விழித்தவனிடம், சாப்பிட்டுவிட்டு வந்த உறவுக்காரர் ஒருவர் சொன்னார்.

"என்னப்பா... துரை. என்னவோ சந்தையில் வித்த ஆடு போக, இருக்கிற சொச்ச ஆடு மாதிரி இந்த முழி முழிச்சிக்கிட்டு நிற்கிற... நீ சாப்பிடப் போகலையா...?"

"ம்ம்ம்... போகணும் பெரியப்பா. ஆனால், மாமன் வீட்டில் விருந்து போடறாங்களே, என்ன விசேஷமாம்?"

"ஏம்பா... உன் மாமன் வீட்டு விருந்தைப் பத்தி ஒண்ணும் தெரியாதவன் போல என்கிட்ட கேள்விக் கேட்கிற... விளையாடுகிறாயா?"

'ஆமாம்ய்யா... குடுகுடு கிழவன் உன் கூட நான் சடுகுடு விளையாடணும்னு வந்திருக்கேன். ஆளைப்பாரு. கேள்வியைப் பாரு'-மனதிற்குள் கடுகடுத்துக் கொண்டே துரைசிங்கம் வெளியே வெள்ளையாய் ஒரு சிரிப்பை சிரித்தான்.

"காலையிலேயே கழனிக்குப் போய்விட்டேன். பெரியப்பா. அதான் விசயம் தெரியலை."

"என்னது, விசயம் தெரியாதா? உன் ஆத்தா செவ்வந்தி அங்கே விழுந்து விழுந்து விருந்து பரிமாறிக்கிட்டு இருக்கா. நீ இப்ப வந்து இப்படிக் கேட்கிற?"

"ஏன் பெரியப்பா?"

"உன்னோட மாமன் மகள் கஸ்தூரிக்கு கதிரேசன் மகள் சரவணன் பரிசம் போட்டுட்டான்ப்பா... அதுக்குத்தான் விருந்து நடக்குது."

கை கழுவிவிட்ட பெரியவர், தோளில் கிடந்த துண்டில் கையைத் துடைத்துக் கொண்டே அங்கிருந்து நகர-துரைசிங்கத்தின் முன்னால் உலகமே சுழன்றது.

'சேரவே சேராது என்று நினைத்த சொந்தங்கள் சேர்ந்து விட்டதா... கஸ்தூரி அவனுக்கு இல்லையா...? அவளை சரவணன் தட்டிக்கொண்டு போய்விட்டானா...'

மனம் கொதிக்க நின்றிருந்தவனிடம் யாரோ...

"சாப்பிடப் போப்பா..." என்று கூற...

'இந்த விருந்தில் நான் கலந்து கொள்வதா...?' என்று வெதும்பியவன் வேகமாய் கண்மாய்கரைப் பக்கம் சென்றுவிட்டான்.

அவனுடைய கூட்டாளிகள் செய்தியைக் கேள்விப் பட்டதும் அவனை இன்னும் கொஞ்சம் உசுப்பேற்றி விட்டனர்.

"நல்ல ஆளு வந்து வாய்ச்சா போ. கண்ணுக்கு முன்னால வளர்ந்து பொண்ண... கைக்குள்ள போட்டுக்க முடியாமல் கோட்டை விட்டுவிட்டு வந்து நிற்கிறாயே...?"

"ஏம்ப்பா துரைசிங்கம்... நீ பெயரிலதான் வெறும் சிங்கம் போல இருக்கு. நிசத்துல வெறும் சுண்டெலிதானா...? ஐயய்யோ..."

"என் முறைப் பொண்ணையெல்லாம் எவனாவது கட்ட நினைச்சான்னு வையிப்பா... ஒரே வெட்டுத்தான். முறைப் பெண்ணைப் போய் தோத்துட்டு வந்து நிற்கிறயே...?"

"அட நீ வேற ஏம்ப்பா... அவன் வயித்தெரிச்சலைக் கிளப்பற! தட்டிக்கிட்டுப் போய் இருக்கிறவனும், கட்டிக்கிற முறையில் இருக்கிறவன்தானே!"

"அதுவும் சரிதான். அவனோ படிச்சவன். நீ படிப்பில கம்மி... அவன் முதலாளி. நீ உன் மாமனை அண்டிப் பிழைக்கிறவன்."

"ஏய்யா... இவன் அவனோட மாமனை அண்டிப் பிழைச்சாலும் நாளைக்கு மாமன் மகளைக் கட்டிக்கிட்டா... மாமனோட சொத்து பூராவும் இவனுக்குத்தானே...?"

"இதுக்கு இப்படிச் சொல்ற. அவன் ஆள் வெள்ளையும்... சொள்ளையுமா... அழகாய்... அம்சமாய் இருக்கான். நம்ம ஆளு ரவுடி போல இல்ல இருக்கான்."

"ரவுடி... ரவுடி போலத்தானே இருப்பான்? ஹா... ஹா..."

"ஆமாம்... இவன் பெரிய ரவுடி... கட்டிக்கப் போற பெண்ணை தோத்துப்புட்டு வந்து நிற்கறவனெல்லாம் ஒரு ரவுடியாடா?"

இரவு வெகு நேரம் கழித்து... ஊர் அடங்கிய பின்னால் வீட்டுக்கு வந்த மகனுக்காக கதவைத் திறந்த செவ்வந்தி...

"எங்கேடா தம்பி போயிட்ட? இன்னைக்கு உன் மாமன் வீட்டில ஊருக்கே விருந்து ஆக்கிக் போட்டாங்க. நீ ஒரு வாய் சாப்பிடாமல் போயிட்டயே...?" என்று ஆற்றாமையுடன் கேட்டாள்.

"இப்படி சாப்பாட்டுக்கே ஆலாய் பறந்து, பொண்ணை விட்டுக் கொடுத்துவிட்டு வந்து நில்லு..."-துரைசிங்கம் சீறினான்.

"என்னடா மகனே... இப்படியொரு குண்டைத் தூக்கி என் தலையில் போடுற...?" செவ்வந்தி விதிர்த்தாள்.

"எதுக்கும்மா இப்படி அலறுற? அப்படி நான் என்ன கேட்கக் கூடாததைக் கேட்டுட்டேன்? என் மாமன் மகளைக் கட்டிக்க எனக்கு உரிமை இல்லையா?"-வாதாடினான்.

'தகுதி இருக்கணும்...' என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாள் செவ்வந்தி.

நினைப்பதை எல்லாம் எல்லாராலும்... எல்லா நேரங்களிலும் வெளியில் சொல்ல முடிவதில்லை! இது செவ்வந்திக்கு அப்படிப்பட்ட நேரம்.

கணவனை இழந்து, அண்ணனின் நிழலில் மகனை வளர்த்துக் கொண்டிருப்பவளுக்கு மகனின் மனம் கோண பேச மனமில்லை. எனவே, பேச்சின் போக்கை வேறு திசையில் திருப்பி விட்டுவிட்டாள்.

"என் அண்ணனுக்கு மகள் மேல் உயிர். கஸ்தூரி எதைச் சொன்னாலும் அவர் கேட்பார். கஸ்தூரி, சரவணன் வேணும்னு கேட்டுவிட்டாள். கல்யாணத்திற்கு தேதியைக் குறிச்சிருக்கார். நாளைக்கே நீதான் வேணும்னு அவ சொல்லிவிட்டால்... கல்யாணத்தை உன்னுடன் வேணும்னு அவ சொல்லிவிட்டால்... கல்யாணத்தை உன்னுடன் நடத்தி வைத்துவிடுவார். என்ன செய்யலாம்... கஸ்தூரி, சரவணன் மேலல்ல ஆசைப்பட்டுவிட்டாள்."

மகனைச் சமாதானம் செய்ய செவ்வந்தி அடிக்கடி இந்த வார்த்தைகளை பிரயோகிக்க ஆரம்பித்தாள்.

அதன் விளைவு எதிர்மறையாய் அமைந்து போகும் என்று அவள் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை... பாவம்...!

'சொல்ல வைக்கிறேன்... இந்த துரைசிங்கம்தான் வேணும்னு கஸ்தூரியின் வாயால் நான் சொல்ல வைக்கிறேன்...'

மனதில் சூது வைத்துக்கொண்டான்.

அது தெரியாமல் செவ்வந்தி... மகன் அமைதியாக விட்டான் என்று நினைத்து அமைதியாகிவிட்டாள்.

மகனின் மனதில் இருக்கும் வஞ்சகமும்... சூதும் அவளுக்கு தெரியாமலே போய்விட்டது.

தெரிந்திருந்தால் வேரிலேயே அதைப் பிடுங்கி எறிந்திருப்பாள். தாயால் பண்படுத்த முடியாத மகனின் போக்கு எங்குமில்லை.

செவ்வந்தி அறியாமல் துரைசிங்கம் தன் வேலைகளைத் தொடங்கினான். வயல்வெளியை விட்டுவிட்டு... தாய் மாமனின் வீட்டிலேயே அதிக நேரத்தைச் செலவிடவும் ஆரம்பித்தான்.

5

தன்னைச் சுற்றி ஓர் மனிதச் சிலந்தி... சதி வலை பின்னிக் கொண்டிருப்பதை அறியாதவளாய் கஸ்தூரி கனவுகளில் சஞ்சரித்தாள்.

தனது காதல் ஜெயித்துவிட்டதை அவளால் இன்னமும் கூட நம்ப முடியவில்லை. சரவணன் தனக்கு மட்டும்தான் என்பது உண்மைதானா என்ற பிரம்மிப்பில் இருந்தாள்.

சரவணனை கோயிலில் சந்தித்தபோதெல்லாம் அதைக் கேட்கவும் செய்தாள்.

"ஏன் அத்தான்... நிஜமாகவே உங்களுக்கு என்னை பிடித்திருக்கிறதா?"

"ஏண்டி... நிச்சயம் பண்ணி பரிசமே போட்டுவிட்டேன்... இன்னும் ஏன் இப்படிக் கேள்விகளைக் கேட்டு என் உயிரை எடுக்கிறாய்?"

"இல்லை அத்தான்..."

"என்ன இல்லை?"

"அது வந்து..."

"அதுதான் வந்துவிட்டாயே... இன்னும் என்ன?"

"நீங்கள் ரொம்பவும் அழகு அத்தான்..."

சரவணனின் முகம் ஒளிர்ந்தது. தான் விரும்பும் பெண்ணின் வாயால் 'அழகு' என்று சொல்லைக் கேட்பதும்... அவளால் ரசிக்கப்படுவதும் எவ்வளவு பெரிய இன்பம் என்பதை அனுபவபூர்வமாய் உணர்ந்தான்.

சொன்னவளோ பேரழகி. ஆனால், அதை உணராத அறியாமையைக் கொண்டிருந்தாள். அந்த அறியாமை அவளது அழகை அதிகப்படுத்த... மூக்கைப் பிடித்துத் திருகினான்.

"சரி... நான் அழகு... அதற்கு என்ன...?"

"இல்லை... இல்லை... உங்களுக்கு நான் பொருத்தம் தானா...?"

சரவணன் இமைக்காமல் முறைத்தான். அவள் பயத்துடன் விழிகளைத் தாழ்த்திக்கொண்டாள். தன் பின்னலில் சேட்டை பண்ணியபடியே லேசாய் இமைகளை உயர்த்தி அவனைப்

பார்ப்பதும்... அவனது முறைப்பைக் கண்டதும் உடல் நடுங்க... இமை மூடிக்கொள்வதுமாக இருந்தவளைப் பார்த்து சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

'இவளை என்ன செய்தால் தேவலாம்...?'

"ஏய்ய்.. மக்கு... கிட்ட வாடி..."

"எதற்கு?"

"ம்ம்... குடும்பம் நடத்த... அடச் சீ... கிட்ட வா..."

அவன் அதட்டவும் அவசரமாய் அருகே வந்தாள்.

சரவணன் தன் பையிலிருந்த செல்போனின் திரையை காண்பித்தான்.

"இதைப் பாரு..."

"இது செல்போன்... இது எனக்குத் தெரியாதா?"

"அறிவாளி... செல்போனில் உன் முகம் தெரிகிறது... அதைப் பாரு..."

கஸ்தூரி பார்த்தாள். அவளது முகம் அழகாகத் தெரிந்தது.

"பார்த்துவிட்டாயா?"

"ம்..."

"எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய் பார்த்தாயா?"

"ம்... ம்..."

"எனக்கு பொருத்தம்தான் என்பதை புரிந்துகொள் கிறாயா?"

"ம்..."

"வாயைத் திறந்து சொல்லுடி."

"ம்... ம்..."

கஸ்தூரி அன்று சமாதானமானது போல் போய்விட்டாள். மறுநாள் மாலையில் புதிதாய் ஒரு கேள்வியோடு அவனுக்காக காத்திருந்தாள். சரவணன் வந்ததும் தன் கையில் இருந்த விபூதி, குங்குமத்தை அவனது நெற்றியில் பூசி விட்டாள். அவன் வேண்டுமென்றே கண்ணை கசக்கவும், அவள் பதறிப் போய் அருகே தன் வாயைக் குவித்து ஊதிவிட்டாள்.

அவளது அக்கறையைக் கண்டு அவன் மனம் மிருதுவானது. தனக்கு வெகு அருகில் இருந்த அவளது கன்னத்தில் மென்மையாக முத்தமிட்டான்.

கஸ்தூரியின் உடல் சிலிர்த்தது. வெட்கத்துடன் விலகிக் கொண்டாள். அவள் ஏதோ கேட்க நினைப்பது அவனுக்குப் புரிந்தது.

"என்னடி?"

"என்ன...?"-அவள் விழிகளை விரித்தாள்.

"என்னவோ உன் அழகிய மண்டைக்குள் குடைந்து கொண்டிருக்கிறதே... அது என்னன்னு கேட்டேன்."

"சொன்னால் நீங்கள் கோபித்துக்கொள்வீர்கள்..."

"சொல்லாவிட்டாலும் நான் கோபித்துக்கொள்ளத்தான் செய்வேன்."

"அத்தான்..."

"சொல்லு..."

"அந்தப் பெண்கள் மூன்று பேரும் வெளிநாட்டில் படித்தவர்களாமே...?"

அவள் யாரைச் சொல்கிறாள் என்றுகூட சரவணனுக்குத் தெரியவில்லை. புரியாமல் விழித்தான்.

"யாரைச் சொல்கிறாய்...?"

"வேறு யாரைச் சொல்வேன்...? உங்கள் மாமன்களின் மகள்களைத்தான் சொல்கிறேன். அவங்க மூன்று பேரும் ரொம்ப நாகரிகமாமே?"

சரவணனுக்கு சிரிப்பதா... இல்லை அழுவதா என்றே தெரியவில்லை!

'இவளுக்கு ஏன்தான் புத்தி இப்படிப் போகிறதோ...?' என்று நொந்தபடி அவளைப் பார்த்தான்.

"ஏண்டி... உன் லொள்ளுக்கு ஒரு அளவே இல்லையா...?"

"இதுக்குத்தான் நான் சொல்லமாட்டேன்னு சொன்னேன். நீங்கள்தான் என்னை வற்புறுத்தி சொல்ல வச்சீங்க... இப்ப திட்டுறீங்க..."

கஸ்தூரி அழகாக சிணுங்கினாள். சரவணனுக்கு அவளைத் தன்னுடன் சேர்த்து அணைத்துக்கொள்ள வேண்டும் போல் இருந்தது.

ஆனால்... 'இவள் ஏன் இப்படி இருக்கிறாள்...?'- யோசனையுடன் அவளைப் பார்த்தான்.

'இதை வளரவிடுவது ஆபத்தாயிற்றே... வாழ்நாள் முழுவதும் இவள் இப்படியே பிதற்றிக் கொண்டிருந்தால் எப்படி நிம்மதியாய் வாழ முடியும்? இவளுக்கு இதுவே பிழைப்பாக போய்விட்டதே.'

அவளை சரி பண்ணுவதற்கு என்ன செய்வது என்ற யோசனையில் அவன் இருக்க... மாமன் மகள்களைப் பற்றிய நினைவுகளுக்குக் போய்விட்டான் என்று அவள் தப்புக் கணக்கு போட்டாள்.

"பார்த்தீங்களா... இதுக்குத்தான் நான் அன்றைக்கே சொன்னேன்."

"என்னத்தைடி சொன்னாய்?"

"நீங்க உங்களுக்குப் பொருத்தமான பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கங்கன்னு சொன்னேனா இல்லையா...?"

"ஏண்டி... நீ அடங்கவே மாட்டாயா?"

"பார்த்தீங்களா... என்னைக் கண்டாலே உங்களுக்குப் பிடிக்காமல் போய்விட்டது. இதுக்குத்தான் நான் அன்றைக்கே சொன்னேன்..."

"என்ன சொன்னாய்?" என்று அவன் கேட்கவில்லை.

அவள் என்ன சொல்வாள் என்பதுதான் அவனுக்கு மனப்பாடம் ஆகிவிட்டதே...

சரவணன் கவலையில் ஆழ்ந்தான். கஸ்தூரிக்கு தன் காதல் புரிய வேண்டுமே என்று! தன் மனதில் கஸ்தூரியைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இடமில்லை என்பதை அவளுக்கு எப்படித் தெரிய வைப்பது என்ற தவிப்பு.

'அதிர்ச்சி வைத்தியம் செய்தால்தான் இவள் சரிப்படுவாள்...' என்ற முடிவிற்கு வந்தான்.

இந்த முடிவால் ஏற்படப் போகும் பின் விளைவுகளைப் பற்றி அறியாமல், தன் காதலியைப் பார்த்து மர்மமாகப் புன்னகைத்தான்.

'இவர் ஏன் இப்படிச் சிரிக்கிறார்?'-கஸ்தூரியின் விழிகளில் தெரிந்த அச்சத்தைக் கண்டு தனக்குள் மேலும் நகைத்துக் கொண்டான் சரவணன்.

'முள்ளை... முள்ளால்தான் எடுக்க வேண்டும்...'

இளம் வயதிலேயே தனியாகத் தொழில் ஆரம்பித்து வெற்றிபெற்ற சரவணன்... தனக்குள் மனக் கணக்கைப்

போட்டான். அவன் கணக்கு பிசகி, அவனது காதல் கேள்விக்குறியாகப் போவதை அறியாமல் கஸ்தூரியிடம் வம்பு வளர்க்க ஆரம்பித்தான்.

"இப்ப என்னங்கிற... நீ? உனக்கு என் மாமன் மகள்களைப் பற்றித் தெரிய வேண்டும். அவ்வளவுதானே...?"

"நான் ஒன்றும் அப்படிச் சொல்லவில்லை..."

"நீ எப்படிச் சொன்னாலும், நான் சொல்றதைக் கேட்டுக் கொள்."

"என்னவாம்...?"

"என் பெரிய மாமா ஆதிமூலத்தின் மகள் ஆஷா ஒரு பஞ்சவர்ணக்கிளி. அவள் அழகென்ன... அறிவென்ன.. ஸ்டைலென்ன... அட... அட..."

"எதற்கு இத்தனை அடா போடுகிறீர்கள்...?"

"அது ஆச்சரியத்தால் வந்த 'அட' டீ..."

"ஆச்சரியத்தால் வந்ததா...?"

"ஆமாம்... அப்படியே பாலைக் குழைத்து உடம்பெல்லாம் அப்பினாற் போல ஒரு நிறம்."

சரவணன் இதைச் சொன்னதும், கஸ்தூரி அவசரமாய் தனது பொன் மஞ்சள் நிறத்தைப் பார்த்துக்கொண்டாள். அதைத் கவனிக்காதவன் போல் உதட்டில் நமட்டுச் சிரிப்போடு, மேலும் கதை பினைய ஆரம்பித்தான்.

கலவரமாய் கதை கேட்டுக் கொண்டிருந்தவளும்... காதலாய் கதை சொல்லிக்கொண்டிருவந்தவனும், தூண் மறைவில் மறைவாய் நின்று அவர்கள் பேசுவதைச் கவனிக்கும் துரைசிங்கத்தைக் கவனிக்கவே இல்லை.

6

துரைசிங்கத்திற்கு அவன் சிக்கலாக்க வேண்டிய காதல் கதைக்கு ஒரு நூல் முனை கிடைத்துவிட்டது. தலையை ஆட்டிக் கொண்டு அதை ரசித்தபடி கண்களில் வன்மம் மின்ன மனதிற்குள் கூறிக்கொண்டான்.

'சரவணா... நீ வகையாய் சிக்கிக் கொண்டாயடா... இதை வைத்தே என் திருவிளையாடலை ஆரம்பிக்கிறேன் பார்.'

துரைசிங்கம், கஸ்தூரியோடு வளர்ந்தவன். அவளது குணாதிசயம் அவனுக்கு அத்துபடி.

கஸ்தூரி பால் மனம் கொண்டவள். யார் எதைச் சொன்னாலும் நம்பிவிடுவாள். தான் மிகவும் நேசிக்கும் நபரோ... பொருளோ... தனக்கு மட்டுமே சொந்தமாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பாள். சிறுவயதில் அவள் ஆசையாய் கேட்டு, ஒரு பொம்மையை தேடிப் பிடித்து மகேஷ்வரன் வாங்கி வந்து கொடுத்தார். அதை இரவும்... பகலும் தன் வசம் அவள் வைத்திருந்ததையும், அதன் மேல் மற்றவர் பார்வை படவிடாமல் பாதுகாத்ததையும் நினைத்துப் பார்த்த துரைசிங்கத்தின் இதழ்களில் சிரிப்பு அரும்பியது.

சரவணன் பிரிந்து வளர்ந்தவன். விடுதிகளில் தங்கி படிப்பை முடித்தவன். வளர்ந்த பருவப் பெண்ணாகத்தான் அவன் கஸ்தூரியைப் பார்த்தான்.

அவளது குண... இயல்பைப் பற்றி அதிகம் அறிய வில்லை. அறிந்திருந்தால் ஒருவேளை... இந்த விபரீத விளையாட்டில் ஈடுபடாமல் இருந்திருப்பானோ... என்னவோ...?

சரவணன் கண்களில் காதல் மின்ன, கஸ்தூரியின் மஞ்சள் மேனியை ஆசையுடன் பார்த்தபடி மேலும் தொடர்ந்தான்.

"அடுத்து என் இரண்டாவது மாமா சேசகோபாலனின் மகள் நிஷா. அவள் சிறுவயதில் டெல்லியில் படித்தாள் பெரியவளானதும் வெளிநாட்டில் படிக்க பறந்துவிட்டாள் அவள் நடந்து வந்தால்... நம் இந்தியாவில் உள்ள அத்தனை 'மாடல்' அழகிகளும் பிரமித்துப் போய்விடுவார்கள். அப்படி ஒரு நளினம்."

கஸ்தூரியின் மான் விழிகளில் தெரிந்த அச்சத்தில் பிரமித்துப் போய் கட்டுண்டு இருந்தவன், சரளமாய் சரடுவிட்டான்.

அவளது கருவிழிகளின் ஓரத்தில் நீர் முத்துகள் திரண்டன.

"ஸ்டைல்னா ஸ்டைல்... அப்படியொரு ஸ்டைல்...! வாயைத் திறந்தால் பாரின் இங்கிலீசை அட்டகாசமாகப் பேசுவாள். நீயும் இருக்கிறாயே... பட்டிக்காடு... ஒரு வார்த்தை உருப்படியாய் இங்கிலீஸ் பேசுவாயா? படித்து என்ன பிரயோஜனம்? ம்ஹூம்...? நீ ஒன்றுக்குமே லாயக்கு இல்லைடி..."

கஸ்தூரியின் நீண்ட பின்னலில் பார்வை தவழ-தன் காதலியை அள்ளிப் பருகுவது போல் பார்த்துக்கொண்டே இதைக் கூறினான் சரவணன். கஸ்தூரியின் பார்வை தொலை தூர வானில் நிலைத்திருந்தது.

சரவணனைப் பார்த்திருந்தால் ஒருவேளை அவனது காதலை அவள் உணர்ந்திருப்பாள். அவள்தான் வெறுமை நிறைந்த மனத்தோடு இலக்கில்லாமல் வெறித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்துவிட்டாளே!

"அவர்கள் இரண்டு பேரையும் ஒருத்தி தூக்கிச் சாப்பிட்டு விடுவாள்னா... அவள் எப்படிப்பட்ட தேவதையாக இருப்பாள்னு நான் உனக்குச் சொல்ல வேண்டுமா?"

"எவ... அவ...?"

எரிச்சலுடன் கஸ்தூரி கேட்டாள். சரவணனுக்கு இன்னும் சிரிப்பு வந்தது.

தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, 'அது நீதாண்டி...' என்று மனதிற்குள் கூறிக்கொண்டான். வெளியே ஒன்றும் தெரியாதவன் போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு...

"வேறு யார்... என் மூன்றாவது மாமா வாசுதேவனின் மகள் ஷாஷாதான்..."

"ஷாஷாவா...?"

"ஆமாம்... ஏன் இப்படிக் கேட்கிறாய்?"

"இப்படியெல்லாம் கூட பெயர் வைப்பார்களா...?"

"அவர்கள் அதிக நாகரிகம். அப்படித்தான் வைப்பார்கள். உன்னைப் போல் பட்டிக்காட்டில் பிறந்திருந்தால் 'கஸ்தூரி'ன்னு கர்நாடகமாய் பெயர் வைத்திருப்பார்கள்.

பெயரைப் பார்... கஸ்தூரியாம்... கஸ்தூரி...! இதுவே என் மாமன் மகள்களின் பெயரைக் கேட்டாயில்லை... ஆஷா... நிஷா... ஷாஷா... பெயர்ன்னா அது பெயர், ஆஹா... ஆஹா..."

கஸ்தூரிக்கு அழ வேண்டும் போல் இருந்தது. அவள் பதில் கூறாமல்... தன் பூஜைக் கூடையை எடுத்துக்கொண்டு சரவணனிடம் சொல்லிக்கொள்ளாமல் கோயிலைவிட்டு முடும், நடையுமாய் வெளியே விரைந்துவிட்டாள்.

புருவங்கள் முடிச்சிட போன அவள் சென்ற பாதையையே வெறித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான் சரவணன். அவன் மனதில்... கஸ்தூரியைக் கண்டதும் தான் எழுதிய கவிதையின் வரிகள் ஓடின.

'கஸ்தூரி...
பொருத்தமான பெயரடி உனக்கு!

உன் கண்களில் தெரியும் அச்சம்...
கஸ்தூரிமானின் அச்சம்...
உன் மேனியின் நிறமோ...
கஸ்தூரி மஞ்சளின் நிறம்...
பொருத்தமான பெயரடி உனக்கு!'

அவளது பெயரை உச்சரிக்கும்போதே வாய் மணப்பதாய் உணர்பவனின் நெஞ்சத்தை அறியாமல், அவன் நேசிப்பவள் சென்றுவிட்டாள். தோள்களைக் குலுக்கியவன்... எழுந்தான்.

மறுநாள் மாலையில் அவன் வந்து காத்திருக்க... தூண் மறைவில் துரைசிங்கமும் கண்காணிப்பதற்காக காத்து நிற்க... தளர்ந்த நடையோடு கஸ்தூரி வந்தாள்.

முதலில் வந்துவிட்ட சரவணன், அவளது நெற்றியில் குங்குமப் பிரசாதத்தை இட்டுவிட.... அவள் கண்களில் இருந்து 'பொல பொல' வென்று கண்ணீர் துளிகள் உதிர்ந்துவிட்டன.

'இன்றைக்கு வம்பிழுக்க வேண்டாம்...' எனறு மனதிற்குள் முடிவு செய்து கொண்டான். கஸ்தூரியின் கை விரல்களோடு தன் விரல்களைக் கோத்துக்கொண்டான்.

அதைப் பார்த்த துரைசிங்கம் கண்கள் சிவந்தான்.

சரவணனின் விரலோடு... விரல் பிணைத்திருந்த கஸ்தூரியோ... கொஞ்சம் மனப்பாரம் குறைவதை உணர்ந்தாள்.

"ஏண்டி... நேற்று என்னிடம் சொல்லாமல் போனாய்...?"

"சும்மாதான்..."

"இன்றைக்கு ஏன்... இவ்வளவு நேரம் கழித்து வந்தாய்?"

"சும்மாதான்..."

"உன் முகம் ஏன் வாடி இருக்கிறது?"

"சும்மாதான்..."

"இப்படி 'சும்மாதான்... சும்மாதான்'னு சொல்பவள் 'சும்மா' இருக்காமல் ஏண்டி... உன் மனதை நீயே கலங்கடித்துக் கொள்கிறாய்? எனக்கு என்ன வேலைவெட்டி இல்லை யென்று நினைத்தாயா? கரும்பு மில்லில் ஆயிரம் வேலைகள் இருக்கிறது. அத்தனையையும் போட்டுவிட்டு, உன் முகத்தைப் பார்க்க ஓடி வந்திருக்கிறேன்... நீயானால் எதையாவது பினாத்திக் கொண்டிருக்கிறாய். அப்புறம் எனக்கு கோபம் வருமா... வராதா?"

மண்டபத்தின் மேல் படியில் அவன் அமர்ந்திருக்க... ஒரு படி தள்ளி... அடுத்த படியில் அமர்ந்திருந்த கஸ்தூரி ஆறுதல் தேடி அவன் மடியில் தலை சாய்த்தாள்.

சரவணன் உருகிவிட்டான். 'எல்லாமும் எனக்கு நீ ஒருவன் மட்டும்தான்...' என்பதை செயலில் உணர்த்திய கஸ்தூரியின் காதல் கண்டு அவன் மனம் தளும்பியது.

அவளது தலைமுடியைக் கோதியவாறு மெல்லிய குரலில் அவளுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி பாடினான்.

"என் மனது ஒன்றுதான்...
உன் மீது ஞாபகம்!
வான் நிலவு ஒன்றுதான்...
வான் மீது சத்தியம்!"

கஸ்தூரி இப்போது வாய் விட்டு அழுதாள். அவனது கால்களை இறுக்கமாக சரணாகதி வேண்டுபவள் போல பற்றிக்கொண்டாள்.

அன்று வீடு திரும்பும்போது... அவளது நெஞ்சில் தைரியமும்... சரவணனுக்கு அவள் மேல் இருந்த காதல் பற்றிய நம்பிக்கையும் முளை விட்டிருந்தன.

துரைசிங்கம் இந்தத் திருப்பத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. சரவணவன் மேலும்... மேலும்... கஸ்தூரியின் பொறாமையைத் தீயை தூண்டிவிடுவான்... நேரம் பார்த்து அதில் பெட்ரோல் ஊற்றி, சரவணனின் காதலை அந்தத் தீயில் போட்டு பொசுக்கிவிடலாம் என்று-தான் போட்ட கணக்கு தவறிவிடுமோ என்று பயந்துவிட்டான்.

மாமன் வீட்டில் கஸ்தூரியின் முகத்தில் பழைய மகிழ்வு மீண்டிருந்ததைக் கண்ட துரைசிங்கம், அவளுக்குள் முளை விட்டிருந்த நம்பிக்கையை கண்டுகொண்டான்.

'ஊஹூம்... இந்த இணக்கம் இவர்களுக்கு வரக்கூடாதே... இதை முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்து விட வேண்டுமே...'

துரைசிங்கம் தருணம் பார்த்துக் காத்திருந்தான். கஸ்தூரியின் மனதைக் கலைப்பதற்கான நேரமும் அவனுக்கு கூடிய விரைவிலேயே வாய்த்துவிட்டது.

கோடைவிடுமுறையை... அத்தையின் கிராமத்தில் கழிக்க விரும்பிய சரவணனின் மூன்று மாமன்களின் பெண்களும் விளாத்திகுளத்திற்கு வருகை தந்தனர்.

7

துரைசிங்கம், மகேஷ்வரனின் வீட்டிற்குச் சென்றபோது... காயத்ரி பட்டுச் சேலையும், நகையுமாக வெளியே கிளம்பிக்கொண்டிருந்தாள்.

துரைசிங்கத்தைக் கண்டதும், "வாய்யா... மருமகனே..." என்று வாய்நிறைய வரவேற்றாள்.

'இதுக்கொண்ணும் குறைச்சல் இல்லை. என்னை வெறும் வாய் பந்தல் போட்டு கவிழ்த்துவிட்டு... உன் அண்ணன்

மகனை என் தாய் மாமனுக்கு மருமகனாக்கிய வித்தாரக் கள்ளி நீதானே...!'

மனதிற்குள் மாமன் மனைவியை மரியாதைக் குறைவாய் அர்ச்சனை செய்தவன்..." வெளியே வெகு மரியாதையாய் புன்னகைத்து வைத்தான்.

"மாமா எங்கே அத்தை?"

"அவரு எங்கே வீடு தங்குறாரு...? விடியற்காலமே வயலு பக்கம் போயிட்டாரில்ல..."

கொண்டையைச் சுற்றி மல்லிகைச் சரத்தை வைத்துக் கொண்டே பேசியவளை பவ்வியமாய் பார்த்த துரைசிங்கம்,

'அத்தை எங்கேயோ வெளியே கிளம்பிட்டாப்புல இருக்கே...?" என்று கேட்டான்.

"எங்கே போகிறாய்...?' என்று அமங்கலமாய் நாத்தனார் மகன் கேட்கவில்லையாம்... அந்த சாதுர்யத்தில் மகிழ்ந்து போய் சிரித்தாள் காயத்ரி.

"கிழக்குத் தெரு ஆவுடை வீட்டில் சடங்கு மருமகனே. ஒரு எட்டு போய் தலையைக் காட்டிவிட்டு வந்துடுறேன்."

"வீடு திறந்து கிடக்கே அத்தை...?"

வீட்டிற்குள் கண்களால் துழாவியபடி கேட்டவனைக் கவனிக்காமல், அவனுக்குத் தேவையான பதிலைச் சொல்லிவிட்டாள் காயத்ரி.

"கஸ்தூரி வீட்டிலதான் இருக்கா."

'எனக்கு அதுதானே வேண்டும்... என் அயித்தை...'

துரைசிங்கம், காயத்ரியின் தலைமறையும் வரை காத்திருந்துவிட்டு... வீட்டுக்குள் சென்றான்.

கஸ்தூரி ஊஞ்சலில் அமர்ந்து... ஊஞ்சலாடிக்கொண்டே ஒரு புத்தகத்தைப் படித்தாள்.

ஒரு நிமிடம்... அவள் ஊஞ்சலாடும் அழகில் மயங்கி அதை ரசித்தவாறு நின்றான் துரைசிங்கம். மறுகணம் அவள் நிமிர்ந்து பார்த்துவிடவும் புன்னகைத்தான்.

அவனது வழக்கமான 'டிரேட் மார்க்' வெள்ளைச் சிரிப்பு. பதிலுக்கு உண்மையிலேயே மனதில் சூது வாது ஏதுமில்லாத கள்ளமில்லாத புன்முறுவலைப் பூத்தாள் கஸ்தூரி.

'என்னமாய் சிரிக்கிறாள்...?-முல்லைப் பூக்களை நெருக்கிக் கட்டியது போன்ற அவளது பல் வரிசையில் மயங்கிப் போனவன்...

'என்ன செய்கிறாய் கஸ்தூரி...?' என்று அர்த்தமில்லாமல் கேட்டான்.

"கதை படிச்சுக்கிட்டு இருக்கேன் மாமா..."-இயல்பாய் பதில் கூற துரைசிங்கத்தின் மனம் கடுத்தது.

'அவன் மட்டும் உனக்கு அத்தான். நான் மாமாவா? அவனும் நானும் ஒரே வயதுதானேடி...'

"என்ன மாமா... என்னவோ போல் ஆகிட்டீங்க..."-கஸ்தூரி கேட்டாள்.

"நீ பேசிய லட்சணத்தால்தான் இப்படி ஆகிவிட்டேன்..." என்று சொல்ல முடியாத துரைசிங்கம்.

"ஒன்றுமில்லை கஸ்தூரி..." என்று பொய்யுரைத்தான்.

"ஒன்றும் இல்லாததற்கெல்லாம் உம்முன்னு இருப்பாங் களா?"

'களுக்'கென்று சிரித்தாள்.

"ம்... என் மனதில் இருப்பதைத்தான் உன்னிடம் எப்படி சொல்லவென்று தெரியவில்லையே...!" என தன்னையும் அறியாமல் கூறிவிட்டான்.

"என்னது...?"-புரியாமல் நோக்கினாள்.

"இல்லை... ஊருக்குள் பேசிக்கொள்வதை நான் எப்படி உன்னிடம் சொல்வது என்று தெரியவில்லை..."

"ஊருக்குள் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள்?"

"அது நிறைய பேசிக் கொள்கிறார்கள்... அது எதற்கு உனக்கு...?"

"இல்லை... சொல்லுங்கள்... எனக்கு என்னவென்று தெரிய வேண்டும்."

"ச்சு... வேண்டாம் கஸ்தூரி..."

"ஏன் மாமா?"

"நான் கேள்விப்பட்டதை உன்னிடம் சொன்னால், நீ ஆடி போய்விடுவாய்... உன் துன்பம் பார்க்க எனக்கு சகிக்காது..."

கஸ்தூரியின் கருவிழிகளில் அச்சம் வந்தது. அவளது கால்கள் தாமாகவே ஊஞ்சலாட்டத்தை நிறுத்தின. கையில் இருந்த புத்தகத்தை ஊஞ்சலில் வைத்தவள்-கலவரத்துடன் அவனை நோக்கினாள்...

துரைசிங்கத்தின் இறுகின முகம்... அவன் எதையோ சொல்லப் போகிறான் என்பதை அவளுக்கு உணர்த்தியது.

"என்ன மாமா...?"

"வேண்டாம் கஸ்தூரி... என்னை விட்டுடு..."

என்னமோ அவன் போகத் துடிப்பதைப் போலவும்... அவனது கையைப் பிடித்து அவள் நிறுத்தி வைத்திருப்பதைப் போலவும் பாவனையாய் பேசினான்.

"மாமா... உங்களுக்கு என் மேல் பாசம் இருக்கிறதா... இல்லையா...?"

'பாசமா...? காதல் இருக்கிறதடி என் மாமன் மகளே...' என்று பல்லைக் கடித்துக்கொண்டான்.

"உன் மேல் நான் என் உயிரையே வைத்திருக்கிறேனே கஸ்தூரி..."

"அப்படியானால் என்ன நடந்தது என்பதைச் சொல்லுங்கள்..."

"சொல்கிறேன்... ஆனால், நீ ரொம்பவும் தைரியமாக இதை எதிர்கொள்ள வேண்டும்..."

"சரி..."

"அழக்கூடாது... கலங்கக் கூடாது..."

"சரி..."

"வாழ்வே பறிபோய் விட்டதுன்னு மூலையில் உட்கார்ந்து விடக் கூடாது..."

"சரி..."

இது ஒரு வகையான-மனோ தத்துவ ரீதியான தாக்குதல், ஒருவரைத் தைரியம் இழக்கச் செய்யும் வழி முறைகளில் இதுவும் ஒன்று. அதை கடைபிடித்தான் துரைசிங்கம்.

'என்னவோ... ஏதோ...' என்று முதலில் கஸ்தூரியைப் பயப்பட வைத்தான். பின்னர்... சொல்ல வந்ததை கனமான குரலில்... அவளது மனதில் அழுந்தப் பதியும் வண்ணம் சொன்னான்.

"சரவணனின் மாமா பெண்கள் வந்திருக்கிறார்கள் கஸ்தூரி..."

"என்னது...?"

அவர்கள் எங்கோ தொலைதூரத்தில் இருக்கும்போதே... இங்கே நிம்மதி இழந்து தவித்தாள் கஸ்தூரி. இன்று அவர்கள் இங்கேயே வந்துவிட்டார்கள் என்பதை அறிந்ததும் பதறிப் போய்விட்டாள்.

"ஆமாம் கஸ்தூரி... ஊரே சிரிப்பாய் சிரிக்குது..."

'அவர்கள் வந்தால் ஊர் எதற்கு சிரிக்க வேண்டும்? வந்தவர்கள் எதுவும் 'காமெடி ஷோ' நடத்துகிறார்களா என்ன...?' என்றுதான் அறிவுள்ள பெண் யோசித்து கேள்வி கேட்டிருக்க வேண்டும்.

ஆனால்... காதல் என்று வந்துவிட்டால், எத்தனை அறிவான பெண்ணும்... ஆணும் முட்டாள் ஆகிவிடுவார்கள். இதில் அறிவைக் கடன் கொடுத்துவிட்டு... அறியாமையை சொந்தம் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் கஸ்தூரி எப்படி இப்படி யோசிப்பாள்?

அவள் மலங்க மலங்க விழித்தபடி அத்தை மகனின் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவளது பதற்றம் கண்ட துரைசிங்கம் அதிக திருப்தி அடைந்தான்.

கொளுத்திப் போட்ட வெடிகள் வெடித்துக்கொண்டு இருக்கும்போதே, அணு குண்டுகளை அள்ளி அவள் முன்னால் போட ஆரம்பித்தான்.

"கஸ்தூரி... சரவணன் படித்தவன்தானே...?"

"அதிலென்ன உங்களுக்கு இவ்வளவு சந்தேகம் மாமா?"

"சந்தேகம் வராதா? அறிவுள்ளவன் செய்கிற காரியங்களையா அவன் செய்து கொண்டிருக்கிறான். ஊர் பேசுவதை என்னால் காது கொடுத்து கேட்க முடியவில்லை. சேச்சே..."

"அப்படி அவர் என்ன செய்துவிட்டார் மாமா?"

"அவனுக்கென்று கார் இருக்கிறதா... இல்லையா...?"

"இருக்கிறது..."

இவன் காரை வீட்டில் நிறுத்திவிட்டு... மோட்டார் பைக்கில்... மாமன் மகள்களை... காலையில் ஒருத்தி... மதியம் மற்றொருத்தி... மாலையில் இன்னொருத்தின்னு பின்னால் உட்கார வைத்துச் சுற்றினால்... இந்த ஊரார் காறித்துப்புவார்களா... மாட்டார்களா...?"

அன்று சரவணனின் காரில், கதிரேசனும்... ராஜலட்சுமியும் ஏறி... அருகில் இருந்த கிராமத்தில் வசித்து வரும் உறவினர் வீட்டு விசேஷத்துக்கு சென்றிருந்தார்கள்.

சரவணன் தன் திருமணம் நிச்சயம் ஆகியிருந்த மாமன் மகளுக்கு தன் ஊர் கோயிலைக் காட்டுவதற்காக பைக்கில் அழைத்துச் சென்றிருந்தான்.

அதை கஸ்தூரி பார்த்துவிட வேண்டும் என்பதற்காக கதையைக் கட்டி... அவளைத் தூண்டி விட்டுக் கொண்டிருந்தான் துரைசிங்கம்.

"நீங்கள் சொல்வது நிஜமா மாமா?"

"பின்னே... நானென்ன பொய்யா சொல்கிறேன்? இப்போது கூட அவனது மூன்றாவது மாமா பெண் ஒருத்தியை பைக்கில் உட்கார வைத்துக்கொண்டு நம் ஊர் கோயிலுக்குப் போயிருக்கிறான்... அவள் பெயர் கூட என்னவோ... வாயில் நுழையாத கண்றாவிப் பெயர்... 'சாசாவோ' இல்லை 'சீசாவோ...'"

'ஷாஷா' என்ற பெயரைக் கேட்டால் கஸ்தூரிக்கு ஆகாது என்பதை அறிந்துகொண்டே அவன் நடித்தான்.

"அது ஷாஷா மாமா..."

"என்னவோ ஒன்று... இப்படிக்கூடப் பெயர் வைப்பார்களா கஸ்தூரி...? இப்போது உன் அம்மாவின் பெயரைப் பார்

காயத்ரி... மந்திரம் போன்றது... கையெடுத்துக் கும்பிடலாம். உன் பெயர் கஸ்தூரி... உன் கையைத் தொட்டு கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்ளலாம்... அதை விட்டுவிட்டு... ஷாச்சாவாம் ஷாச்சா..."

துரைசிங்கம் முகத்தை அஷ்ட கோணலாய் சுளித்தான்.

8

கஸ்தூரியின் முகம் துரைசிங்கத்தின் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் கனிந்துவிட்டது. அத்தையின் மகனை என்று மில்லாத அன்புடன் இன்று அவள் பார்த்தாள்.

"அது என்னவோ... அவங்க அப்படித்தான் பெயர் வைப்பாங்களாம்..."

"ஆமாம்... பெரிதாய் பெயர் வைத்து விட்டார்கள். கழுதைக்குப் பெயர் பட்டத்து இளவரசின்னு... அதுவெல்லாம் ஒரு பெயரா? அது கிடக்கு கழுதை... அதை விடு! நான் சொல்ல வந்ததே வேறு..."

"என்ன மாமா...?"

"உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க சரவணன் விரும்பியதில் அவனோட ஆத்தாக்காரிக்கு இஷ்ட மில்லையாம்..."

"ஐயைய்யோ... நிச்சயதார்த்தம்தான் முடிந்துவிட்டதே..."

"அதனால் என்னன்னு... அந்தம்மா கேட்டுதாம். பரிசம் போட்ட கல்யாணமெல்லாம் மணவறைக்கு வந்தே தீரணும்னு எந்த ஊரில் சட்டம் போட்டிருக்குதுன்னு வியாக்கியானமாய் பேசுதாம்..."

"அத்தையைப் பார்த்தால் அப்படித் தெரியவில்லையே மாமா..."

"பாவம்... நீ அறியாத பெண்! வெளுத்தது எல்லாம் பால் என்று நினைக்கும் வெகுளி. உனக்கு எப்படியம்மா பச்சோந்திகளை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியும்...?"

"என்ன மாமா... என்ன என்னவோ சொல்றீங்க..."

"முழுதாய் இன்னும் சொல்லவில்லையேம்மா... இப்போதுதானே ஆரம்பித்து இருக்கிறேன். இன்னும் நிறைய இருக்கிறதே..."

"இன்னுமா..."

திகிலாய் கேட்ட மாமன் மகளை இரக்கமில்லாமல் பார்த்தான் துரைசிங்கம்.

"ஆமாம் கஸ்தூரி... உன் மாமா பெண்டாட்டி சபதமே போட்டிருக்காம்."

"என்னன்னு...?"

"என் ஒரே மகனுக்கு கல்யாணம் கட்டினால், என் அண்ணன் மகள்களில் ஒருத்தியைத்தான் கட்டுவேன்னு தான்..."

"நிஜமாவா...?"

"ம்... அதனால்தான்... மூன்று அண்ணன் மகள்களையும் மொத்தமாய் தன் வீட்டுக்கு வரவழைச்சு... மகன் கூடப் பழகவிடுதாம்..."

"இப்படிக்கூட செய்வாங்களா மாமா...?"

"இது பொல்லாத உலகம் கஸ்தூரி... எப்படியும் செய்வார்கள்."

"அத்தான் மனம் மாறுவாரா?"

''மாறாமலா நேரத்துக்கு ஒருத்தியுடன் ஊரைச் சுற்றுகிறான்?''

''எனக்குப் பயமாய் இருக்கிறதே மாமா...''

''எனக்கும்தான் பயமாய் இருக்கிறது கஸ்தூரி. இந்த 'டிராஷே' இருக்கிறாளே... அவள் ஒரு மயக்கும் மோகினியாம். சரவணன் இருக்கிறானே... இவனுக்கு அவள் மேல் அதிக மயக்கமாம். மற்றவர்களைவிட அவள் பின்னால்தான் அதிகம் சுற்றுகிறானாம். அவளைப் பார்த்து அவன் விடுகிற ஜொள்ளில், இந்த ஊரையே கழுவி விட்டுவிடலாமாம். இப்போது அவர்கள் இரண்டு பேரும் கோயிலுக்குள் போய் சாமி கும்பிட்டுவிட்டு... கொஞ்சி பேசிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.''

''கோயிலிலா...?'-கஸ்தூரியின் மனம் தவித்தது.

'அது அவனுக்கும்... அவளுக்குமான உரிமைப்பட்ட சந்திக்கும் இடமல்லவா? அங்கே போய் அவன்... அவளை விட்டுவிட்டு வேறு ஒருத்தியுடன் நேசம் பாராட்டிப் பேசுவதா...?'

கஸ்தூரி பொறுக்க முடியாமல் பொங்கி எழுந்தாள். வேகமாக வெளியே கிளம்பினாள். துரைசிங்கம் அவளைத் தடுத்து நிறுத்துகிறேன் பேர்வழியென்று... முதல் முறையாக அவளது கையைப் பிடித்து நிறுத்தினான். அவளது மனமெல்லாம் சரவணனிடத்தில் இருக்க... துரைசிங்கத்தின் தொடுகையை உணராதவளாய் அவள் நின்றாள்.

''விடுங்க மாமா... நான் போகணும்...''

''எங்கே?''

''கோயிலுக்கு...''

''அங்கே போனால் இன்னும் வீணாய் உன் மனம் கஷ்டப்படும்... வேண்டாம்...''

"அப்படி இருக்க என்னால் முடியாது..."

"நீ நடந்து போவதற்குள் அவர்கள் போய்விடு வார்களே...!"

"ம்... ஆமாம் மாமா. இப்போது நான் என்ன செய்றது?"

"கட்டாயம் போய்த்தான் ஆக வேண்டுமா?"

"என் வாழ்க்கையே... நான் இப்போது அங்கு போவதில்தான் இருக்கிறது."

'உன் வாழ்வு மட்டுமில்லையடி மாமன் மகளே. என் வாழ்வும் நீ இப்போது அங்கு போவதில்தான் அடங்கி இருக்கிறது...'-துரைசிங்கம் மனதிற்குள் வெற்றி முரசு கொட்டிக்கொண்டான்.

"ஒன்று செய்யலாமா?"

"என்ன மாமா?"

"என் சைக்கிளில் உன்னைக் கூட்டிட்டுப் போகவா?"

"உங்கள் சைக்கிளில் 'கேரியர்' இல்லையே!"

கஸ்தூரி தயங்கினாள். துரைசிங்கம் அவளுக்காகத்தானே கேரியரையே கழட்டி வீட்டில் போட்டான்!

"அதனால் என்னம்மா... நீ முன் பக்கம் உட்கார்ந்து கொள்."

"வேண்டாம் மாமா... நான் வேண்டுமானால் உங்கள் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு கோயிலுக்கு போய்விட்டு வரவா?"

கஸ்தூரி கல்லூரிப் படிப்பை முடித்ததும், கேட்பார் இல்லாமல் மூலையில் கிடந்த அவளது சைக்கிளை பண்ணையாளின் மகளின் படிப்புக்கு உதவியாக இருக்கட்டும் என்று மகேஷ்வரன் கொடுத்துவிட்டார்.

சைக்கிள் ஓட்டுவதில் அனுபவம் உள்ள கஸ்தூரி இப்படிக் கேட்டதும் துரைசிங்கம் எரிச்சல் அடைந்தான்.

'காரியத்தையே கெடுக்கிறாளே...!'

"இல்லை கஸ்தூரி, இந்த நிலைமையில் உன்னைத் தனியாக நான் அனுப்ப மாட்டேன். என் மாமனுக்கு யார் பதில் சொல்வது?"

கஸ்தூரி செய்வது அறியாதவளாய் திகைத்து நின்றாள்.

"சரி விடு... அவர்கள் எப்படிப் போனால் உனக்கென்ன...? நீ கதவைப் பூட்டிக்கிட்டு, பத்திரமாய் வீட்டில் இரு. நான் கிளம்புகிறேன்..."

அவன் கிளம்பப் போவது போல் பாவனை செய்ய... கஸ்தூரி பதற்றத்துடன் அருகே வந்தாள்.

"இருங்க மாமா... நானும் வர்றேன்."

கதவைக்கூட பூட்டாமல், ஆவேசம் கொண்டவளாய் துரைசிங்கத்தின் சைக்கிளில் முன் பக்கம் கம்பியில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டாள். அவளை அப்படியே கட்டி அணைத்து... அவளது பின் கழுத்தில் முகம் உராய... சைக்கிளை மிதித்த துரைசிங்கம் சொர்க்கத்துக்கே போய்விட்டான்.

'இதுக்குத்தாண்டி... நான் இத்தனை நாளும் காத்திருந்தேன்.'

கிறங்கிக் போனவனாய் கோயில் வாசலில் அவன் சைக்கிளை நிறுத்த... அங்கே நின்று கொண்டிருந்த சரவணனின் பள்ளித் தோழன் சாரதி ஆச்சரியமாக பார்த்தான்.

'இந்தப் பொறுக்கி... இப்படி உரசிக் கொண்டு வர... கஸ்தூரி இவனுடன் சைக்கிளில் உட்கார்ந்து வருகிறாளே...?

அவனைக் கவனியாதவளாய் கஸ்தூரி... துள்ளிக் குதித்து இறங்கி புள்ளி மான் போல் கோயிலுக்குள் ஓடிவிட்டாள்.

வியப்புடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சாரதியை முறைத்தான் துரைசிங்கம்.

"ஏண்டா... இப்படிப் பார்க்கிற? அது என் முறைப் பெண். நினைப்பில் இருக்கட்டும். இப்படிப் பார்க்கிற வேலையெல்லாம் வைத்துக்கொள்ளாதே. கன்னத்தை பெயர்த்து விடுவேன்... ஜாக்கிரதை."

"சரவணன் கட்டிக்கப் போகிற பெண்... உன் கூட சைக்கிளில் வந்து இறங்குதேன்னு பார்த்தால் நீ வில்லங்கமாய் பேசுகிறாயே. வேண்டாம் துரைசிங்கம்... என்னிடம் வீணாய் மோதாதே. நீ என் கன்னத்தைப் பெயர்க்க... நான் கன்னத்தைக் காட்டிக்கொண்டு நிற்பேனாக்கும்?"

"என்னது... அவள் சரவணன் கட்டிக்கப் போற பெண்ணா? கனவு காண வேணாம்னு நான் சொன்னேன்னு அவன்கிட்டப் போய் சொல்லு."

"எனக்கு இதுதான் வேலையா? ஏன்... அவன் கோயிலுக்குள்ளேதான் இருக்கிறான்... நீயே போய் சொல்ல வேண்டியதுதானே?"

"சொல்வேண்டா... அவன்கிட்ட கட்டாயம் சொல்வேன்."

"சொல்லு... சொல்லு..."

'இந்த முரடன் என்ன வினையை இழுக்கக் காத்திருக்கிறானோ?' என்ற கவலையுடன் சாரதி... கோயில் வாசலில் தள்ளிப் போய் நின்று யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

வில்லில் இருந்து புறப்பட்ட அம்பு போல் கஸ்தூரி, கோயிலுக்குள் நுழைந்தாள். அவர்கள் வழக்கமாக உட்காரும் மண்டபத்தில் சரவணன் ஒரு தூண் மேல் சாய்ந்து

உட்கார்ந்திருக்க... சற்று தள்ளி நின்றிருந்த நவநாகரிமான அழகிய பெண் ஒருத்தி தன் செல்போன் கேமராவில் கோயிலில் இருந்த சிற்பங்களைப் படம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மூச்சு வாங்க வந்த கஸ்தூரியை வியப்புடன் பார்த்தான் சரவணன்.

"ஏன் இப்படி ஓடி வருகிறாய்...?"

"ம்... உங்கள் வண்டவாளத்தை எல்லாம் தண்ட வாளத்தில் ஏற்றத்தான்."

அவளது பதில் கேட்டு, சரவணனின் முகம் சுருங்கியது. தூரத்தில் நகர்ந்துவிட்ட 'ஷாஷா'வை நிம்மதியுடன் பார்த்தான் அவன்.

'நல்லவேளை... இவள் இப்படி தரக்குறைவாய் பேசுவதை அவள் கேட்கவில்லை... பிழைத்தேன்...'

"என்னடி... பேச்செல்லாம் ஒரு தினுசாய் இருக்கிறது?"

"நீங்கள்தான் தினுசு... தினுசாய் பார்க்க அலை கிறீர்கள்...?"

'இதை விடவும் கேவலமாய் பேசிவிட முடியுமா?'

சரவணனின் முகம் கோபத்தில் சிவந்துவிட்டது.

"மரியாதையாய் பேசு... யாரிடம் பேசுகிறாய் என்ற நினைவு இருக்கிறதா... இல்லையா...?"

"ஏன் இல்லை... மாட்சிமைப் பொருந்திய ராஜலட்சுமியின் மகனிடம்தானே பேசிக்கொண்டு இருக்கிறேன்."

"அடிக் கழுதை... என் அம்மாவையா பெயர் சொல்கிறாய்..."

சரவணன் ஆத்திரத்துடன் எழுந்துவிட்டான். அவளோ சண்டைக் கோழியாய் மாறி அவனை முறைத்தாள். அவன் முகம் உக்கிரமாய் மாறி இருந்தது.

'அப்பாவின்னு பொறுத்துப் போனால்... தேளாய் கொட்டுகிறாளே...?'

9

சரவணன் தன் பொறுமையை கைவிட்டான். தாயாரைப் பெயர் சொல்லி அழைத்ததில், அவன் குற்றம் காணவில்லை. அதை அவள் கூறிய விதம்தான் கொதிக்க வைத்துவிட்டது.

அவனை நேசிப்பவள்... அவனைப் பெற்ற தாயை மதிக்க வேண்டாமா? மகன் விரும்பியதற்கு மறுப்புச் சொல்லாமல்... கணவனிடம் வாதாடி... தன் அண்ணன் மகள்களை விட்டுவிட்டு... நாத்தனார் மகளை... தன் மகனுக்கு திருமணம் பேசி முடிக்கச் செய்தவளை... பேசும் முறையா இது? தனக்கு மனைவியாகப் போகிறவள் இதைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டாமா?-என்ற கோபம் பொங்கி எழ... அவன் நிதானத்தை கைவிட்டான்.

"யார் அவள்...?"

தொலைவில் படம் எடுத்துக்கொண்டிருந்த ஷாஷாவைக் காட்டி அவள் கேட்கவும்... அவனுக்கு இன்னும் கோபம் கூடியது.

"ஏன்... மரியாதையாய் பேசமாட்டாயா?"

"ஓஹோ... அவளுடைய மரியாதையில் உங்களுக்கு அவ்வளவு அக்கறையோ?"

தன் மாமன் மகள்... வீட்டிற்கு வந்திருக்கும் விருந்தாளி. அவளுக்கு மரியாதைக் கொடுக்க வேண்டியது... தனக்கு மனைவியாகப் போகும் கஸ்தூரியின் கடமை ஆயிற்றே என்ற சிந்தனையில் இருந்தவன்-

"ஆமாம்..." என்றான்.

"ஆமாம்னு சொல்றீங்களா...?"

"அட... ஆமாண்டி! நீ என்ன செவிடா? நான் சொன்னது உன் காதில் விழலையா? ஆளையும்... மூஞ்சியையும் பார்... பேசத் தெரிந்தால் பேசு. இல்லாவிட்டால் இடத்தைக் காலி பண்ணு..."

"என்னையா போகச் சொல்கிறீர்கள்?"

"உன்னைத்தான் போகச் சொல்கிறேன்..."

"என்னைவிட அவள் முக்கியமாகப் போய்விட்டாளா?"

"அவள் முக்கியமானவள்தான்டி..."

"அவள்தானே ஷாஷா?"

"ஆமாம்... இப்ப என்ன அதுக்கு?"

"அவள் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்வாளாமே...?"

சில நேரங்களில் சிலர் பேசும் லட்சணம்... வாழ்க்கையின் போக்கையே மாற்றிவிடும். கஸ்தூரியும் அப்படித்தான் பேசி வைத்துத் தொலைத்தாள்.

சும்மாவே அவளுக்கு உருப்படியாய் பேச வராது. இன்று காதலித்தவன் கைநழுவிவிடுவானோ என்ற பயத்துடன் வாய்க்கு வந்ததைக் கேட்டு வைத்தாள்.

சரவணனுக்கு தலையில் அடித்துக்கொள்ளலாம் போல் இருந்தது.

"ஏண்டி... நீயென்ன பச்சைக் குழந்தையா? அவளுக்கு கல்யாண வயதுதானே! கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளாமல் வேறு என்ன செய்வாள்? கொஞ்சம் கூட விவரமாகப் பேசக்கூடாதுன்னு விரதமே கடைபிடிக்கிறாயோ?"

"ஓஹோ... அந்த அளவுக்கு போய்விட்டதா...?"

"எந்த அளவுக்கு...?"

"அவள் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்வாளா? எப்படி பண்ணிக் கொள்வாள்? அதையும் நான் பார்க்கிறேன்..."

'இவளுக்கு என்ன பித்துப் பிடித்துவிட்டதா...?'-என்ற கவலையே சரவணனுக்கு வந்துவிட்டது.

'ஷாஷாவுக்கு கல்யாணமானால் இவளுக்கென்ன வந்தது? ஒரு வேளை... அவள் மேல் இருக்கும் வெறுப்பால், அவள் நன்றாக வாழ்ந்துவிடக் கூடாதுன்னு நினைக்கிறாளா...?'

இந்தச் சந்தேகம் மனதிற்குள் முளைவிட்டதும், அவனுக்குள் கண்டிப்பு தோன்றியது.

'சரவணனின் மனைவியாகப் போகிறவளுக்கு, இப்படிப் பட்ட அல்பத்தனமான சிந்தனைகளே வரக்கூடாதே...'

"ஏய்ய்... திமிராடி உனக்கு? அவளைப் பற்றி இனி ஒரு வார்த்தை கூட நீ பேசக்கூடாது."

"ஏன் பேசக்கூடாது...?"

"நீ யாருடி அவளைப் பற்றிப் பேச?"

"என்னது! நான் யாரா? நான் யாரோதானா...?"

"ஆமாம்டி... நீ யாரோதான்..."

"எனக்கு இதைப் பேச உரிமை இல்லையா...?"

"அடடா... உனக்கு என்னடி உரிமை இருக்கிறது? உரிமை இல்லை... இல்லை... இல்லை! போதுமா... வாயை

மூடிக்கொண்டு போ...'''அப்போ... நீங்கள் உங்கள் அம்மா சொன்னபடிதான் கேட்பீர்களா?''

''ஆமாம்டி... என் அம்மாதான் என் தெய்வம்...''

''நான் உங்களுக்கு முக்கியமில்லை...?''

''தாய்க்கு பின்தான் நீ...''இவர்கள் இருவரும் இந்த மார்க்கமாய் பேசிக்கொள்வதை வழக்கம் போல தூண் மறைவுக்குப் பின்னால் ஒளிந்து நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த துரைசிங்கத்திற்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

'கேப்பையில் நெய் வடிகிறதுன்னா... கேட்கிறவனுக்குமா புத்தி இல்லாமல் போகும்? கஸ்தூரி கேட்பது என்னவென்று புரியாமலே தாயை விட்டுக் கொடுக்காத மகனாய்... அதே நேரம்... கஸ்தூரியை தன் தாரமென்றும் மறைபொருளாய் உணர்த்தும் விதத்தில் இவன் பேசுகிறானே! 'தாய்க்குப் பின்னால் தாரம் நீதானேடி'ன்று ஒற்றை வார்த்தையைச் சொல்லி இவளை மடக்கிப் போடுவதை விட்டுவிட்டு... ஜாடையாய் சொல்கிறானாம். இந்த மக்கு கஸ்தூரிக்கு நேரடியாய் சொன்னாலே எதுவும் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் புரியாது. 'டியூப் லைட்' டிலும்.... இவள் 'பியூஸ்' போன 'டியூப் லைட்'. இவள்தானா இவன் சொல்வதைப் புரிந்துகொண்டு மலை இறங்கப் போகிறாள்...?'

கஸ்தூரியின் ஆவேசம் அதிகமாகிக்கொண்டே இருந்தது.

'எவ்வளவு நெஞ்சழுத்தம் இருந்தால்... இவன் அம்மாவின் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு அந்த ஷாஷாவை கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள முடிவு செய்திருப்பான்...'

''இதுதான் உங்கள் முடிவா?''

''அட... ஆமாண்டி...''

''அப்போ... அந்த ஷாஷாவிற்கு கல்யாணம் நடக்கும்...?''

"ஆமாம்... நடக்கும்."

"அவள் வாழ்வாள்... நான் அதைப் பார்த்து வயிறு எரிய வேண்டும். நீங்களும், உங்கள் அம்மாவும் மட்டும் சந்தோஷப்பட வேண்டும்... அப்படித்தானே?"

"அவள் வாழ்க்கையை அவள் வாழ்ந்தால் நீ ஏண்டி வயிறு எரிய வேண்டும்? சீச்சீ... இவ்வளவு சின்னப் புத்தியா உனக்கு?"

"எனக்கா சின்னப் புத்தி?"

"உனக்குத்தான் சின்னப் புத்தி... வேறு யாருக்கு நம் குடும்பத்தில் இப்படிப்பட்ட புத்தி வரும்? என் அத்தை நல்லவங்களாச்சே... அவங்க பெத்த மகளா நீ. எனக்கு கொஞ்சம் கூடப் பிடிக்கவில்லை."

கஸ்தூரியின் பொறாமைக் குணம் தனக்குப் பிடிக்க வில்லை என்று சரவணன் கூற... தன்னையே பிடிக்க வில்லை என அவன் சொல்லிவிட்டதாக நினைத்தாள் கஸ்தூரி.

'நீங்கள்தானா இப்படிப் பேசுவது...?"

"நான்தாண்டி... அதிலும் உனக்கு சந்தேகமா...?"

கஸ்தூரியின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் கோடுகள் இறங்கவும், அவன் சங்கடப்பட்டுப் போனான்.

'இவளுக்கு இதுவே வழக்கமாகிப் போய்விட்டது...'

கஸ்தூரியைச் சமாதானப்படுத்த அவன் முனைந்தான். அதை உணராத கஸ்தூரி... கண்ணீரும், கம்பலையுமாக கேட்டாள்.

"அப்படி... அவள் என்ன... என்னைவிட உயர்வான வளா...?"

சரவணனுக்கு அப்போதுதான் அவளது, கேள்வி போகும் போக்கு புரிந்தது. 'இவளை மரமண்டைன்னு நினைத்துக்

கொண்டு, நான் இவளது பொறாமையை உணராத மரமண்டையாய் இருக்கிறேனே...?' என்று நினைத்தவனுக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

"ஹாய் சரண்... என்ன சிரிக்கிறீங்க...?"

படங்களை எடுத்து முடித்துவிட்டு அவர்களுக்கு அருகில் வந்து நின்ற ஷாஷா கேட்டாள்.

"ஷாஷ்... இவள்தான் கஸ்தூரி..."

சரவணன் பெருமையாய் காட்டினான். தன் அத்தை மகள்... இரவும், பகலும் நினைத்து உருகும் கனவு தேவதை இவள்தானா என்று வியப்புடன் பார்த்தாள் ஷாஷா.

'வாவ்...' என்று மனதிற்குள் வியந்துகொண்டாள்.

'எப்பேர்ப்பட்ட பேரழகு...'-அவளது விழிகளில் தெரிந்த பாராட்டைப் பெருமையுடன் பார்த்தபடி சரவணன் நிற்க... அவர்கள் இருவரும் தன் முன்னாலேயே காதல் பார்வை பார்த்துக்கொள்வதாக நினைத்து துடித்துப் போனாள் கஸ்தூரி.

"இவள்தான் கஸ்தூரியா...?"

"ஆமாம். இவள் என்ன கேட்கிறாள் தெரியுமா?"

"என்ன கேட்கிறாள்?"

"அவளைவிட நீ உயர்வான்னு கேட்கிறாள்...?"

"ஓ... அப்படியா...?"

கஸ்தூரியிடம் சென்று நின்ற ஷாஷா, சரவணனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

"சரண்... நன்றாகப் பார்த்துச் சொல்லுங்க. எங்க ரெண்டு பேரில் யார் உயர்த்தி...?"

கேட்ட ஷாஷா... கண்ணீர் தளும்ப நின்றுகொண்டிருந்த கஸ்தூரியைவிட உயரமாக இருந்தாள்.

அவள் குறும்பாக கண் சிமிட்டுவதைப் புரிந்துகொண்ட சரவணன், தானும் அவளது குறும்பில் பங்கெடுத்தான்.

"இதைப் பார்த்துத்தான் சொல்ல வேண்டுமா? கண்ணை மூடிக் கொண்டு சொல்வேனே... நீதான் உயர்த்தி..."

அவ்வளவுதான்... அதுவரை அடங்கி இருந்த அழுகை பொத்துக் கொண்டு வர... 'கோ' வென்று கதறி அழுதபடி கஸ்தூரி வெளியே ஓடினாள்.

10

கஸ்தூரி அழுதுகொண்டே வெளியே ஓடியதும், ஷாஷா திகைத்துவிட்டாள்.

"வாட் இஸ் திஸ் சரண்...?"

"ஷி இஸ் சைல்டிஷ்... நான் போய் சமாதானப்படுத்திட்டு வர்றேன் ஷாஷா... கொஞ்சம் 'வெயிட்' பண்ணுறியா?"

"நோ பிராப்ளம்... டேக் யுவர் ஓன் டைம்... ஆனா, இவள் ஏன் இப்படி இருக்கிறாள்?"

"அவள் என் விசயத்தில் ரொம்பவும் அதிக உரிமையா இருப்பா..."

"யூ ஆர் லக்கி... சரண்..."

"ஆமாம்... ஆமாம்..."

தன் அதிர்ஷ்டத்தை நொந்துகொண்டே சரவணன், கோயிலைவிட்டு வெளியே சென்றான்.

அவன் ஷாஷாவுடன் பேச்சை முடித்துவிட்டு தாமதமாக வருவதற்குள்... துரைசிங்கம் தாவிப் போய்... கஸ்தூரியை வழி மறித்துக்கொண்டான்.

"ஏன் அழுதுகொண்டு வருகிறாய்கஸ்தூரி...? கோயிலுக்குள் என்னதான் நடந்தது? அடடா... நானும் உன்னுடன் கோயிலுக்குள் வராமல் போய்விட்டேனே! நீ சரவணனுடன் பேசும்போது குறுக்கிடக் கூடாதுன்னு நினைச்சு... உனக்காக இங்கேயே காத்திருந்ததுதான் தப்பாகி விட்டது. நானும் கோயிலுக்குள் வந்திருக்க வேண்டும். வந்து அவனை இரண்டில் ஒன்று கேட்டிருக்க வேண்டும். நீ அழாதேம்மா... உன் அருமை பெருமை அந்த மடையனுக்குத் தெரியவில்லை..."

துரைசிங்கம் பேசிக்கொண்டே-மரத்தின் மேல் சாய்ந்து அழுது கொண்டிருந்த கஸ்தூரியின் அருகே நெருங்கி நின்றுகொண்டான்.

சற்றுத் தொலைவில் இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு அவள்... துரைசிங்கத்தின் மார்பின் மேல் சாய்ந்து நின்று அழுவது போல் தோன்றும்.

சில கோணங்களில்... சில காட்சிகள்... பார்ப்பவர்களுக்கு தவறாக தோன்றிவிடுவது இப்படித்தான்!

துரைசிங்கம் கையாண்ட யுக்தி பலித்தேவிட்டது.

கோயிலில் இருந்து வெளிப்பட்ட சரவணன்... கஸ்தூரி, துரைசிங்கத்தின் மார்பில் சாய்ந்து அழுது கொண்டிருந்தது போன்ற காட்சியைக் கண்டு அதிர்ந்துவிட்டான்.

போதாத குறைக்கு... சரவணன் பார்ப்பதைக் கவனித்துக் கொண்டே "அழாதேம்மா... அழாதே..." எனறு ஆறுதல், கூறிய வண்ணம் அவளது கண்ணீரை துடைத்துவிடவும் செய்தான் துரைசிங்கம்.

"நீங்கள் சொன்னது உண்மைதான் மாமா...?"

"தெரிந்துகொண்டாய் இல்லையா...? இதுதான் இந்த மனிதர்களின் உண்மையான நிறம். வெளித் தோற்றத்தை வைத்து அவனை நல்லவன் என்று நம்பிவிட்டாயேம்மா..."

"போதும் மாமா... எனக்குத் தாங்கவில்லை! நாம் வீட்டுக்குப் போய்விடலாம்..."-கஸ்தூரி தேம்பியவாறு கூற...

"அதுவும் சரிதான்! கோயிலுக்கு வருகிறவர்களும், போகிறவர்களும் நம்மையே பார்க்கிறார்கள் பார்..."-என்றபடி துரைசிங்கம், சைக்கிளில் ஏற்றுக்கொண்டான்.

மனம் ஒடிந்து போயிருந்த கஸ்தூரி... சரவணன் தொடர்ந்து வந்ததைக் கவனிக்கவில்லை. இயந்திரம் போல் சைக்கிளில் ஏறி, முன் பக்க கம்பியில் அமர்ந்துகொண்டாள். துரைசிங்கம் இரு பக்க தோள்களைத் தழுவியவாறு, அவளை அணைத்துப் பிடித்தபடி சைக்கிளை ஓட்ட ஆரம்பித்தான்.

போகும்போது திரும்பி... சரவணனின் பக்கம் ஒரு வெற்றிப் பார்வையை வீசவும் அவன் மறக்கவில்லை!

சரவணன் தன் கண்களைத் தானே நம்ப முடியாதவனாக திக் பிரமை பிடித்துப் போய் நின்றான்.

"சரவணா..."-அவன் பின்னால் இருந்து ஒரு குரல் அழைத்தது. திரும்பிப் பார்த்தான். சாரதி நின்றிருந்தான்.

"என்ன சாரதி...?"

"உன்னைக் கட்டிக்கொள்ளப் போகிற பெண்ணோடு இப்படித்தான் சைக்கிளில் வந்து இறங்கினான் அந்த துரைசிங்கம்..."

"வரும்போதும் இப்படித்தான் உட்கார்ந்து வந்தாளா?"

"ஆமாம்ப்பா! நான் என்னடா... இது நம்ம சரவணன் பரிசம் போட்டிருக்கிற பெண்ணாச்சேன்னு பார்த்தேன். அதுக்கு அவன் என் முறைப் பொண்ணை ஏண்டா பார்க்கிறேன்னு சண்டைக்கு வந்தான்..."

"அவனுக்கு முறைப் பெண்ணா...?"

"அட ஆமாம்ப்பா... அவன் அப்படித்தான் சொன்னான். நான் இது சரவணன் கட்டிக்க போற பொண்ணாச்சேன்னு சொன்னேன். அதுக்கு அவன் என்ன சொன்னான் தெரியுமா?"

"என்ன சொன்னான்...?"

"அப்படிக் கனவு காண வேணாம்னு உன்கிட்ட சொல்லக் சொல்கிறான்ப்பா..."

"அப்படியா...?"

"ம்...! சரவணா... இவன் வில்லங்கம் பிடிச்சவன். கஸ்தூரிக்கு இவனும் முறைப் பையன்தானே! பார்த்து இருப்பா..."

"அப்படி அவன் என்ன செய்துவிடுவான்?"

"எதையும் செய்வான்... கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால் மரநிழலில் நடந்த கூத்தை நீ பார்த்துக்கொண்டுதானே இருந்தாய்?"

"கஸ்தூரி விவரம் இல்லாத பொண்ணுடா சாரதி..."

"அது எனக்குத் தெரியும். ஊருக்குத் தெரியுமா? எதற்கும் அவனிடம் தொட்டுப் பேசிப் பழக வேண்டாம்னு கஸ்தூரியிடம் எச்சரிக்கை பண்ணி வை..."

"சரிடா..."

சரவணன் யோசனையுடன் கோயிலுக்குள் போய் விட்டான்.

அங்கே... வீட்டில் போய் இறங்கிய கஸ்தூரி... இரண்டு நாள்கள் இடைவிடாமல் உட்கார்ந்து அழுது தீர்த்தாள். பெற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் ரகசியமாக அழுது கொண்டிருக்க... அவள் முகம் வாடி இருப்பதைக் கண்ட மகேஷ்வரன் காரணம் கேட்டார்.

"ஏண்டி காயத்ரி..."

"என்னங்க..."

"கஸ்தூரி ஏன் சோர்ந்து தெரிகிறாள்?"

"தலைவலியாம்..."

"தலைவலியா...?"

மகேஷ்வரனின் புருவம் சுருங்கியது. திருமணம் ஆகப் போகும் பெண்ணிற்கு திடீரென்று... இடைவிடாத தலைவலி வரக் காரணம் என்ன...?

'ஒரு வேளை... அவளுக்கு இந்தக் கல்யாணத்தில் பிடித்தமில்லையோ...? பிரிந்து நிற்கும் குடும்பங்கள் ஒன்று சேரட்டும்னு நினைச்சு என் குழந்தை தியாகம் பண்ணுகிறாளோ...?'

நினைத்ததை மனைவியிடம் பகிர்ந்துகொள்ள அவரால் முடியவில்லை. மனதிற்குள் புதைத்துக்கொண்டு... மகளைக் கண்காணிக்கலானார்.

இந்த நிலையில்... ஒரு நாள் மழை வலுத்துப் பெய்து கொண்டிருந்தது. காயத்ரி திடீரென்று வயிற்று வலியால் துடித்தாள். வயலுக்குப் போயிருந்த மகேஷ்வரனுக்கு செய்தி போகவும்... அவர் பதறியடித்துக்கொண்டு ஓடி வந்தார்.

செவ்வந்தி செய்த கை வைத்தியத்துக்கு கட்டுப்படாமல், காயத்ரியின் வயிற்று வலி 'பெப்பே' காட்டிக் கொண்டிருக்க... சரவணனுக்கு சொல்லிவிட்டார்கள். அவன் காரோடு வந்தான். செவ்வந்தியும், மகேஷ்வரனும் கைத்தாங்கலாய் பிடித்துக்கொள்ள-காயத்ரி காரில் ஏற்றப் பட்டாள்.

கார் அருகில் இருந்த நகரத்திற்கு விரைந்தது.

சரவணன் வந்திருக்கும் செய்தி அறிந்து, கஸ்தூரி ஓடி வந்து பார்த்தும்-அவன்... அவள் பக்கம் தன் பார்வையைத் திருப்பவே இல்லை. முகத்தை கடுமையாக வைத்துக் கொண்டு அவளைப் பாராதது போல் போய்விட்டான்.

கஸ்தூரி இடிந்து போய்விட்டாள். கார் வெளியேறியதும், ஓடிச் சென்று பார்த்தாள். கார் போயே போய்விட்டது.

கட்டுப்படுத்த முடியாத அழுகையுடன் கீழே நின்றால் யாரேனும் பார்த்து விடுவார்களோ என்று... தனிமையில் அழ மாடியேறிச் சென்றாள் அவள்.

மொட்டை மாடியில் மழை வலுத்துப் பெய்து... வானத்தில் இருந்து ஊற்றாகக் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. கஸ்தூரியின் கண்களிலும் நீர் பெருகி வழிந்தது.

தன் உணர்வில்லாமல் மழையைப் பார்த்த வண்ணம் மாடியில் இருந்த ஒற்றை அறையில் சாய்ந்து நின்று கொண்டு, கண்ணீர் வடித்த கஸ்தூரி திடீரென்று அந்தத் தொடுகையை உணர்ந்தாள்.

பின்னால் நின்றுகொண்டு அவளை இறுக்கி அணைத்து... அவளது பின்னங்கழுத்தில் இதழ் பதித்தான் துரைசிங்கம்.

அதிர்ந்து விலகிய கஸ்தூரி...

"மாமா... என்ன இது...?" என்று கேட்டாள்.

"நான் உன் மேல் என் உயிரையே வைத்திருக்கிறேன் கஸ்தூரி..."

"அதற்காக... இப்படியா செய்வீர்கள்? சீச்சீ... தள்ளிப் போங்க..."

"ஏன் கஸ்தூரி... நான் உன் மாமன்தானே?"

"பேசாதீங்க...! அத்தையின் முகத்திற்காகப் பார்க்கிறேன்... அப்பாவுக்கு மட்டும் இது தெரிந்தால், உங்களை கொன்றே விடுவார். என் முகத்தில் விழிக்காமல் போய்விடுங்கள்..."

"கஸ்தூரி."

"இப்போதுதான் எனக்கு எல்லாம் புரிகிறது. நீங்கள் வேண்டுமென்றே என்னிடம் என் அத்தானைப் பற்றித் தவறாய் பேசி இருக்கிறீர்கள்?"

கஸ்தூரி இவ்வளவு சீக்கிரம் இதைப் புரிந்துகொள்வாள் என்பதை எதிர்பார்க்காத துரைசிங்கம் வெகுண்டான்.

ஒரு பெண் எத்தனை அப்பாவியாய் இருந்தாலும்... பெண்மையைப் பொறுத்தவரையில் சிறு தவறான தொடுகையையும் இனம் கண்டுகொள்வாள் என்பது அப்போதுதான் அவனுக்குப் புரிந்தது.

11

பெண்கள் அறியாமையுடன் இருக்கலாம்... ஆனால், அறிவிலிகளாக இருக்கமாட்டார்கள். எந்த நொடியில் துரைசிங்கத்தின் பார்வையில் இருந்த ஆசையின் தகிப்பை கஸ்தூரி இனம் கண்டுகொண்டாளோ... அந்த நொடியில் அவனுடைய துரோகச் செயலையும் புரிந்துகொண்டு விட்டாள்.

"அடப்பாவி... உன்னை ஆதரித்து வளர்த்த என் அப்பாவிற்கு நீ செய்யும் நன்றிக் கடனா இது...?"

கஸ்தூரி கேட்ட இந்த வார்த்தைகளை செவிமடுத்ததும், துரைசிங்கம் வெறி பிடித்தவன் போலானான்.

'என்ன ஒரு தைரியமும், தெனாவெட்டும் இருந்தால்... இவளுடைய அப்பனை அண்டிப் பிழைத்ததைச் சொல்லிக் காட்டுவாள்... இந்தத் திமிரை அடக்க வேண்டாமா?'

'யார்... யாரை ஆதரித்தது? உன்னுடைய அப்பன் ஒன்றும் சும்மா என்னை ஆதரிக்கவில்லை. நாயாய் உழைத்தேன். அதற்கு அந்த ஆள்தான் நன்றி விசுவாசம் காட்டி... உன்னை எனக்கு கட்டிக் கொடுத்து, இந்த வீட்டிற்கு வாரிசு ஆக்கியிருக்க வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு பெண்டாட்டி பிறந்த வீட்டில் பெண்ணைக் கொடுக்கப் பார்க்கிறானே... அந்த பேடிப்பயல். அவனுக்கு நான் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறேனா?"

"யாருடைய சொத்திற்கு யார் வாரிசாவது?"

"ஏய்... இது என் ஆத்தா பிறந்த வீடுடீ. சொத்தில் பாதி உரிமை என் அம்மாவுக்கு இருக்கிறது."

"தெரியாதவன் போல பேசாதே! உன் அப்பாவுக்கு அத்தையைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுக்கும்போதே... என் அப்பா சொத்தைப் பிரித்து... பாதிச் சொத்தை அத்தையின் பெயருக்கு எழுதிக் கொடுத்துவிட்டார். குடித்துக் குடித்தே சொத்தை அழித்துவிட்டு மண்டையைப் போட்டுவிட்ட மகராசன் பெத்த மகன்தானே நீ... என்னுடைய அப்பாவைப் பார்த்து நீ பேடிப் பயல்னு சொல்கிறாயா?"

"கஸ்தூரி..."

"ச்சீ... என்னுடைய பெயரைக் கூட நீ சொல்லாதே... உனக்கு அந்த அருகதை இல்லை..."

"ஆ... அருகதையைப் பற்றி பேசாதே! உன் அத்தானைப் பற்றிப் போட்டுக் கொடுத்ததும்... கொஞ்சம் கூட யோசிக்காமல் என் சைக்கிளின் முன் கம்பியில் ஏறி... என் கைகளுக்குள் உட்கார்ந்துகொண்டவள்தானே நீ..."

"கேடு கெட்டவனே... இந்த நினைப்போடுதான் என்னை சைக்கிளில் வரச் சொன்னாயா...?"

"ஆமாம்... உன் பூவாசம் பிடித்துக்கொண்டே... உன்னை கட்டியணைத்தபடி சைக்கிளில் இந்த ஊரே பார்க்க... கூட்டிட்டுப் போகத்தான்... பின்பக்க கேரியரையே கழட்டி வைத்துவிட்டு வந்தேன். இப்ப என்னங்கிற...? எங்க அம்மாவுக்கு வெறும் பத்து ஏக்கர் நிலமாம். உன் அப்பனுக்கு மட்டும் அறுபது ஏக்கர் நிலமா? எந்த ஊர் நியாயம்டி இது...?"

"இந்த நியாயத்தை செத்துப் போன உன் அப்பனிடம் போய் கேளு. பரம்பரைச் சொத்து இருபது ஏக்கரை சரிசமமாய் பகிர்ந்து கொடுத்த என் அப்பா... அவர் காலத்தில் பத்தை... அறுபதாக்கி காட்டினார். உன் அப்பா... பெண்டாட்டி சொத்தையும் சேர்த்து அழித்தார். அந்த மனிதன் பெற்ற பிள்ளை... நீ எப்படி இருப்பாய்? இப்படித் தான் இருப்பாய்! உன் புத்தியும் கோணல் புத்தியாகத்தான் இருக்கும்."

"விட்டால் பேசிக்கொண்டே போகிறாயே... இந்தக் கோணல் புத்திக்காரன் வேலையைக் காட்டினால் நீ தாங்கமாட்டாய்..."

"இன்னும் என்ன பாக்கி இருக்கிறது?"

"எத்தனையோ இருக்கிறது... முதலில் உன்னை என் பெண்டாட்டி ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டுமே..."

"கனவிலும் அது நடக்காது..."

"நான் நனவிலேயே நடத்திக் காட்டுவேன்..."

"வேண்டாம்... கிட்ட வராதே..."

கஸ்தூரி அச்சத்துடன்... கொட்டும் மழையில் நனைந்துகொண்டே மொட்டை மாடியில் பின் வாங்கினாள்.

மழையில் நனைந்த அவளது பொன்னிற உடலின் வளைவுகளை-நனைந்த உடல் தெரியப்படுத்த...

துரைசிங்கம் வெறி கொண்ட வேங்கையாய் அவள் மீது பாய்ந்தான்.

மழை நீரில் கால் வழுக்கி... மாடியில் சரிந்து விழுந்த கஸ்தூரியின் மேல் வேட்கையுடன் அவன் படர்ந்து... இறுகத் தழுவி... அவளது இதழோடு இதழ் சேர்த்து முத்தமிட்டான்.

வேகமாய் விழுந்த மழைத் துளிகள்... கஸ்தூரியின் முகத்தின் மீது... சிறு கற்கள் பொழிவதைப் போன்று பொழிந்து கொண்டிருக்க... இந்த நிகழ்வு நேர்ந்ததும்... கஸ்தூரி துடித்துப் போய்விட்டாள்.

அருவருப்புடன்... தன் பலத்தையெல்லாம் ஒன்று திரட்டி... அவனை தன் மேலே இருந்து தள்ளிவிட்டு எழுந்தவள், மொட்டை மாடியில் இருந்த இரும்பு வாளியை கையில் எடுத்துக்கொண்டாள். துரைசிங்கத்தின் தலையில் ஓங்கி அடித்தாள்.

அடித்த வேகத்தில் துரைசிங்கத்தின் மண்டை உடைந்து ரத்தம் கொட்ட... அவன் வலியால் துடித்துப் போய் அலற ஆரம்பித்தான்.

"ஐயோ..."

"செத்துப் போடா நாயே...! உன்னைப் போல உண்ட வீட்டுக்கு ரெண்டகம் பண்ண நினைக்கும் பிறவிகள் இந்த பூமிக்குப் பாரமாக இருக்க வேண்டாம்... செத்து ஒழி..."

பொறுமையாய்... அப்பாவியாய்... வெள்ளை மனதுடன்... பூப்போல் சிரிக்கும் கஸ்தூரியின் மென்மை மறைந்திருந்தது.

இது மனதின் மறுபக்கத்தை புரிந்துகொண்டிருந்த புதிய கஸ்தூரி மனிதர்களின் கசடுகளை தெரிந்தவள் கோபமும், வெறுப்பும், ஆவேசமும் ஒன்று சேர துரைசிங்கத்தை கொன்றுவிடும் வெறியோடு முன்னேறினாள்.

"கஸ்தூரி... கஸ்தூரி..."

யாரோ அழைத்துக்கொண்டு வரும் அரவம் கேட்டு... மழை நீரில் ரத்தம் கலந்து வழிந்தோட.... காயத்தைப் பிடித்துக்கொண்டே.... மழையோடு மழையாய்... ஒன்றிப் போனவனாய் துரைசிங்கம் பதுங்கிக்கொண்டான்.

'இந்த நாயோடு... நம்மை யாரும் சேர்த்து வைத்து பார்த்துவிடக் கூடாது...'

கஸ்தூரி தன் கையில் இருந்த வாளியை மொட்டை மாடியிலேயே போட்டுவிட்டு... சட்டென்று அறைக்குள் வந்தாள்.

வீட்டு வேலை செய்யும் பொன்னம்மாள், கையில் சூடான காப்பியோடு வந்திருந்தாள்.

"மழை இந்தக் கொட்டு கொட்டுது. சூடாய் காப்பித் தண்ணி போட்டேன். உனக்குக் கொடுக்கலாம்னு வந்தால்... உன்னை கீழ் வீடு பூராவும் காணலை. நீயானால்... இங்கே பச்சைப் புள்ளையாட்டம் மழையில நனைஞ்சுக்கிட்டு வந்து நிற்கிற. உங்க அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லாம இருக்கிறது பத்தாதா? நீயும் இழுத்துக்கணுமா?"

"இல்லைம்மா... கார் வர்ற மாதிரி சத்தம் கேட்டது. அம்மா வந்திருச்சான்னு போய் எட்டிப் பார்த்தேன்..."

"சரி சரி... சூடாய் இந்தக் காப்பித் தண்ணியைக் குடி. கீழே வந்து துணியை மாத்து."

"சரிம்மா..."

கஸ்தூரி, பொன்னம்மாவுடன் போய்விட்டாள். மழையில் பதுங்கி இருந்த துரைசிங்கம், தன் சட்டையைக் கழட்டி காயத்தின் மீது இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டான். ரத்தம் வழிவது நிற்பது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது.

அவசரமாய் கீழே இறங்கி... யாரும் பார்க்கும் முன்னால் சைக்கிளில் ஏறி ஓடிவிட்டான்.

நனைந்த உடைகளை மாற்றும்போதே... தலையோடு தண்ணீர் ஊற்றிக் குளித்துவிட்டு, உலர்ந்த உடைகளுக்கு மாறிய கஸ்தூரியின் உடல் எரிவது போல் தகித்தது.

'தொட்டுவிட்டானே... கட்டிப் பிடித்துவிட்டானே... எனக்கு முத்தம் கொடுத்துவிட்டானே...?'

தன் அறையில் கட்டிலில் ஈர கூந்தல் காய்வதற்காக விரிந்து-தரை மீது புரள... முழங்கால்களில் முகம் புதைத்து அமர்ந்து-கஸ்தூரி மறுகிக்கொண்டிருந்தாள்.

அவளது அறைக்குள் யாரோ வரும் காலடியோசை கேட்டது.

அவள் நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை. நடந்த நிகழ்வை எண்ணி... எண்ணி கூசிப் போனவளாய் தலை நிமிராமல் அமர்ந்திருந்தாள்.

அப்போதுதான் அவளது காதுகளில் பேரிடியாய் சரவணனின் வார்த்தைகள் இறங்கின.

12

"ஏன்... என் முகத்தைப் பார்க்க உனக்குப் பிடிக்காதா? அந்த துரைசிங்கத்தின் முகம்தான் பிடிக்குமா?"

'பேசுவது யார்...? இது... இது... சரவணனின் குரல் அல்லவா? சரவணனா வந்திருக்கிறான்?'

கஸ்தூரி பதறி நிமிர்ந்தாள். அவனது முகத்தைப் பார்க்கக் கூசியவளாய் சட்டென்று எழுந்து ஜன்னலோரம் போய்... அவனுக்கு முதுகு காட்டி நின்றுகொண்டாள்.

சரவணனின் புருவங்கள் முடிச்சிட்டன. அவளது இந்த ஒதுக்கம் அவனை இன்னும் தாக்கியது. முகம் இறுக... அருகில் செல்லப் போனவன், உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு நின்றுவிட்டான்.

இருவரும் மனதிற்குள் போராடிக் கொண்டிருந்தனர். அதை வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்தத் தெரியாத தவிப்புடன் மவுனமாய் நின்றிருந்தார்கள்.

மவுனம்... பேச்சுக்களற்ற ஆழ்ந்த மவுனம்...

தன் மனம் கவர்ந்தவன் தன் இதழ்களை... அவன் இதழ்களால் தொடும் முன்னரே... ஒரு கயவனின் இதழ்கள் முத்தமிட்டுவிட்ட கொடுமையை ஜீரணிக்க முடியாமல்... தன்னைத்தானே கொன்று கொண்டிருந்தது கஸ்தூரியின் மவுனம்.

சிரிப்பால், பேச்சால், பார்வையால், நாணத்தால்... அனைத்து வகைகளிலும் அவன் நெஞ்சில் நிறைந்தவள் இன்று ஏன் விலகிப் போகிறாள்? வெஞ்சினத்தால் கொதித்தது சரவணனின் இதயம்.

பெருமூச்சுடன் அறையைவிட்டு வெளியேறிவிட்டான். அவனது காலடியோசைகள் தேய்ந்து மறைவதை மனம் கனக்கக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவள்... அவனுக்கு முகம் காட்ட முடியாமல்... ஜன்னலின் கம்பிகளில் முகத்தைத் தேய்த்து... மவுனமாய் பொங்கி அழுதாள்.

அன்று இரவு... கஸ்தூரி தனக்குப் பிடித்த நாவலில் வந்திருந்த அந்தக் கவிதையை ஒரு முறை படித்துப் பார்த்தாள்.

'காத்திருத்தல் ஒரு வேள்வி-
தீயெனவே எனைத் தாக்கும்...
மவுனத்திலே கரையமைத்த...
உயிர் நதியோ ஊமையாகும்...'

அடுத்து வந்த நாள்களில் சரவணன் அவளுக்காக கோயிலில் காத்திருந்து... திரும்பிச் சென்றான். அவள் வரவில்லை. வீட்டிற்கு தேடிச் சென்றால்... அவனது கண்களில் அவள் தென்படுவேதே இல்லை.

ஆயிரம்தான் அத்தையின் மகளாக இருந்தாலும்... பரிசம் போட்டுவிட்டாலும்... காதலியாக இருந்தாலும்... கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்கிறவளிடம் நேரடியாக பேசவோ-பழகவோ கிராமத்தில் அனுமதிக்க மாட்டார்கள்... அது கலாசாரம்.

எனவே, எந்த வகையிலும் அவளைப் பார்க்க முடியாமல் சரவணன் தவித்தான்.

இனித் தாங்காது என்ற நிலை வந்தவுடன், தன் தகப்பனாரிடம் திருமண தேதியைக் குறிக்கும்படி சொல்லி விட்டான்.

மகேஷ்வரனின் வீட்டில், தேதி குறிப்பது பற்றிய பேச்சு எழுந்தது. மனைவியுடன் அவர் கலந்து ஆலோசித்தார்.

"அடுத்து வருகிற முகூர்த்தத்தில் கல்யாணத்தை நடத்திடனும்னு மாப்பிள்ளை... உங்க அண்ணன்கிட்ட சொல்லிட்டாராம். பத்தே நாளில் கல்யாணமாம்... நீ என்ன சொல்ற காயத்ரி..."

"நான் சொல்ல இதில என்ன இருக்கு? நம்ம மகளுக்கு இனிமேல்தான் நகை வாங்கப் போகிறோமா? இல்லை, சீர் வாங்கப் போகிறோமா? சேர்த்து வைத்த சீர், வீடு பூராவும் நிறைஞ்சிருக்கு, செஞ்சு வைச்ச நகை... பீரோவை நிறைச்சிருக்கு. அவங்க சொல்லுற நாளில் பொண்ணைக் கொண்டு போய் ஒப்படைக்கிறதுதானே பாக்கி. சரின்னு சொல்லுங்க..."

"அப்படியா சொல்ற...?"

"ஆமாங்க... பரிசம் போட்ட பின்னால... நாளைக் கடத்தாம கல்யாணத்தைப் பண்ணிடணும். அதுதான் நம்ம நாட்டு வழக்கம்?"

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்ட கஸ்தூரியின் மனதில் திகில் படர்ந்தது.

'கல்யாணமா... சரவணனுடனா...? எப்படி...! கூடல் இல்லாத கல்யாண வாழ்க்கை சாத்தியமில்லை. முத்தமில்லாத கூடலும் சாத்தியமில்லை. எனும்போது... எப்படி அந்த நிகழ்வை மறந்து கூடலை எதிர்கொள்வது...?"

கஸ்தூரி, நினைவுகளைத் தாங்க முடியாது தவித்தாள்.

"அப்பா..."-பதற்றத்துடன் அழைத்தாள்.

அவளது குரலின் மாற்றத்தையும்... தடுமாற்றத்தையும் உணர்ந்த மகேஷ்வரனின் புருவங்கள் மேலேறின. யோசனையுடன் மகளைப் பார்த்தார் அவர்.

"என்னம்மா...?"

"எனக்கு... எனக்கு..."

"ஏன்ம்மா... இவ்வளவு பயப்படுகிறாய்? என்னிடம் சொல்ல உனக்கு என்ன பயம்? எதுவாக இருந்தாலும் சொல்லு..."

'எப்படிச் சொல்வேன்... அம்மாவிடம் கூட என்னால் இதைச் சொல்ல முடியவில்லையே... உங்களிடம் எப்படிச் சொல்வேன்...?'

கஸ்தூரி தாங்க முடியாமல் கதறி அழுதாள். மகேஷ்வரன் பதறிப் போய்விட்டார். காயத்ரி கலங்கிப் போனாள். இருவரும் மாறி மாறி... மகளிடம் விசாரித்தார்கள்.

பதில் சொல்லாமல் அழுது தீர்த்த கஸ்தூரி... தன் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு... முடிவாய் சொல்லி விட்டாள்.

"அப்பா... எனக்கு இந்தக் கல்யாணத்தில் விருப்ப மில்லை..."

"கஸ்தூரி..."-காயத்ரி அதிர்ந்துவிட்டாள்.

"என்னடி பேசுகிற...? ஊரறிய என் அண்ணன் பெண் கேட்டு வந்துபோது... நான் உடனே சரின்னு சொன்னேனா...? உங்க அப்பாவின் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு பேசாமல் தானே நின்றேன்? உன் அப்பாவும் உடனே சரின்னு சொன்னாரா? உன் விருப்பத்தைக் கேட்டுட்டுத்தானே சம்மதம் சொன்னார்.

இப்ப பரிசம் போட்ட கல்யாணத்தை நிறுத்தச் சொல் கிறாயே... இது உனக்கே நல்லா இருக்கா? இதுதான் நீ பெண்ணை வளர்த்து வச்சிருக்கும் லட்சணமான்னு என் பிறந்த வீடும்... இந்த ஊராரும் என்னைப் பார்த்து கேட்க மாட்டார்களா? பெத்தவளுக்கு நல்ல பெயரைத் தேடித் தர துணிஞ்சிருக்கடி மகராசி. கல்யாணத்தை நிறுத்தனும்கிற பேச்சிற்கே இங்கேஇடமில்லை... ஆமாம், சொல்லி விட்டேன்?"

"காயத்ரி..."

மனைவியைக் கோபத்துடன் அதட்டினார் மகேஷ்வரன்.

"அவளை மிரட்டாதே... நான் அதை அனுமதிக்க மாட்டேன்..."

"என் அண்ணன் குடும்பத்தை அவமானப்படுத்த நானும் அனுமதிக்க மாட்டேன்..."

"என் பேச்சுக்கு... எதிர் பேச்சு பேசுறியா?"

"ஏன்... நான் பேசக்கூடாதா? இந்த வீட்டில் அவரவர் இஷ்டப்படி என்ன வேண்டுமானாலும் பேசலாம். அதற்கு உங்களுக்கும்... உங்கள் மகளுக்கும் உரிமை இருக்கிறது. ஆனால், ஏனென்று நான் கேட்டுவிட்டால்... என்னை அடக்க வருகிறீர்கள். எனக்குப் பேச உரிமை இல்லையா? நான் என்ன இந்த வீட்டில் அடிமையா?"

"உன்னை அடிமை போலத்தான் நான் நடத்தி வருகிறேனா?"

"அப்படித்தான் நான் நினைக்கிறேன். வெண்ணெய் திரண்டு வரும்போது இவள் பாத்திரத்தை உடைப்பாளாம்... நான் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா நிற்க வேண்டுமாம். உங்க நியாயத்தை ஊரில் சொல்லிப் பாருங்க... யாராவது கேட்கிறாங்களான்னு பார்ப்போம்."

"யாரும் கேட்க வேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லைடி. எனக்கு என் மகளின் விருப்பம்தான் முக்கியம்..."

"அப்படியெல்லாம் நீங்க மனம் போனது போல செய்துவிட முடியாது. இது விளையாட்டுச் சமாசாரம் இல்லை..."

"எவ்வளவு பெரிய சமாசாரமாக இருந்தாலும், எனக்கு கவலை இல்லை. கஸ்தூரிக்கு பிரியமில்லாத விசயத்தை நான் செய்ய மாட்டேன்."

"எனக்கொரு சந்தேகம்..."

"என்னடி...?"

"இந்தக் கல்யாணம் நடப்பதில் உங்க மகளுக்கு மட்டும் பிரியம் இல்லையா... இல்லை, உங்களுக்கே பிரிய மில்லையா?"

"காயத்ரி...?"

"கத்தாதீங்க...! உங்க மனசில் இருக்கிற கசடு தெரிஞ்சு போச்சு. பொண்ணு கேட்டு என் அண்ணன் வந்த அன்றைக்கு... என்னவோ இவ ஊருல இல்லாத பேரழகி போல பீற்றிக்கொண்டு பிகு பண்ணினீங்க. இப்ப பரிசம் போட்ட பின்னால கல்யாணத்தை நிறுத்த திட்டம் போட்டு வேலை செய்கிறீங்க. உங்களுக்கு என் அண்ணன் குடும்பத்தை அவமானப்படுத்தணும். அதற்காக பெத்த பெண்ணின் கல்யாணம் நின்று போனாலும் பரவாயில்லை. சிங்காரிச்சு மூக்கை அறுக்கிறதுக்காக காத்திருந்தீங்களா? உங்க மனசில் இவ்வளவு பழி உணர்ச்சி இருக்கா?

உங்களுடனா இத்தனை நாள் குடும்பம் நடத்தி... பிள்ளையும் பெத்துக்கொண்டேன்? நினைத்துப் பார்க்கவே எனக்கு நெஞ்சம் எரிகிறது..."

மகேஷ்வரனின் கண்களில் அனல் பறப்பதை வெறுப்புடன் பார்த்தாள் காயத்ரி. இணைந்து நின்ற இருவரும், பலமாக மோதிக்கொண்டனர்.

13

இதுவரை மகேஷ்வரனுக்கும், காயத்ரிக்கும் சிறு பிணக்கு கூட வந்ததில்லை: பழைய திரைப்பட பாடல் ஒன்று உண்டு...

'காதல் என்பது எது வரை...?

கல்யாண காலம் வரும் வரை...!' என்று...

ஆனால், திருமணத்திற்குப் பின்னாலும் காதலுடன் வாழ்ந்த தம்பதிகள் அவர்கள். காயத்ரியின் புன்னகை என்றும் வாடியதே இல்லை. மகேஷ்வரனின் கண்களில் இருந்த காதலும் என்றும் மாறியதே இல்லை.

இன்றோ... இருவரும் எதிரும் புதிருமாய். கஸ்தூரி கலங்கிப் போனாள்.

'என்னால்தானே இந்த நிலைமை...'-பூப்போன்ற அவளது மனம் துடித்தது... கண்ணீர் விட்டு அழுதாள்.

"அம்மா... கோபப்படாதீங்க. அப்பா மேல தப்பில்லை."

"ஏய்... பேசாதேடி துரோகி."

"காயத்ரி... அவளிடம் அப்படிப் பேசாதே. அவள் நீ பெற்ற பெண். அதை மறந்துவிடாதே..."

"இவளை என் வயிற்றில் சுமந்து ஏன் பெற்றேன்னு இப்போதுதான் வருத்தப்படுகிறேன்."

காயத்ரி வெறுப்புடன் கூறியதும்... கஸ்தூரி "அம்மா" என்று வாய் பொத்தி அழுதாள். அதைக் கண்ட மகேஷ்வரன் "பளார்..." என்று காயத்ரியின் கன்னத்தில் ஒரு அறைவிட்டார்.

"அப்பா..." என்று அதற்கும் தலையில் அடித்துக் கொண்டு அழுத கஸ்தூரி... தன் அறைக்கு ஓடி விட்டாள்.

அப்போது வீட்டிற்குள் வந்து கொண்டிருந்த செவ்வந்தி, இந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் பதறி ஓடி வந்தாள்.

"அண்ணே... என்ன இது? என்றைக்கும் சிரிக்காதவள், திருவிழாக் கடையில் சிரித்த கதையாய்! கல்யாணமான நாளில் இருந்து மதினியை கோபமாய் ஒரு பார்வை கூடப் பார்க்காமல் இருந்துட்டு, இப்ப மகளைக் கட்டிக் கொடுக்கப் போகிற நேரத்தில் உங்க வீரத்தைக் காண்பிக்கிறீங்களா?"

"உனக்குத் தெரியாது செவ்வந்தி. இவ நான் பெத்த பொண்ணை பார்த்து என்ன வார்த்தை சொன்னாள் தெரியுமா?"

"என்ன அண்ணே இது? கஸ்தூரி உங்களுக்கு மட்டுமா மகள்... மதினிக்கும் மகள் இல்லையா? பெத்தவளுக்கு இல்லாத உரிமையா உங்களுக்கு வந்திருச்சு?"

"அப்போ... இவள் என் மகளை உசிரோடு கூறு போடுவாள்... அதை நான் பார்த்துக்கிட்டு சும்மா இருக்கணுமா?"

"என்ன மதினி இது! எலியும், பூனையுமா இங்கே நீங்க ரெண்டு பேரும் அடிச்சுக்கிட்டு நின்னா... கஸ்தூரியின் கல்யாணத்தை எப்படி நடத்துவது?"

"இந்த வீட்டில் கஸ்தூரியின் கல்யாணம் நடக்காது. செவ்வந்தி... நான் செத்து கருமாதிதான் நடக்கும்."

"மதினி..."

செவ்வந்தி துடிதுடித்துப் போய்விட்டாள். அதைவிட மகேஷ்வரனின் நெஞ்சில் அந்த வார்த்தைகள் மரண அடியாய் வந்து விழுந்தன.

'என்ன வார்த்தை சொல்லிவிட்டாள்? இந்தக் கல்யாணம் நின்று போய்விடும் என்பதில் இவளுக்கு இவ்வளவு ஆக்ரோஷமா...? அப்போ... இத்தனை நாள் என்னுடன் வாழ்ந்த வாழ்க்கை... பொய்யானதா? என்னைவிட இவளுக்கு அவளுடைய அண்ணன்தான் முக்கியமாய் போய் விட்டானா...?'

செவ்வந்தி ஆறுதலாகப் பிடித்த கையை-அழுகையும்... ஆத்திரமுமாய் தட்டி விட்டுவிட்டு கோபத்துடன் போய் விட்டாள் காயத்ரி. செவ்வந்தி ஆற்றாமையுடன் தமையனின் அருகே வந்து, "அண்ணே... என்ன இது? நம்ம வீட்டுல நடக்கப் போகிற மொத விசேஷம். அதை நல்லபடியாய் நடத்தி வைக்கிறதை மறந்துட்டு... இப்படி செய்கிறீங்களே...?" என்று கேட்டாள்.

"கஸ்தூரிக்கு இந்தக் கல்யாணத்தில் இஷ்டமில்லை யம்மா..."

"என்ன அண்ணே சொல்றீங்க... நிசமாவா?"

"ஆமாம் செவ்வந்தி. கொஞ்ச நாளாவே... அவ முகமே சரியாக இல்லை... எதையோ மனசில வைச்சுக்கிட்டு சொல்ல முடியாமல் மறுகி மறுகி நிற்கிறா. நான் நினைக்கிறேன்... இவ காயத்ரிக்காக தன் மனசில இருக்கிறதை மறைச்சுக்கிட்டு... தியாகம் பண்ணி இருக்கிறா. இப்ப கல்யாண தேதி வரைக்கும் போகவும்... கல்யாணத்தை நிறுத்தப் பார்க்கிறா..."

"இருக்காது அண்ணே! நீங்களா எதையாவது மனசுல நினைச்சுக்கிட்டுப் பேசாதீங்க..."

"இல்ல செவ்வந்தி... அப்படித்தான் இருக்கணும்..."

வீடு இரண்டு பட்டு நின்றது. அன்று இரவு யாருமே சாப்பிடவில்லை. செவ்வந்தி, மூவரிடமும் மன்றாடிப் பார்த்துவிட்டு... தோற்றுப் போனவளாய் தன் வீட்டிற்குப் போனாள்.

"என்னம்மா... எதையோ பறிகொடுத்தது மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கிற...?"

"நான் என்னத்த சொல்வேண்டா...? எங்க அண்ணன் வீட்டில் நிம்மதி இல்லாம கெடக்கறாங்க."

"என்னவாம்...?"-எரிச்சலுடன் கேட்ட துரைசிங்கத்திடம் விலாவாரியாய் விசயத்தை எடுத்துச் சொன்னாள் செவ்வந்தி. அவ்வளவுதான்... அவன் எரிச்சல் போன இடம் தெரிய வில்லை.

"என்னம்மா இப்படிச் சொல்கிறாய்?"-ஆவலுடன் கேட்டான்.

"அந்த சரவணன் பய நல்லவன்... அழகன்... சொத்து பத்து இருக்கிற பணக்காரன்... படிச்சவன். அவனை விட்டால் கஸ்தூரிக்கு இணையான மாப்பிள்ளை இந்த ஜில்லா பூராவும் தேடினாலும் கிடைக்காது. ஆனா, எந்தப் பாவி கண்ணு பட்டதோ... கல்யாணம் கலைஞ்சிடும் போல இருக்கே...!"

அதைக் கலைத்த படுபாவியான துரைசிங்கத்திற்கு சுர்ரென்று மூக்கிற்கு மேல் கோபம் வந்துவிட்டது.

"தேவையில்லாம லொடலொடன்னு ஓட்டைப் பானைக்குள் நண்டை விட்டிருக்காப்புல ஏம்மா பேசித் தள்ளுற? பேசாம படு..."

"நீதானேடா விவரம் கேட்டே..."

"அதான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிட்டேல்ல. இதுக்கு மேல உன் அண்ணன் குடும்பம் நல்லா இருந்தா நமக்கென்ன... இல்லை நாசமாய் போனால்தான் நமக் கென்ன? தூங்கு... தூங்கு..."

தாயாரை அதட்டி தூங்க வைத்துவிட்டு... விடிய விடிய விழித்துக் கொண்டு மனக்கணக்கு போட்டான்.

விடிந்ததும் எழுந்து... வயல் பக்கம் ஓடினான். அங்கே வரப்பின் மேல் நின்றுகொண்டு, நாற்று நடவை மேற்பார்வை இட்டுக்கொண்டிருந்தார் மகேஷ்வரன்.

அருகே சென்றவன்... மிகவும் பவ்வியமான குரலில், கையைக் கட்டி... முதுகை வளைத்து நின்று கொண்டு, "மாமா" என்று அழைத்தான்.

"என்ன மாப்பிள்ளை?"

"உங்ககிட்ட ஒரு விசயம் தனியாப் பேசணும்..."

மகேஷ்வரன் வியப்புடன் தங்கை மகனின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

"என்னய்யா... என்ன விசயம்?"

"அப்படி... மோட்டார் அறை பக்கம் வருகிறீங்களா?"

"வந்தால் போச்சு... இப்ப சொல்லுப்பா... என்ன விசயம்?"

"நான் சொல்வதைக் கேட்டு, மாமா என் மேல் கோபப்படக் கூடாது."

"அப்படியெல்லாம் பிடிமானம் போடாதே. கோபப்படற விசயமுன்னா கட்டாயம் கோபப்படத்தான் செய்வேன்."

"நீங்க கோபப்பட்டாலும் பரவாயில்லை மாமா... நான் சொல்ல நினைக்கிறதை சொல்லிடுறேன். நான் சொன்ன பின்னால் நீங்கள் என்னை வெட்டிப் போட்டாலும் சரி... மனசுக்குள்ளேயே நினைச்சு மறுகிக்கிட்டு... நானும், கஸ்தூரியும் தவிக்கிற தவிப்பு போதும் மாமா..."

மகேஷ்வரனின் கையில் இருந்த குடை கீழே நழுவியது. அவர் அதிர்ச்சியுடன் தங்கையின் மகனைப் பார்த்தார்.

'இவன் என்ன சொல்கிறான்...?'

தாய் மாமனின் உணர்ச்சிகளைக் கவனிக்காதவன் போல் துரைசிங்கம் மடமடவென்று பேச ஆரம்பித்தான்.

"மாமா... சின்ன வயசில இருந்தே கஸ்தூரிக்கு என் மேல பிரியம். கட்டிக்கிட்டா உன்னைத்தான் கட்டிக்குவேன்னு என்னிடம் அடிக்கடி சொல்லும்..."

"நிஜமாகவா...?"

"என் அப்பன் மேல ஆணையா சொல்கிறேன் மாமா..."

செத்துப் போன தகப்பன் மேல் தீராத கோபம் கொண்டிருந்த துரைசிங்கம்... இப்படி பொய் சத்தியம் செய்து தன் வன்மத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டான்.

"இதை ஏன் இத்தனை நாளாய் கஸ்தூரி என்கிட்ட சொல்லலை?"

"கல்யாணப் பேச்சு வரும்போது சொல்லிக்கலாமுன்னு இருந்தோம். அதோட.... அவளுக்கு நான், எனக்குத்தான் அவள்னு நினைச்சுக்கிட்டு இருந்தோம். திடீர்னு கதிரேசன் பெரியப்பா பெண் கேட்டு வருவாருன்னு நாங்க கனவிலேயும் நினைக்கலையே..."

அப்படியே... உதடு துடிக்க... கண்கள் கலங்க... அப்பட்டமாக மகேஷ்வரனின் முன்னால் நடித்தான் துரைசிங்கம். நிஜ அம்பிகாபதி கூட இப்படி உருகி இருக்கமாட்டான்... அப்படியொரு உருக்கத்தை அவனிடம் கண்டார் மகேஷ்வரன்.

14

மகேஷ்வரனுக்கு தங்கையின் மேல் அளவு கடந்த பாசம் உண்டு. அந்தப் பாசத்திற்கு தகுதியான உடன் பிறப்பாகத்தான் செவ்வந்தியும் இருந்து வந்தாள். அவளின் வாழ்வின் ஒரே ஆதாரமான அவள் மகன் மேல் என்றுமே மகேஷ்வரன் கோபம் கொண்டதில்லை. கனிவை மட்டுமே காட்டி வந்திருக்கிறார்.

இன்னும் அவனது வார்த்தைகளில் அவர் சந்தேகம் கொள்ளவில்லை. துரைசிங்கம் சொல்வதிலும் உண்மை இருக்குமோ என்று அவருக்கு தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டது.

அதை உணர்ந்து கொண்ட அந்தக் கயவன்... தனது கயிறு திரிக்கும் வேலையைக் கவனமாகத் தொடர்ந்தான்.

"அத்தைக்கு... அவங்க அண்ணன் மகனுக்கு பொண்ணு கொடுக்கணும்னு ஆசை இருந்திருக்கும் போல! அத்தை

என்ன சொல்லுச்சோ... ஏது சொல்லுச்சோ... கஸ்தூரி என்னை மறந்திடுங்க மாமான்னு என்கிட்ட சொல்லிட்டு அழுதா..."

"நீ ஏண்டா இதை என்கிட்ட முதலிலேயே சொல்லலை...?"

"எப்படிச் சொல்வேன் மாமா? ஏழையின் காதலுக்கு மதிப்பு இருக்குமா? காசு... பணம் இல்லாதவன் காதலிக்கலாமா? அப்படியே காதலித்தாலும்... அவனது காதல் கை கூடுமா? சரவணன் என்னைவிடப் பணக்காரன்... படித்தவன்... எல்லாத்துக்கும் மேல் அத்தைக்கு அண்ணன் மகன்..."

"உன் அத்தைக்கு அவன் அண்ணன் மகன்னா... நீ எனக்கு தங்கச்சி மகன் இல்லையாடா...?"

"நான் சொல்றேன்னு தப்பா நினைக்க வேண்டாம் மாமா. எந்த வீட்டிலேயும் பொம்பளைக சொல்தான் எடுபடும். அவங்க பக்க சொந்தம்தான் வீட்டுக்குள் உரிமையா வந்து போக முடியும். நான் ஆயிரம்தான் இருந்தாலும், அத்தைக்கு நாத்தனார் மகன்தானே... என் சொந்தத்தை எப்படி அத்தை பெரிசா நினைக்கும்?"

என்னவோ... காயத்ரியின் சொந்த பந்தங்கள்தான் மகேஷ்வரனின் வீட்டில் குடியிருந்தது போலவும், மகேஷ்வரனின் தங்கையும்... தங்கை மகனாகிய தானும்... பேச்சுவார்த்தையே இல்லாமல் தள்ளி நின்றுகொண்டிருந்தது போலவும் துரைசிங்கம் பேசிய விதத்தில் மகேஷ்வரனுக்கு ரத்தக் கண்ணீரே வந்துவிட்டது.

"அது எப்படிடா மாப்பிள்ளை... நீ அப்படியொரு வார்த்தையை என்கிட்ட சொல்லலாம்...? நான் உசிரோட இருக்கிற வரைக்கும் என் தங்கச்சியையும், அவ பெத்த பிள்ளையையும் நட்டாத்தில் விட்றமாட்டேன்."

"இப்ப நான் நட்டாத்துலதானே மாமா நிக்கிறேன்...?"

"கரையேத்திவிட உன் தாய்மாமன் நான் இருக்கேண்டா மாப்பிள்ளை. நீ கலங்காதே... கஸ்தூரி உனக்குத்தான்."

"அது போதும் மாமா எனக்கு."

துரைசிங்கம்... கல்லை விட்டெரிந்து பார்க்கலாம், மாங்காய் விழுந்தாலும் சரி... இல்லை... கூடு கட்டி இருக்கிற பறவைகளில் ஒன்று விழுந்தாலும் சரி... கிடைத்த வரை ஆதாயம் என்றுதான் முயன்று பார்த்தான். எது நடந்தாலும்... கஸ்தூரியின் திருமணத்தில் குளறுபடி நடந்தால் போதும் என்பதே அவனுடைய எண்ணம்.

வயலில் இருந்து வீடு திரும்பிய மகேஷ்வரன் சமையல் கட்டில் போய் எட்டிப் பார்த்தார்.

"என்னாங்கய்யா..." என்றாள் பொன்னம்மாள்.

"காயத்ரி எங்கே...?"-என்று அவர் கேட்க... பொன்னம்மாள் அவரை ஒரு மார்க்கமாய் பார்த்தாள்.

'இது என்னடி கூத்தா இருக்கு... ஒரு நாளும் இல்லாத திருநாளா... பெண்டாட்டி எங்கேன்னு என்கிட்ட வந்து இந்த ஐயாரு கேட்கிறாரு... இரண்டு பேரும் பின்னிப் பிணைஞ்சுக்கிட்டு குடும்பம் நடத்தறவங்களாச்சே... என்னவா இருக்கும்...?'

பொன்னம்மாளின் மனதில் ஓடிய செய்திகளை, அவளது கண்கள் பிரதிபலிக்க... மகேஷ்வரன் தோளில் கிடைத்த துண்டை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டார்.

"சரி... சரி... நானே போய் பார்த்துக்கிறேன்."

பொன்னம்மாளின் பார்வையில் இருந்து தப்பித்தால் போதுமென்று எண்ணத்துடன் தங்களது படுக்கை அறைக்குப் போனார் மகேஷ்வரன்.

காயத்ரி விட்டத்தை வெறித்தபடி அங்கே அமர்ந்திருந் தாள்.

"காயத்ரி..."

"........"

"காயத்ரி..."

"........"

"உன்னைத்தான் காயத்ரி..."

"........"

மூன்று முறை அழைத்தும் காயத்ரியிடம் இருந்து பதில் வராமல் போகவும், மகேஷ்வரனுக்கு கோபம் எகிறிவிட்டது.

"இங்கே பாருடி... நீ என்னதான் மவுன விரதம் இருந்தாலும், நான் சொன்னால் சொன்னதுதாண்டி. அடுத்த முகூர்த்தத்தில் என் மகள் கஸ்தூரிக்கு நிச்சயமா கல்யாணம் நடக்கும். மாப்பிள்ளை உன் அண்ணன் மகன் சரவணன் இல்லை... என் தங்கச்சி மகன் துரைசிங்கம்..."

"அதுதானே பார்த்தேன்..."-என்றாள் காயத்ரி, இகழ்ச்சியாக.

"என்னடி... எகத்தாளமாய் கேட்கிறாய்...?"

"வேறு எப்படிக் கேட்பேன்? ஆக... இதுக்குத்தான் உங்க மகளைத் தூண்டிவிட்டு கல்யாணத்தை நிறுத்தினீங்களா? இந்தக் கருமத்தை முதலிலேயே சொல்லித் தொலைக்க வேண்டியதுதானே! ஏன் என் அண்ணன் மகனுக்கு பொண்ணு கொடுக்கறேன்னு சொல்லணும்? அப்புறம் பரிசம் போடணும்? கடைசியில் ஏன் கல்யாணத்தை மாத்தணும்? எனக்கு அண்ணனாகப் பிறந்ததைத் தவிர, என் அண்ணன் என்ன குத்தம் செஞ்சாரு...? அவரை அவமானப் படுத்தணும்னு அப்பனும், மகளும் எத்தனை நாளாய் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு காத்திருந்தீங்க...?"

“இங்கே பாரு... உன் கற்பனையைக் கண்டபடி அலையவிடாதே! ஆமாம்... சொல்லிட்டேன். என் பொண்ணு இஷ்டமில்லைன்னு சொல்லிட்டாடி. அதுக்கு அப்புறமும் அவளைக் கண்ணைத் திறந்துகிட்டே பாழுங்கிணத்தில் தள்ளினால் நானெல்லாம் என்னடி அப்பன்?”

“இந்தக் கூத்தை கேட்டால் சிரிப்புத்தான் வருது. எம்.எஸ்சி படித்துவிட்டு... சொந்தமாய் பெரிய கரும்பு மில்லையே வைத்திருக்கும் ஆணழகன் என் அண்ணன் மகன். அவனுக்குப் பொண்ணைக் கொடுப்பது பாழுங்கிணற்றில் பெண்ணை தள்ளிவிடுவதாம். அதே... இவரோட தங்கச்சி மகன், குடிச்சுச் குடிச்சே சொத்தை அழித்த தறுதலைக்கு பிறந்தவன். பத்தாவதில் பத்து தரம்... பதினொன்றாவதில் மொத்தமாய் கவிழ்ந்துட்டேன்னு சொல்லிப்புட்டு... வயலில் மண்வெட்டியைக் கூட ஒழுங்காய் பிடிக்காமல் ஊரைச் சுற்றி பொழைப்பை ஓட்டிவிட்டு... பொழுது சாய... கண்மாய்க்குள்... கண்ட கருமாந்திரத்தையும் குடிச்சுப்புட்டு... ராத்தூங்க வீட்டுக்கு வரும் வெம்போட்டு பயல்.

அவனுக்குப் பொண்ணைக் கொடுப்பது... வாழ வைப்பதாம். இங்கே பாருங்க! காதலிச்ச கொடுமைக்கு கழுத்தை நீட்டிவிட்டேன். கழுத்தை நீட்டின கொடுமைக்கு ஒரு பெண்ணை பெற்று உங்க கையில் கொடுத்துட்டேன். இனி நீங்களாச்சு... உங்க பெண்ணாச்சு. உங்க ரெண்டு பேருடைய விசயத்தில நான் தலை கொடுக்கமாட்டேன். என்கிட்ட எதுவும் சொல்லாதீங்க. உங்க மகளை வழியில் போகிற வழிப்போக்கனுக்குக்கூட கட்டிக் கொடுங்க. எனக்கு அதைப் பற்றிக் கவலையில்லை...”

“வழிப்போக்கனுக்கு கொடுத்தாலும் கொடுங்கன்னு எப்படி நீ சொல்லலாம்? என் தங்கச்சி மகன் என்ன வழிப்போக்கனா?”

“நான் ஏன் அப்படிச் சொல்லப் போகிறேன்? அப்புறம் அந்த வழிப்போக்கன், ‘நானென்ன வேலை வெட்டி இல்லாத வெம்போட்டுப் பயலா?’ன்னு கேட்டு சண்டைக்கு வரமாட்டானா...?”

“உனக்குத் திமிருடி...”

“இது இப்போதுதான் உங்களுக்குத் தெரிந்ததா?”

“உன் திமிரை என்னிடம் காட்டாதே...”

“நிச்சயம் காட்ட மாட்டேன். அதுபோல உங்க தன்மானத்தையும் காட்ட வராதீங்க. உங்க பொண்ணுக்கு கல்யாணம் வச்சா என்கிட்ட ஏன் நீங்க சொல்லணும்?”

“ஏய்... நீ பொண்ணுக்கு அம்மாடி...”

“அது கூட உங்க ரெண்டு பேருக்கும் நினைப்பில் இருக்கா?”

“என் மகளை... உன் அண்ணன் மகனுக்கு கட்டிக் கொடுக்கலைங்கிற வயித்தெரிச்சல் உனக்கு...”

“ஆமாமாம்... இந்த உலகத்தில உங்க மகளை விட்டால் வேறு பொண்ணே கிடைக்காது பாருங்க. எங்க மதினி கூடப் பிறந்தவங்க... மூணு பேரும்... மூன்று திசைக்கு ராஜாவாய் வாழறவங்க. அவங்க பெத்த பொண்ணுக படகு போல காரில் வந்து... வெள்ளைக்காரிக போல இந்த ஊரைச் சுத்தி வந்ததைப் பார்க்கத்தானே செய்தீக. அந்தப் பொண்ணுக வைரத்தில் நேரத்துக்கு ஒரு நகை போடுறவங்க. கடல் தாண்டி போய் படிச்சுட்டு வந்தவங்க.

அந்த மூன்று பேரில் ஒருத்தியைக் கட்டிக்கன்னு என் அண்ணன் மகனிடம், மதினி கெஞ்சோ கெஞ்சுன்னு கெஞ்சிச்சாம். அது பேச்சைக் கேட்காமல் உங்க பட்டிக்காட்டு மகளைக் கட்டிக்க அவன் நினைச்சான். அது உங்களுக்கும் கொடுத்து வைக்கலை... உங்க மகளுக்கும்

கொடுத்து வைக்கலை. ஒண்ணு சொல்கிறேன் கேட்டுக்கங்க. கஸ்தூரியை விட்டால்... ஆயிரம் பெண்கள் என் அண்ணன் மகனுக்கு உடனே கிடைப்பாங்க. ஆனால், கோடி கோடியாய் கொட்டிக் கொடுத்தாலும் என் அண்ணன் மகனைப் போல ஒரு மாப்பிள்ளை உங்களுக்கு கிடைக்கமாட்டான். வழியை விடுங்க...''

காயத்ரி அலட்சியமாய் கூறிவிட்டு, அறையில் இருந்து வெளியேறிவிட்டாள்.

அவள் சொல்வது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை என்பதை அறியாத மனிதர் அல்லர் மகேஷ்வரன். ஆனால், அவர்தான் புத்தியை துரைசிங்கத்திடம் கடன் கொடுத்துவிட்டாரே!

15

கதிரேசனின் தங்கையான காயத்ரியைக் காதல் செய்தபோது... மகேஷ்வரன் வெறும் பத்து ஏக்கர் நிலத்துக்கு சொந்தக்காரர். ஊரிலேயே பாதிச் சொத்தை தன் வசம் வைத்திருக்கும் கதிரேசன், தன் தங்கையைக் கொடுக்கத் தயங்கியதை... இன்றளவும் அவர் மறக்கவில்லை.

'ஏழை காதலிக்கக் கூடாதா?' என்று துரைசிங்கம் கேட்ட கேள்வி அவரது இதயக் கதவை தட்டி... அந்த நாள் நினைவுகளை விழித்து எழச் செய்துவிட்டது.

காதலித்து மணந்த மகேஷ்வரன், துரைசிங்கத்தின் காதலுக்கு காவலாய் நிற்க தீர்மானித்துவிட்டார்.

எனவே, மனைவியின் ஒதுக்கத்தைக் கண்டுகொள்ளாமல் வீர நடைபோட்டு அவளின் அறைக்குள் சென்றார்.

அங்கே-கட்டிலில் குப்புறப்படுத்து அழுதுகொண்டிருந் தாள் கஸ்தூரி. கனிவுடன்... மகளின் அருகே அமர்ந்து, கூந்தலை வருடிக் கொடுத்தார் மகேஷ்வரன்.

"அப்பா..."-அவசரமாய் எழுந்து அமர்ந்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள் கஸ்தூரி.

"அழுதாயாம்மா?"

"இல்லைப்பா..."

"ஏன்ம்மா பொய் சொல்றே... அப்பன்காரன் நான் உயிரோடு இருக்கும்போது, உன் கண்ணில் இருந்து ஒரு சொட்டு கண்ணீர் வரலாமா?"

"நான் ஏதோ வருத்தத்தில் இருந்துட்டேன்ப்பா..."

"உன் மனசில் என்ன இருக்குன்னு எனக்குத் தெரியும்மா."

மகேஷ்வரன் நிதானமாய் கூறவும், கஸ்தூரி திகிலுடன் தந்தையைப் பார்த்தாள்.

"உங்களுக்குத் தெரியுமா... என்ன தெரியும்?"

"எல்லாம் தெரியும்..."

"எல்லாம்ன்னா...?"

"துரைசிங்கம் எல்லாத்தையும் சொல்லிவிட்டான்ம்மா..."

"அப்பா..."

அதிர்ச்சியில் கஸ்தூரியின் இதயமே நின்று போய்விடும் போல இருந்தது.

'துரைசிங்கமே அப்பாவிடம் சொல்லிவிட்டானா...? இனி எப்படி அப்பாவின் முகத்தில் நான் விழிப்பேன்...?"

அவள் தவிப்பதை அறியாத-காதலின் காவலர் மகேஷ்வரன் மேலும் தொடர்ந்தார்.

"அவன் சொன்ன பின்னால்தான்... நான் ஒரு முடிவிற்கு வந்தேன்..."

'அவன் என்ன சொன்னான்? அப்பா என்ன முடிவு செய்தார்?'

"உன்னை அவனுக்கே கல்யாணம் பண்ணி வைத்து விடுகிறேன் கஸ்தூரி... நீ கவலைப்படாதே!"

'ஐயோ... தொட்டவனுக்கே கட்டி வைத்துவிடலாம்னு அப்பா முடிவு பண்ணிவிட்டாரா...?'

'இதுதான் சரின்னு நான் நினைக்கிறேன்...'

'அப்போ... சரவணனை கல்யாணம் பண்ணிக்க எனக்கு தகுதி இல்லைன்னு அப்பா முடிவே பண்ணிட்டாரா?'

"அடுத்த முகூர்த்தத்திலேயே உனக்கும், துரைசிங்கத்திற்கும் கல்யாணம்."

'அதற்கு பதில் என்னை வெட்டியே கொன்றுவிடுங்கள் அப்பா...'

"உன் அம்மாவைப் பற்றி நீ கவலைப்படாதே..."

'நான் என்னைப் பற்றித்தான் கவலைப்படுகிறேன்...'

"யார் தடுத்தாலும் துரைசிங்கம்தான் உனக்கு மாப்பிள்ளை..."

'அதற்கு பதில் நான் தூக்கில் தொங்கிவிடுகிறேன்...'

"அவனுக்கென்னம்மா ராஜா... என் தங்கை மகன். நீயேன் இதைப் பெரிதாக நினைத்துக்கொண்டு அழ வேண்டும்?"

'அப்போ... உங்க தங்கச்சி மகன் எது செய்தாலும், நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராய் இருக்கிறீர்கள். உங்களிடம் எனக்கு நியாயம் கிடைக்காதாப்பா...? அவன் செய்தது உங்களுக்கு பெரிய தப்பாக தோன்றவில்லையா?'

"சொத்து சுகம் யாருக்கும்மா வேண்டும்...? குணம்தான் பெரிது..."

'அந்தக் குணம் சரவணனிடம் மட்டும்தான்ப்பா இருக்கிறது. இந்த நாயிடம் இல்லை. இது ஏன் உங்களுக்குத் தெரியவில்லை?'

"நான் இன்றைக்கே அழைப்பிதழ் அடிக்கக் கொடுத் துடறேன்..."

'அப்படியானால் நானும் இன்றைக்கே இந்த உலகத்தை விட்டுப் போய்விடுகிறேன்...'

"எப்படியோ... நான் இந்த முடிவிற்கு வர துரைசிங்கம் தான் காரணம்..."

'என்னுடைய முடிவிற்கும் அவன்தான் காரணம்ப்பா...'

மகேஷ்வரன் எழுந்து அறையைவிட்டுப் போகும்போது, கஸ்தூரி தலைநிமிர்ந்து அவரது முதுகை பார்த்தாள்.

கடைசியாக ஒரு முறை தகப்பனின் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றியது.

"அப்பா..." என்று அழைத்தாள்.

"என்னம்மா...?"-அவர் அவரசரமாய் திரும்பினார்.

"ஒன்றுமில்லையப்பா... அம்மாவிடம் இதைச் சொன்னீங் களா?"

"சொல்லிட்டேன்ம்மா..."

கஸ்தூரியை அவமானம் சூழந்துகொண்டது.

'அம்மாவிற்கும் இந்த அசிங்கம் தெரிந்துவிட்டதா...?'

மகள் மவுனித்துவிடவும்... மகேஷ்வரன் வெளியே போய்விட்டார்.

கஸ்தூரி எழுந்தாள்... முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள். தாயைத் தேடிப் போனாள். பின் பக்க முற்றத்தில் இருந்த துணி துவைக்கும் கல்லில் சோகச் சித்திரமாய் காயத்ரி அமர்ந்திருந்தாள்.

''அம்மா...''-என்று தீனமாக அழைத்தாள் கஸ்தூரி.

''ச்சீ... என் முகத்திலேயே விழிக்காதே...''-வெறுப்புடன் முகம் திருப்பிக்கொண்டாள் காயத்ரி.

திட்டம் போட்டு தன் அண்ணன் குடும்பத்தை... கணவனும், மகளும் சேர்ந்து அவமானப்படுத்திவிட்டார்கள் என்ற கோபம் அவளுக்கு.

கஸ்தூரிக்கோ கீழ் பூமி நழுவுது போல் இருந்தது.

'கடைசியில் அம்மாவும் என்னை வெறுத்துட்டாங்களா...?'

அசையாமல் ஒரு நிமிடம் நின்றிருந்தவள், வேகமாய் மாடி அறைக்குப் போனாள். மர பீரோவைத் திறந்தாள். பூச்சி மருந்து பாட்டில்கள் அணிவகுத்து நின்றன. ஒன்றை எடுத்து, மூடியைத் திறந்து வாயில் ஊற்றிக்கொண்டாள். அங்கேயே படுத்துவிட்டாள்.

சற்று நேரத்தில் காலை உணவுக்காக கஸ்தூரியை அழைத்து கொண்டே மாடியறைக்கு வந்த பொன்னம்மாள்-வாயில் நுரை தள்ளிக் கிடந்த கஸ்தூரியைக் கண்டதும் பதறிப் போய் அலறினாள்.

''ஐயோ... ஐயையோ... எல்லாரும் ஓடி வாங்களேன்...''

வீட்டில் இருந்த பண்ணை ஆட்கள்... அக்கம் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள்... காயத்ரி... செவ்வந்தி என அனைவரும் ஓடி வந்தனர்.

பக்கத்தில் மூடி திறந்து காலியாகக் கிடந்த பூச்சிமருந்து பாட்டில் செய்தியைச் சொல்லியது.

காயத்ரி... தன் கோபத்தை மறந்து கதறினாள். எதனால் மகள் இந்த முடிவிற்கு வந்திருக்கக்கூடும் என்று அவளால் யூகிக்க முடியவில்லை.

"கஸ்தூரி... நான் பெற்ற தங்கமே! கண்ணைத் திறடி..."

"மதனி... அழாதீங்க. டேய் தங்கராசு... வண்டியைக் கட்டுடா..."

"கட்டை வண்டியில் போனா... எப்ப போய் சேருகிறது? பேசாமல் தங்கச்சியைக் கட்டிக்கப் போறவருக்கு சொல்லிவிடு அத்தை. அவரே காருக்கார மகராசன். ஒரு நொடியில் பறந்து வந்திர மாட்டாரா...?"

மகளின் திருமணத்திற்கு அழைப்பு அடிக்க துரைசிங்கத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு, பைக்கில் ஏறி அருகில் இருந்த நகரத்திற்கு போய்விட்ட மகேஷ்வரனுக்கு விசயத்தைத் தெரியப்படுத்த முடியாமல் போக... சரவணனுக்கு செய்தி விரைந்தது.

அடுத்த சில நிமிடங்களில்... அவனது காரின் ஒலி வாசலில் கேட்டது. நான்கே எட்டில் மாடி அறையை அடைந்தவன்-வாயில் நுரை தள்ளி தரையில் வீழ்ந்து கிடந்த கஸ்தூரியை பார்த்தான். ஆவேசத்துடன் அவளைக் கையில் அள்ளிக்கொண்டான். பின்னால் காயத்ரி வருகிறாளா... இல்லையா என்று கூடப் பார்க்காமல்... காரின் பின் பக்க கதவைத் திறந்தான். அவசரமாய் உள்ளே ஏறிய காயத்ரி, மகளை மடி தாங்கிக்கொள்ள... செவ்வந்தி... சரவணன் அருகே அமர்ந்து கொண்டாள்.

"காலையில காப்பிகூட குடிக்கலை. நான் இட்லியை அவித்து வைத்துட்டு... சட்னியை அரைச்சுட்டுப் பார்த்தால்... யாரும் சாப்பிடவரலை. கூப்பிடப் போனால்... இந்தப் பொண்ணு இப்படி குடை சாய்ஞ்சு கிடக்குது..."

விசாரித்தவர்களுக்கு பொன்னம்மாள் விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருக்க... கார் அங்கிருந்து பறந்தது.

மருத்துவமனையில் காரை நிறுத்திவிட்டு... கஸ்தூரியை தூக்கிக்கொண்டு உள்ளே ஓடினான் சரவணன். அடுத்த சில மணி நேரங்கள்... எல்லோரும் அனலில் நிற்க- மருத்துவர்கள்... இடைவிடாமல் போராடி கஸ்தூரியின் உயிரை மீட்டனர்.

16

கிழிந்து போன நாராய் கட்டிலில் கிடந்தாள் கஸ்தூரி... அவளது தலைமாட்டில் அமர்ந்துகொண்டு சத்தமே இல்லாமல் கண்ணீர் வடித்தாள் காயத்ரி. வெளிவராந் தாவில் நின்றுகொண்டு விளாத்திகுளத்துக்காரரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தாள் செவ்வந்தி. அறையில் யோசனையுடன் குறுக்கும், நெடுக்குமாய் நடந்தான் சரவணன்.

"சொல்லுங்க அத்தை... என்னதான் நடந்தது?"

"எனக்கு ஒன்றுமே பிடிபடலயே சரவணா. நேற்று உன் மாமா, கல்யாணத் தேதியைப் பத்திப் பேசினாரு. அப்ப கஸ்தூரி குறுக்கே வந்து, கல்யாணமே வேணாம்னு அவருகிட்ட சொல்லி அழுதாள்..."

"என்ன சொல்கிறீங்க..."-சரவணனின் நடை நின்று விட்டது.

"ஆமாம்... கல்யாணத்தில் அவளுக்கு விருப்ப மில்லைன்னு சொல்லிட்டா..."

"இருக்காது அத்தை. கஸ்தூரி அப்படி சொல்லி இருக்க மாட்டாள்."

"நீ வேற ஏன்ப்பா எரிகிற கொள்ளியில இன்னும் கொஞ்சம் மண்எண்ணையை ஊத்துற...? அவள் அப்படித்தான் சொன்னாள்."

"எப்படி அத்தை? அவள் என்னைக் காதலித்தாள்."

"என்னப்பா சொல்கிற?"-ஆச்சரியத்துடன் கேட்ட காயத்ரியின் கண்ணீர் இப்போது நின்றுவிட்டது.

"ஸாரி அத்தை. நானும், அவளும் இரண்டு, மூன்று வருடங்களாகவே காதலிக்கிறோம். எங்கள் காதலை அப்பாவிடம் சொன்னேன்... அதனால்தான் உங்கள் வீட்டிற்கு பெண் கேட்டு வந்தார். அம்மாவும் அவங்க அண்ணன் மகளை மருமகளா ஆக்கிக்கணுங்கிற எண்ணத்தை விட்டாங்க. என் மாமன் பெண்களும், எங்க காதலை ஆதரித்து விலகிக்கொண்டார்கள். கதை இப்படி இருக்கும்போது எப்படி கஸ்தூரி என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க மாட்டேன்னு சொல்லி இருப்பாள்?"

காயத்ரி தன் சேலை முந்தானையில் முகத்தை துடைத்துவிட்டு யோசனையுடன் எழுந்தாள். அறை வாயிலில் நின்றுகொண்டிருந்த செவ்வந்தியை அழைத்தாள்.

"என்ன மதினி...?"

"நம்ம கஸ்தூரிக்கு துணி மாத்திவிடணும். கொஞ்சம் கடைத்தெரு வரைக்கும் போய் ரெண்டு 'நைட்டி' வாங்கிக்கிட்டு வர்றியா?"

"சரி மதினி..."

செவ்வந்தி பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு போனதும்... அறைக் கதவை அடைத்தாள் காயத்ரி. அவளது செய்கை களைப் புரியாத பார்வையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சரவணன்,

"என்ன விசயம் அத்தை...?" என்று கேட்டான்.

"சரவணா... நான் தப்பு செய்துட்டேன். கஸ்தூரி கொஞ்ச நாட்களாகவே கலங்கிப் போயிருந்தாள். முகமே சரியில்லை. அதை வைத்துத்தான் உன் மாமா, இந்தக் கல்யாணத்தில் மகளுக்கு இஷ்டமில்லைன்னு நினைத்துவிட்டார்..."

"அது... வேறு ஒன்றுமில்லை அத்தை... எங்களுக்குள் சின்ன கசமுசா. அவள் மேல் நான் கொஞ்சம் கோபமாக இருந்தேன்..."

"ஏன்பா...?"

"நாங்க கோயிலில் சந்திப்போம். அவளுக்கு தாழ்வு மனப்பான்மை. என் மாமன் பெண்கள் மேல் பொறாமை."

"இது பெண்களுக்கு இயல்பாய் வருகிற உணர்வு தானே..."

"நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். ஆனால், ஒரு நாள் இவள் துரைசிங்கத்துடன் சைக்கிளில் முன் கம்பியில் உட்கார்ந்துகொண்டு கோயிலுக்குள் வந்திருந்தாள். அங்கே என் மாமா பெண் ஷாஷாவை பார்த்துவிட்டு, கோபித்துக்கொண்டு போய்... கோயில் வாசலில் நான் பார்க்கும்போதே... துரைசிங்கத்தின் தோள் மேல் சாய்ந்து அழுதாள் அத்தை."

"நம்ம கஸ்தூரியா? சேச்சே... இருக்காது சரவணா."

"கண்ணால் பார்த்த நான் என்ன பொய்யா சொல்லுறேன்?"

"என்னால் இதை இன்னமும் நம்பமுடியவில்லை. கஸ்தூரி மனசில் வெசனம் இல்லாம பேசிப் பழகுகிறவள்."

"நானும் அவளை குறை சொல்லவில்லையே! அந்த துரைசிங்கம் மனசில் வெசனம் இருந்திருக்கே."

"அவன் என்ன பண்ணினான்?"

"என் நண்பன் சாரதிகிட்ட... சரவணன் கனவில் கூட கஸ்தூரியைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியாது'ன்னு சொன்னானாம்."

"என்ன ஒரு நெஞ்சமுத்தம்?"

"அதனால் கஸ்தூரியிடம் நான் கோபமாய் நடந்துகொள்ள வேண்டியதாகிவிட்டது. அவள் என்ன இன்னும் சின்னக் குழந்தையா? உலக நடப்பு தெரிய வேண்டாமா?"

"நிஜம்தான்! ஆனால், நீ மனம்விட்டுப் பேசி இருந்தால், நிலைமை இந்த அளவுக்கு முத்தி இருக்காதே சரவணா. இப்பப் பாரு... அந்தப் படுபாவி நினைச்சதை சாதிச்சிட்டான்."

"ஏன் அத்தை... அவன் என்ன செய்துவிட்டான்...?"

"அவன் ஏதோ செய்திருக்கிறான்! இல்லாவிட்டால் உன் மாமா அவனுக்கு கஸ்தூரியை கல்யாணம் பண்ணி வைக்க முடிவு பண்ணி இருக்கமாட்டார்."

"அத்தை..."

"ஆமாம்! அவரும், துரைசிங்கமும் இப்ப கல்யாணப் பத்திரிகை அடிக்கத்தான் போய் இருக்காங்க."

சரவணின் முகம் சினத்தைக் காட்டியது. கட்டிலில் கண் மூடிக் கிடந்த கஸ்தூரியைப் பார்த்தான்.

"இவளுக்கு விசயம் தெரியுமா?"

"தெரிஞ்சி இருக்கணும்! அதனால்தான் பாவி மக விஷத்தைக் குடிச்சிருக்காள். இது அந்த மனுசனுக்கு தெரியலையே...!"

சரவணன் கலக்கத்துடன் கஸ்தூரியின் அருகே அமர்ந்து, அவளது கலைந்த தலைமுடியை நீவி சரி செய்தான்.

"தப்பு பண்ணிட்டீங்க அத்தை. அவள் கல்யாணம் வேணாம்னு சொன்னால், அதில் ஏதாவது காரணம் இருந்திருக்கும். எனக்கு தகவல் சொல்வதை விட்டுவிட்டு... துரைசிங்கத்திற்கே கட்டிக் கொடுக்க நீங்க எப்படி முடிவு செய்யலாம்? எனக்கு இவளை நன்றாகத் தெரியும்... இவளுடைய மனசு புரியும். ஒரு நாளும் இவள் என்னைவிட்டு இன்னொருத்தனுக்கு பொண்டாட்டி ஆகமாட்டாள்..."

"இதை அவரிடம் யார் சொல்வது...?"

"யாரும் சொல்ல வேண்டாம்... நான் ஒரு நாளும் கஸ்தூரியை இன்னொருவனுக்கு விட்டுக் கொடுக்க மாட்டேன். நீங்க ஒரு காரியம் பண்ணுங்க..."

"என்னப்பா..."

"இப்ப மாமா ஓடி வருவாரில்ல... அவரிடம் ஏன் அவர் இந்த முடிவை எடுத்தாருன்னு கேட்டுச் சொல்லுங்க..."

"சரி..."

கதவு படபடவென்று தட்டப்பட்டது. காயத்ரி திறந்தாள். துரைசிங்கம் பின் தொடர, மகேஷ்வரன் பதற்றமாக உள்ளே வந்தார்.

"என்னடி நடந்தது... என் பொண்ணுக்கு என்ன ஆச்சு?" அவர் பரபரப்பாக கேட்க...

"ம்... பூச்சி மருந்தைக் குடித்துவிட்டாள்" என்று வெறுமையாய் பதில் சொன்னாள் காயத்ரி.

"ஏண்டி... அப்படியொரு முடிவுக்குப் போனாள்?"

"என்னைக் கேட்டால்... எனக்கென்ன தெரியும்? நீங்கள் தானே அவள்கிட்ட காலையில் பேசிக்கிட்டு இருந்தீங்க.

நீங்கதான் ஏன் அவள் இப்படிப் பண்ணினான்னு காரணத்தைச் சொல்லணும்...''

''நல்லாத்தானே பேசிக்கிட்டு இருந்தா.''

''நல்லா யோசிச்சு பதில் சொல்லுங்க... அவள் நல்லாவா பேசினாள்?''

மகேஷ்வரனின் மனதில் 'பளீர்' என்று அந்தச் சிந்தனை வந்தது.

காலையில் நான் பேசப் பேச... தனது முகத்தையே பார்க்காமல் சிலையாய் கஸ்தூரி அமர்ந்துவிட்ட கோலம் அவரது மனக் கண்ணில் தோன்றியது.

அறையைவிட்டு வெளியேறும்போது... அவள் 'அப்பா...' என்று அழைத்ததும், அவர் திரும்பி 'என்ன?' என்று கேட்டபோது 'ஒன்றுமில்லை' என்று கூறியதும் நினைவுக்கு வந்தது.

'என் தங்கம்... கடைசியாய் இந்த அப்பனின் முகத்தைப் பார்த்துக்க நினைத்தாளா...?'-அவரின் நெஞ்சம் குலுங்கியது. குமுறியது.

சரவணனின் பார்வை துரைசிங்கத்தை சுட்டெரித்துக் கொண்டு இருந்தது. அவனது பார்வையை லட்சியம் செய்யாமல், கட்டிலில் கிடந்த கஸ்தூரியை எரிச்சலுடன் பார்த்தான் துரைசிங்கம்.

'பாவி மகள்... இந்த ஆட்டம் காட்டுகிறாளே! அந்த மழை நாளில் இவளைத் தொட்டு ஆள நினைச்சால் வாளியாலே அடிச்சு மண்டையை உடைத்தாள். இப்ப ஒரு வழியா என் மாமன்காரனை 'கரெக்ட்' பண்ணி... கல்யாண பத்திரிகை அடிக்கப் போனால்... அங்கு வாசலிலேயே இவள் சாகக் கிடக்கிறாள்னு போன் வருது. சண்டாளி... தாலி கட்டாமலும் இவளைத் தொட விடமாட்டேன் என்கிறாள். தாலியைக்

கட்டவும் விடமாட்டேன் என்கிறாள். மருந்தைக் குடித்தவள் செத்து தொலைந்திருக்க கூடாதா?'

அவனது மனதில் ஓடிய எண்ணங்களை அறிந்தவன் போல் சரவணன், அவன் தோள் மேல் கை போட்டான்.

"என்னப்பா...?"

"வா... போய் காப்பி குடிச்சிட்டு வரலாம்..."

"கஸ்தூரி இப்படிக் கிடக்கும்போது... என் தொண்டையில் பச்சைத் தண்ணி கூட இறங்காது..."

துரைசிங்கம், மகேஷ்வரனின் அருகில் போய் நின்றுகொண்டான். அவனது நோக்கம் சரவணனுக்கு தெளிவாகத் தெரிந்தது.

17

மகேஷ்வரனும், காயத்ரியும் பேசிவிடக்கூடாது. அவனது தாய் மாமனை தனியே விடக்கூடாது. மனைவியுடன் அவர் சமாதானம் ஆகிவிட்டால், சரவணனின் பக்கம் அவர் சாய்ந்துவிடுவார். 'அந்த வாய்ப்பு ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது.

சரவணன், காயத்ரியைப் பார்த்த பார்வையில் செய்தி இருந்தது. அதைப் புரிந்துகொண்ட காயத்ரி சோர்வுடன் தலையைப் பிடித்தபடி எழுந்தாள்.

"என்ன அத்தை...?"

"காலையில் இருந்து காப்பி கூடக் குடிக்கலை சரவணா. தலையைச் சுத்துது. இரண்டு இட்லியைப் பிய்த்து வாயில் போட்டால்தான் சரி வரும்..."

"அப்படியா...? அப்ப மாமா கூடப் போய் சாப்பிட்டுட்டு வாங்க..."

துரைசிங்கம் விழித்துக்கொண்டான். அவனுக்கு சரவணனின் திட்டம் புரிந்துவிட்டது.

"ஏன்ப்பா... இப்ப நீ என்னை காப்பி குடிக்கக் கூப்பிட்டாயே... அத்தைக்கு இட்லி வாங்கிக் கொடுத்துட்டு, நீயும் காப்பி குடிச்சிட்டு வா..."

"அறிவு கெட்டதனமாய் பேசாதேப்பா..."

"ஏன்ப்பா... அப்படி நான் என்ன சொல்லக் கூடாததைச் சொல்லிட்டேன்..."

"உனக்கு அறிவே இல்லை துரைசிங்கம். இதை ஆயிரம் தடவை சொல்வேன். அத்தையைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு நான் ஓட்டலுக்குப் போனால்... நம்ம ஊர்க்காரங்க என்ன சொல்வாங்க?"

"என்ன சொல்வாங்க... அண்ணன் மகனோடு சாப்பிடப் போய் இருக்குன்னு சொல்வாங்க..."

"கூறு கெட்டவனே... மாமா இருக்கும்போது நான் கூட்டிட்டுப் போனால்... புருசன், பொண்டாட்டிக்குள்ள என்ன சண்டையோ... எதுவோ...! அதனாலதான் மகள் மருந்தைக் குடிச்சிட்டாள்னு சொல்ல மாட்டாங்களா?"

மகேஷ்வரனின் மனதிற்குள் பொறி தட்டியது. 'அதனால்கூட மகள் இந்த முடிவிற்கு வந்திருப்பாளோ...?' என்று யோசித்தார். எதுவாக இருந்தாலும் இப்போது காயத்ரியைச் சாப்பிட அழைத்துச் செல்வது தன் கடமை என்பதை உணர்ந்தவராய் எழுந்துகொண்டார்.

"வா காயத்ரி... போய் சாப்பிட்டுட்டு வரலாம்."

'என்னது... புருசனும், பொண்டாட்டியும் தனியாச் சாப்பிடப் போகிறாங்களா? விடக்கூடாதே...'

துரைசிங்கம் அவசரமாய், "நானும் வருகிறேன் மாமா..." என்று தொற்றிக்கொள்ள பார்த்தான்.

"அட இருப்பா... நீ எங்கே போற? இப்போதுதானே உன் தொண்டையில் பச்சைத் தண்ணிகூட இறங்காதுன்னு சொன்னாய்."

"அது இல்லைப்பா... எனக்கும் நா வறளுது."

"அப்ப... அவங்க ரெண்டு பேரும் வந்த பின்னால் என்கூட வா... நான் நல்லா உன்னை கவனிச்சு அனுப்பறேன்..."

"நீ எதுக்குப்பா என்னைக் கவனிக்கணும்? எனக்கு என் மாமன்தான் எல்லாமும், அவர் என்னைக் கவனிச்சிக்குவார்."

'என்னமாய் கைக்குள் போட்டுக்கிறான்...'-காயத்ரி பல்லைக் கடித்தாள்.

'இத்தனை நாளாய் இவனைக் கவனிக்காமல் போனேனே...!' என்றும் மனதிற்குள் நொந்துகொண்டாள்.

"அட இருப்பா... கஸ்தூரியின் பக்கத்தில் ஆள் இருக்க வேண்டாமா?"

"அதான் நீ இருக்கிறாயே..."

"நான் மட்டும் இருந்தால் ஊர் என்ன சொல்லும்?"

'இவன் எதற்கு இன்றைக்கு ஊரைப் பற்றி அதிகமாய் கவலைப்படுகிறான்...?' துரைசிங்கம் எரிச்சல்பட்டுக் கொண்டு இருந்தபோது,

"அதுவும் சரிதான் சிங்கம். நீ சரவணன் கூட இரு. ரெண்டு பேரும் கஸ்தூரியைப் பார்த்துக்கங்க. நாங்க இப்ப வந்துவிடுவோம்..." என்று சொல்லிவிட்டு... மனைவியுடன் மகேஷ்வரன் சென்றுவிட்டார்.

'போச்சு... போயே போச்சு. அத்தை காதல் பண்ணி... என் மாமனை கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்ட மகராசி. இந்த வயசிலேயும் என் மாமன், அத்தை நில்லுங்கன்னு சொன்னா நிற்பார். உட்காருன்னா உட்காருவார். முதன் முதலா இவர்களைப் பிரிச்சு வெச்சு ஜெயிக்கப் பார்த்தால், இந்தச் சரவணன் கோந்து இல்லாமலே இதுகளை ஒட்ட வைச்சுட்டானே...'

வெறுப்புடன் தாய் மாமனும்... அவருடைய மனைவியும் போன திசையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த துரைசிங்கத்தின் தோளின் மேல் அழுத்தமாய் தன் கரத்தைப் போட்டான் சரவணன். துரைசிங்கம் அதை விலக்கப் பார்த்தான். முடியவில்லை! இரும்புப் பிடியாய் அவன் தோளில் இருந்தது சரவணனின் கரம்.

"கையை எடு..."

"எடுக்கத்தான் போறேன்... உன் கையை மட்டுமில்லை... தலையையும் சேர்த்து."

"மிரட்டுகிறாயா? சரவணா... நீ கோபம் வந்தால்தான் பொறுக்கி போல் நடந்துகொள்வாய். நான் பிறவியிலேயே பொறுக்கி. உன் தலையை எடுக்க எனக்கு அதிக நேரமாகிவிடாது."

"அதையும் பார்த்துவிடலாம்... டேய், ஆம்பளைன்னா நேருக்கு நேர் என்கூட மோதுடா. அதை விட்டுவிட்டு... பொட்டைச்சி மாதிரி ஏண்டா... முதுகுக்கு பின்னால வேலை பார்க்கிற?"

"டேய்... அது ராஜதந்திரம். ஜெயிக்க முடியாமல் பேடித் தனமாய் நீ பேசாதே."

"யார் பேடி..? ஒன்றும் தெரியாத சிறு பெண்ணை விஷம் குடிக்கும் அளவிற்கு கொண்டு போன நீ பேடியா... இல்லை நான் பேடியா? ஏண்டா... உன் மாமன் உனக்கு நல்லதுதானே

பண்ணுகிறார்? நீ ஏண்டா அவருக்கு துரோகம் பண்ணு கிறாய்?''

''நான் உன்னிடம் அறிவுரை கேட்டேனா...? எனக்கு உபதேசம் பண்ணுகிற வேலையை விட்டுவிட்டு, உருப் படியாய் உன் மாமன் மகள்களில் ஒருத்திக்கு தாலி கட்டி வாழும் வழியைப் பாரு...''

''இதோ பாருடா... எனக்கு இவன் யோசனை சொல்கிறான். டேய் துரைசிங்கம்... எனக்கு என் மாமன் மகளைக் கட்ட ஆசையில்லை. உன் மாமன் மகளைக் கட்டத்தான் ஆசை.''

''அது நடக்காது. நான் நடக்க விடமாட்டேன்.''

''நீ யாருடா என் கல்யாணத்தைத் தடுக்க...?''

இருவரும் உக்கிரமாய் மோதிக்கொண்டு இருக்கையில்... கஸ்தூரி லேசாக புரண்டு படுத்து கண் விழித்தாள்.

''அம்மா...''-என்று ஈனஸ்வரத்தில் அழைத்தாள்.

''கஸ்தூரி...''-சரவணன் அருகில் விரைந்தான்.

''அத்தான்... நீங்களா...?''

''நானேதான்... என்ன முட்டாள்தனம் இது?''

''முட்டாள்தான் அத்தான்... முட்டாள்தான். யார் என்ன சொன்னாலும் நம்பிக்கொண்டு இருந்த நான் முட்டாள்தான்.''

''போனது போகட்டும்... அலட்டிக்காதே.''

அவர்கள் இணக்கமாய் பேசிக்கொண்டு இருந்ததைக் கண்ட துரைசிங்கத்தின் உடல் தகித்தது. அவனும் கஸ்தூரியின் அருகே சென்றான். அவளது நெற்றியில் கரத்தை வைத்தான்.

யாரென்று பார்த்த கஸ்தூரி... அதிர்ந்து போய் அவனுடைய கரத்தை தட்டிவிட்டாள்.

"பாவி... நீயா! எப்படி இங்கு வந்தாய்? அத்தான், இவனை போகச் சொல்லுங்க. இவன் என் கண் முன் நின்றால் நான் இவனைக் கொன்றுவிடுவேன்... ஆமாம்."

"கஸ்தூரி... நான் உன் ஆசை மாமாம்மா..."

"டேய்... இனியொரு முறை இதுபோல பிதற்றினால், நீ செத்துவிடுவாய். போ... என் கண் முன்னால் நிற்காமல் போய்விடு."

கஸ்தூரி வெறி கொண்டவளாய்... கட்டிலின் அருகே இருந்த எதையோ எடுத்து அவன் மீது வீசினாள். துரைசிங்கம் அவசரமாய் விலகிக்கொள்ள... அறைக்குள் வந்து கொண்டிருந்த செவ்வந்தியின் காலடியில் அது விழுந்தது.

"என்னம்மா கஸ்தூரி...?"-செவ்வந்தி பதற்றத்துடன் கேட்டாள்.

"அத்தை... அத்தை..."-கஸ்தூரி தேம்பினாள்.

சரவணன் சட்டென்று அருகில் அமர்ந்து, அவளது தலையைத் தாங்கிக்கொண்டாள். அவனது மடியில் முகம் புதைத்து அவள்விட்ட கண்ணீர்... அவனது உடையை நனைக்க-அவன் துணுக்குற்றான்.

செவ்வந்தியை பார்த்தான். அவளது கண்களிலும் அந்த துணுக்குறுதல் தெரிந்தது. துரைசிங்கத்தை அவள் யோசனையுடன் பார்த்தாள். தன் கையில் இருந்த துணிப்பையை சரவணனிடம் நீட்டிவிட்டு மகனிடம் கூறினாள்.

"துரைசிங்கம்... வெளியில் வா..."

"எதுக்கு...?"

"உன்கிட்ட பேசணும்"

"வர முடியாது..."

"இப்போ வரப் போகிறாயா... இல்லையா?"

"முடியாதும்மா."

"இப்ப நீ அப்பன் இல்லாத பிள்ளை. இப்போ என்கூட வெளியில் வரலைன்னா... அம்மாவும் இல்லாத பிள்ளையாய் ஆகிவிடுவாய்... தெரிந்து கொள்."

"அம்மா..."

"நீ என்னை அம்மான்னு நினைச்சு பூஜை பண்ண வேண்டாம். மனுஷியாய் நினைச்சு... என் வார்த்தைக்கு மதிப்பு கொடு."

செவ்வந்தி முகம் இறுகி வெளியில் நடந்தாள்.

துரைசிங்கம் மவுனமாக பின் தொடர்ந்தான்.

18

காலடியோசை தேய்ந்து மறைந்ததும், தன் மடியில் கிடந்த கஸ்தூரியின் முகத்தை தன் பக்கமாய் திருப்பினான் சரவணன். அவள் பார்கக மறுத்தாள்.

"கஸ்தூரி..."-அழுத்தமாய் அழைத்தான்.

"ம்..." அவளது குரலில் கண்ணீர் இருந்தது.

"என் முகத்தைப் பார்..." அவனது குரலில் கண்டிப்பு தொனித்தது.

அவள் மாட்டேன் என்று தலையை ஆட்டினாள்.

"முட்டாள்... என் முகத்தைப் பார்..."

"மாட்டேன்... எனக்கு அதற்கு அருகதை இல்லை."

சரவணனின் விழிகளில் அதிர்வு தெரிந்தது. கஸ்தூரி மீண்டும் கதற ஆரம்பிக்க... அவன் முரட்டுத்தனமாய் அவளது முகத்தை நிமிர்த்திப் பார்த்தான்.

"என்னடி நடந்தது...?"

"அத்தான்..."

"கதறாதே... நீ அழுதால் நான் தாங்கமாட்டேன். அவன் என்ன செய்தான்? ஏன் அவனைக் கொல்லத் துடிக்கிறாய்? எதுவாக இருந்தாலும் என்னிடம் சொல்லு..."

"அத்தான்..."

"கஸ்தூரி... திரும்பவும் அழ ஆரம்பிக்கிறாயே! ஒன்றை மட்டும் புரிந்து கொள். உனக்கு எது நடந்திருந்தாலும்... நான் உன்னை ஏற்றுக்கொள்வேன். நான் உன்னை காதலிக்கிறேன்டி. இது ஏன் உனக்குப் புரியவில்லை. சொல்லு... என்ன நடந்தது? அவன் உன்னிடம் தவறாய் நடந்தானா?"

"தவறாய் நடக்க முயன்றான்"-என்ற கஸ்தூரி அந்த மழை நாளை விவரித்தாள்.

அவளுடைய கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தது. அவளது முகம் ஆயிரமாயிரம் உணர்வுகளை பிரதிபலித்தது.

"பொன்னம்மாள் மட்டும் வராமல் இருந்திருந்தால்... நான் அவனை அடித்தே கொன்றிருப்பேன். பாவி... தப்பிவிட்டான். ஆனால், அத்தான்... அவன் என்னை..."

"ச்சு..."

சரவணன் சட்டென்று எழுந்து... அறைக் கதவை அடைத்தான். ஒரே எட்டில் கஸ்தூரியின் அருகே வந்து, அவளை எழுப்பி நிறுத்தினான். நிற்க முடியாமல் தொய்ந்து சரிந்தவளை... தன்னுடன் சேர்த்து அணைத்து... அவளுடைய கழுத்தில் முத்தமிட்டான்.

கஸ்தூரி கிறங்கிப் போனாள். அவனது கையில் பாகாய் உருகினாள். அவளது முகம் திருப்பி... இதழோடு இதழ் பதித்தான். விழி மூடி... அவனுடன் இசைந்து நின்றவளைப் பார்த்து... கிசுகிசுப்பான குரலில் கேட்டான்.

"இப்போது சொல்... அவன் தொட்டபோது... நீ இப்படி கிறங்கி நின்றாயா?"

"ச்சீ..." அருவருப்புடன் முகம் சுளித்தாள் கஸ்தூரி.

"இப்போது புரிகிறதா... அவனது தொடுகைக்கும், என் தொடுகைக்கும் உள்ள வித்தியாசம்? மக்கு... ஒருவன் உன்னிடம் தவறாக நடந்துகொள்ள முயற்சி செய்திருக் கிறான். நீ அவனிடம் இருந்து தப்பியதோடு இல்லாமல்... அவனையும் தண்டித்து விரட்டி இருக்கிறாய். எனக்கு உன்னை நினைத்தால் எவ்வளவு பெருமையாய் இருக்கிறது தெரியுமா? நீ விவரம் இல்லாமல் அவன் நெஞ்சில் சாய்ந்து அழுது தொலைத்தபோது நான் ரொம்பவும் இடிந்து போனேன் தெரியுமா...?"

"அவன் மேல் சாய்ந்து அழுதேனா? நான் மரத்தின் மீதுதானே சாய்ந்து அழுதேன்...?"

"என்ன சொல்கிறாய்?"

"ஆமாம்... அவன் அங்கே நின்றது கூட எனக்குத் தெரியாது. அவனாக என் பக்கத்தில் வந்து நின்று கொண்டான். நீங்கள் அதை தப்பாக நினைத்துவிட்டீர்களா?"

"அட... ஆமாம்டி. தூரத்தில் இருந்து பார்த்தபோது, நீ அவன் மேல் சாய்ந்து அழுதது போல் தெரிந்தது. இப்போதுதான் எனக்கு மனம் நிம்மதியானது. ஆனாலும், அவனுடன் சைக்கிளில் முன்பக்க கம்பியில் ஏறிப் போகலாமா?"

"அது தப்புத்தான் அத்தான். ஆனால், நான் அவனுடைய சைக்கிளைத்தான் கேட்டேன். எனக்கு சைக்கிள் ஓட்டத்

தெரியுமே! ஆனால், அவன்தான் பொய்யான கதை சொல்லி என்னை முன்பக்கம் உட்கார வைத்துவிட்டான்."

"வேண்டுமென்றே செய்திருப்பான்..."

"வேண்டுமென்றுதான் செய்தானாம். சைக்கிளின் கேரியரை கழட்டி வைத்துவிட்டு வந்திருக்கிறான்."

"அவன் மேல் குற்றம் சொல்லாதே... நாலையும் யோசித்து நடக்க வேண்டியது நீதானே?"

"அது காலம் கடந்துதானே எனக்கு புரிந்திருக்கிறது."

"காலம் ஒன்றும் கடந்துவிடவில்லை கஸ்தூரி. நீ என்றைக்கும் என்னுடையவள்..."

"ஆனால் அத்தான்..."

"ச்சு... இந்த ஆனா, ஆவன்னாவை விடுடி. தாலியைக் கழுத்தில் வாங்கிக்கொண்டு, பெண்டாட்டியாய் என் வீட்டிற்கு வா. உன் நிழலைக்கூட யாரும் தொட்டுவிடாமல் நான் பாதுகாக்கிறேன்... நடந்ததை மறந்துவிடு..."

"முடியலையே..."

"மறக்கணும்! இதற்குப் போய் கல்யாணத்தை நிறுத்திவிட்டு, மருந்தைக் குடித்திருக்கிறாயே? ஒரு நிமிடம் என்னைப் பற்றி நினைத்திருந்தால், இப்படிச் செய்திருப் பாயா? நீ போன பின்னால் நான் மட்டும் இந்த உலகில் இருந்துவிடுவேனா?"

"உங்கள் மாமன் மகள்களில் யாரையாவது கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு... நிம்மதியாய் நீங்கள் வாழ வேண்டும்னுதான்... இப்படியொரு முடிவை எடுத்தேன்..."

"இது என்ன அசட்டுத்தனமான பேச்சு... நான் ஒன்று கேட்கிறேன்... அதற்கு பதிலைச் சொல்லு..."

"ம்..."

“அவன் முத்தமிட்டதும் சாகத் துணிந்தாய். அதுவே நான் முத்தமிட்டபோது... ஏன் பேசாமல் இருந்தாய்?”

“இது என்ன பேச்சு? நீங்களும், அவனும் ஒன்றா...?”

“வித்தியாசம் புரிகிறது இல்லையா...? என் இடத்தில் உன்னால் யாரையும் வைத்துப் பார்க்க முடியாதுதானே?”

“ம்... அது எப்படி முடியும்?”

“உன்னால் முடியாதது... என்னால் மட்டும் எப்படி முடியும்?”

“என்ன சொல்றீங்க?”

“அடி என் முட்டாள் காதலியே! என் மாமன் மகள்களுக்கு நம் காதல் கதை தெரியும். நாம் பொருத்தமான ஜோடின்னு அன்றைக்கு ஷாஷா சொன்னாள். அதுவும் நீ எனக்கு கிடைத்த வரமாம். நீ அவள் மேல் பொறாமைப்பட்டு ஓடிவிட்டாய்...”

“நான் மக்குத்தானே. என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்...”

“என் மாமா பெண்கள் மூன்று பேருமே படித்தவர்கள். தோழமையோடு பழகுவார்கள். நீ ஒன்றும்... ஒன்றும் இரண்டுன்னு கணக்கு போடக்கூடாது. உன் கணக்கெல்லாம் தப்புக் கணக்காகிப் போய் வெகுகாலம் ஆகிவிட்டது.”

“நீங்களும் அவர்களைப் பற்றி ஜொள்ளு விட்டுக் கொண்டு பேசுவீர்களே... அப்புறம் நான் என்ன செய்வதாம்?”

“அப்பாடா... இப்போதுதான் என் பழைய கஸ்தூரியைப் பார்க்கிறேன். இப்படியே தைரியமாக இரு. மனதிற்குள் எது குடைந்தாலும், தாராளமாய் என்னைக் கேள். உனக்குப் பதில் சொல்ல நான் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன். இப்போது சமர்த்தாய் இரு... நான் கதைவைத் திறக்கப் போகிறேன்.

யாராவது உன்னைப் பார்க்க வரலாம். கதவை மூடி இருந்தால் தேவையில்லாத சந்தேகம் வரும்."

சரவணன் கதவைத் திறந்தான். வெளிச்சமும், காற்றும்... அறைக்குள் வேகமாய் நுழைந்தன. அதே நேரத்தில் ஓட்டலில் மனைவியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த மகேஷ் வரனின் மனதிலும், மருத்துவமனையின் முன்புறம் மகனுடன் நின்று பேசிய செவ்வந்தியின் மனதிலும் உண்மை வேகமாய் நுழைந்தது.

ஓட்டலுக்குள் போனதும்..

"என்ன சாப்பிடுகிறாய்...?" என்று மனைவியிடம் கேட்டார் மகேஷ்வரன்.

"நான் சாப்பிட வரலை."

"ஏண்டி... அங்கே ஆஸ்பத்திரியில் நம்ம பொண்ணு உயிரை விடத் துணிந்து... காப்பாற்றப்பட்டுக் கிடக்கிறா. நீ பசிக்குதுன்னு மாய்மாலம் பண்ணி ஏன் இங்கே வந்தாய்?"

"உங்களோடு தனியா பேசத்தான்."

"ஏண்டி... என்கூட பேச நல்ல நேரம் பார்த்தாய் போ! என்ன விசயம்? சொல்லு..."

"நீங்கள் ஏன் காலையில் வயலில் இருந்து வந்ததும் துரைசிங்கத்திற்கு நம் கஸ்தூரியை கட்டி வைக்கணும்னு சொன்னீங்க? நேற்று இதைச் சொல்லலையே...?"

"அதைக் கேட்க இதுவா நேரம்?"

"இதுதான் நேரம். உங்களுக்குப் புரியவில்லையா... நீங்கள் துரைசிங்கத்துடன்தான் கஸ்தூரிக்குக் கல்யாணம்னு சொல்லிவிட்டு அந்தப் பக்கம் போனவுடனே... இந்தப் பக்கம் அவள் மருந்தை குடித்துவிட்டாளே... ஏன்?"

மகேஷ்வரன் அதிர்ந்தார்.

19

மகேஷ்வரனின் அறிவுக்கண்ணை திறக்க நினைத்தாள் காயத்ரி.

"ஏன்...?"-அவர் புரியாமல் விழித்தார்.

"நான் உங்களிடம் கேட்டால்... நீங்கள் அதே கேள்வியை என்னிடம் திருப்பிக் கேட்கிறீர்களா? சரி... இந்த அறிவாளி ஏன் அப்படியொரு முடிவை எடுத்தார்?"

"ஏன்னா... கஸ்தூரியும், துரைசிங்கமும் ஒருவரையொருவர் காதலிக்கிறார்கள். இது நமக்கு தெரியாமல் போய்விட்டது."

"அடடா... அப்படியா... அப்புறம்...?"

"ஏண்டி... நான் என்ன வேடிக்கை கதையா சொல்றேன்?"

"உங்களுக்கு கதை சொல்லத் தெரியாது... அது எனக்கும் தெரியும். உங்களுக்கு இந்தக் கதையை யார் சொன்னது?"

"துரைசிங்கம்தான் சொன்னான். 'ஏன் மாமா... ஏழை காதலிக்கக் கூடாதா?'ன்னு கேட்டான்..."

"ச்சு... ச்சு... நெஞ்சைத் தொட்டுட்டான். உங்களுக்கு அப்படியே... நாம் காதல் செய்த காலத்தில் நடந்ததெல்லாம் நினைவுக்கு வந்திருக்குமே...?"

"எப்படிடீ... இவ்வளவு சரியா சொல்றே?"

"வெத்தலையில் மை தடவிப் பார்த்தேன். ம்... நல்லா வந்திரும் என் வாயில. ச்சே... மனுசனுக்கு வயதானால் அறிவு கூடணும். இங்கே குறையுது..."

"துரைசிங்கத்தை நீ சந்தேகப்படுறாயா...?"

"இதுக்கெல்லாம் நான் பதில் சொல்லமாட்டேன். இதே கேள்வியைச் சரவணனைப் பார்த்து நீங்கள் கேட்டிருந்தால், நான் பதில் சொல்லலாம். அவன் என் அண்ணன் மகன். துரைசிங்கம் என் நாத்தனாரின் மகன். அதனால், நான் வேணும்னே அவன் மேல் பழி போடுவதாய் ஊர் சொல்லிவிடும்."

"காயத்ரி... நீ என்னடி சொல்கிறாய்...?"

"துரைசிங்கம் சொல்வது உண்மைதானான்னு ஒரே ஒரு கேள்வியை கஸ்தூரியிடம் கேட்டிருந்தால் இப்படி நடந்திருக்காது. என்னைச் சொல்லிவிட்டு... நீங்கள் இப்போது என்ன பண்ணி வைத்து இருக்கிறீர்கள்? உங்கள் தங்கை மகன் சொல்வது உண்மைதான்னு முழுதாய் நம்பலாமா? கஸ்தூரியிடம் உண்மை என்னன்னு ஒரு வார்த்தைக் கேட்டிருக்க வேண்டாமா?"

"கஸ்தூரி... நிச்சயம் பண்ணின கல்யாணத்தை நிறுத்தி னாளே?"

"அது ஏன்னு அவளிடம் கேட்க வேண்டியதுதானே!"

"அவள்தான் காரணம் கேட்காதீங்கன்னு அழுதாளே?"

"அப்போ உங்களிடமும், என்னிடமும் சொல்ல முடியாத காரணம் எதுவோ... அவளுடைய கல்யாணத்தை நிறுத்தி இருக்கிறது. துரைசிங்கத்தின் மீதான காதலை நம்மிடம் சொல்ல அவள் ஏன் தயங்க வேண்டும்? அவனும் முறைப் பையன்தானே...!"

"உன்னிடம் பயந்திருக்கலாம்..."

"நான் அவளைப் பயமுறுத்தியது இல்லையே..."

"சரவணன் உன் அண்ணன் மகனாயிற்றே...?"

"அதைச் சொல்லி அவளை நான் கல்யாணத்திற்கு சம்மதிக்க வைக்கலையே! உங்களிடம் அவளாகத்தானே சம்மதம் சொன்னாள்...?"

“நேற்று அவள் கல்யாணம் வேண்டாம் என்றதும் கோபப்பட்டாயே!”

“பரிசம் போட்ட கல்யாணத்தை நிறுத்துவது தப்பு. இதுவே மாப்பிள்ளை சரவணனாக இல்லாமல்... துரை சிங்கமாக இருந்திருந்தாலும் நான் கோபப்பட்டிருப்பேன். எனக்கு என் அண்ணன் வேறு... செவ்வந்தி வேறில்லை...”

“துரைசிங்கம் படிக்காதவன்... ஊர்சுற்றி... குடிகாரன்... என்றெல்லாம் பழித்தாயே...”

“உண்மையைத்தானே சொன்னேன்! இதே விசயங்கள் சரவணனிடம் இருந்திருந்தால், அதையும் தயங்காமல் சொல்லி இருப்பேன். எனக்கு என் பெண்ணின் வாழ்க்கை முக்கியம். அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறவன்... நல்லவனாக இருக்க வேண்டாமா?”

“ஆனால்... துரைசிங்கம் சொன்ன காதல் விவகாரம்...”

“பொய்...”

“அவனும், கஸ்தூரியும் காதலித்தது?”

“கட்டுக்கதை...”

“கஸ்தூரி அவனிடம் அழுதாளாமே...?”

“அவன் சொல்வது உண்மையாக இருந்திருந்தால்... அவள் துரைசிங்கத்துடன் கல்யாணம் என்றதும் மகிழ்ந்து போயிருக்க வேண்டுமே... ஏன் மருந்தைக் குடித்தாள்...?”

“நான் தப்புச் செய்துவிட்டேனா?”

“ஆமா...”

“இப்போ என்ன செய்வது?”

“விசயத்தை ஆறப் போடுவோம். சரவணன் வேறு ஒன்றைச் சொல்லுகிறான்...”

"என்னவாம்...?"

"அவனும், கஸ்தூரியும் காதலர்களாம். அதனால்தான் என் அண்ணன், மகனுக்காக பெண் கேட்டு வந்தாராம். அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் ஒரு சின்ன விசயத்தில் கொஞ்ச நாட்களாவே மனஸ்தாபமாம். சரவணனோட மாமன் மகள் மேல் நம்ம கஸ்தூரிக்கு பொறாமையாம்..."

"இது என்னடி... நீ இப்படிச் சொல்ற? பரிசம் போட்ட பின்னால்... கஸ்தூரி, சரவணனை கோயிலில் சந்தித்துப் பேசுவது எனக்குத் தெரியும்..."

"தெரிந்துமா... அவளுக்கு இந்தக் கல்யாணத்தில் விருப்பமில்லைன்னு நினைத்தீர்கள்...?"

"சரவணன் தானாக வந்து பேசி இருப்பான்னு நினைத்தேன்டி..."

"இப்படி நீங்களாகவே எதையாவது நினைத்து தொலையுங்க... எனக்கு நல்லாத்தான் வருது வாயில..."

"நானும் அப்போதிருந்து பார்க்கிறேன்... வாயில் நல்லா வருது, வருதுன்னு சொல்லிக்கிட்டே இருக்கே! அப்படி என்னதான் உன் வாயில் வரும்?"

"ச்சு... நீங்க ஒரு மனுஷன்னு உங்ககிட்ட வீட்டு விசயம் பேச வந்தேன் பாருங்க... என்னைச் சொல்லணும்..."

"விடு... விடு. என்கிட்ட விசயத்தைச் சொல்லிட்ட இல்ல... இனி துரைசிங்கத்தை நான் பார்த்துக்கிறேன்."

மருத்துவமனை வளாகத்தில் துரைசிங்கத்துடன் பேசிக்கொண்டிருந்த செவ்வந்தியின் குரலில் என்றும் இல்லாத கண்டிப்பு இருந்தது.

"சொல்லுடா..."

"எதைச் சொல்லச் சொல்ற?"

“உன்னைக் கண்டாலே கஸ்தூரிக்கு ஏன் கொலைவெறி வருது?”

“என்னைக் கேட்டால்... எனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“அப்போச் சரி... அவளிடமே போய் கேட்கிறேன்.”

“இங்க பாரும்மா... இதிலெல்லாம் நீ தலை கொடுக்காதே...”

“எதிலெல்லாம் நான் தலை கொடுக்கக்கூடாது? நல்லா இருந்த பொண்ணு... கல்யாணத்துக்கு காத்திருந்த பொண்ணு... விஷத்தைக் குடிச்சு... உயிரை விடத் துணிஞ்சிருக்கா... அது ஏண்டா?”

“ஏம்மா... உனக்கே இது நல்லா இருக்கா? அது மருந்தைக் குடிச்சதுக்கு நான் எப்படி பொறுப்பாளி ஆவேன்? என்னவோ... அவளை வாயைத் திறக்கச் சொல்லி... அவ வாயில் நான் பூச்சி மருந்து ஊத்தியது போல இப்படி குடைகிறாயே?”

“துரைசிங்கம்... உன்னை எனக்குத் தெரியும்டா...”

“ஏம்மா... பெத்த மகனை எந்த தாய்க்குத்தான் தெரியாது! இது ஒரு விஷயம்னு... அதுக்கு இம்மாம் பெரிய ‘பில்ட் அப்’ கொடுத்து பேசிக்கிட்டு இருக்கயே... வெளியே சொல்லிராதே... சிரிச்சிரப் போறாங்க...”

“யாரும் சிரிச்சிடக் கூடாதுன்னுதான் இத்தனை நாளும் உன் குறைகளை... இழுத்துப் போர்த்தி மூடி மறைத்து வாழ்ந்துக்கிட்டு வந்தேன். ஆனா, எப்போ ஒரு வயசுப் பெண்ணின் கையைப் பிடிச்சு நீ இழுத்துட்டியோ... அதற்கு மேல் நான் பொறுமையா இருக்க மாட்டேன்...”

“வயசுப் பெண்ணின் கையைப் பிடிச்சு நான் இழுத்ததை நீ பார்த்தியா? ஏம்மா... நீ வேற எழவைக் கூட்டறே...?”

"டேய்... இந்த பம்மாத்து வேலையெல்லாம் என்கிட்ட வேண்டாம்... நானும் பொம்பளதாண்டா. ஒரு பொம் பளைக்கு ஏன் இவ்வளவு ஆத்திரம் வருதுன்னு எனக்கும் தெரியும்."

"சும்மா நீயாய் கற்பனை பண்ணிக்கிட்டு. இல்லாததையும் பொல்லாததையும் சொல்லாதே."

"டேய்... உனக்கு கஸ்தூரியின் மேல் இருந்த ஆசை எனக்குத் தெரியுங்கிறதை நீ மறந்திராதே..."

"தெரிஞ்சு என்ன செய்து கிழிச்சே! நானாவது... ஆயிரம் பொய்யை அவிழ்த்துவிட்டு... உன் அண்ணன்காரனிடம் மனசை மாற்றி... கஸ்தூரியை எனக்கே கட்டிக் கொடுக்க சம்மதிக்க வைச்சேன்..."

20

"என்னடா சொன்னாய்?"

"ஆமாம்... சுரைக்காய்க்கு உப்பில்லைன்னு சொன்னேன்..."

"என் அண்ணன்... உனக்கு கஸ்தூரியைக் கட்டி வைக்க நினைத்தாரா? இதை என்னை நம்பச் சொல்றாயா?"

"ஹா... நீ இப்படித்தான் சொல்லுவாய். நாங்க இப்ப எங்கிருந்து வருகிறோம் தெரியுமா? கல்யாண பத்திரிகை அடிக்கக் கொடுக்கப் போயிருந்தோம். இவள் விஷத்தைக் குடிச்சிட்டாள்னு தெரிஞ்சதால் பாதி வழியிலேயே திரும்பிட்டோம்."

"என்னத்தைச் சொல்லி என் அண்ணன் மனசைக் கலைத்தாய்?"

"ஆமாம்... உன் அண்ணன் மனசை யாராலும் கலைக்க முடியாதாக்கும்? அவருடைய பெண் என்னைத்தான் காதலிக்கிறாள்னு சொன்னேன். மனுசன் உடனே நம்பிட்டார்."

"நீ கெட்டிக்காரன்டா... பேசுகிற விதத்தில் பேசியிருப்பாய்."

"இப்போதுதான் நீ என்னைச் சரியாக புரிந்து வைத்திருக்கிறாய். உன் அண்ணனிடம் நிறைய 'டயலாக்' பேச வேண்டியது இருந்தது. பேசி கரைச்சிட்டேன்..."

"இப்படியே இருந்தால் நீ ரொம்ப கஷ்டப்படப் போறடா."

"ஏம்மா... விடிய விடிய ராமாயணம் கேட்டுட்டு... இப்ப போய் சீதைக்கு ராமன் சித்தப்பன்ங்கிறே... உனக்கு என்ன ஆச்சு?"

"இன்னும் ஒண்ணும் ஆகாமல் உயிரோடு இருக்கிறேன்னு இருக்கு. துரைசிங்கம்... பொய்யில் எழுப்பும் மாளிகை நிலைக்காதுடா..."

"அட போம்மா! உனக்கு இன்னும் உலகம் தெரியலை..."

"உன்னையே நான் சரியாத் தெரிஞ்சுக்கலை. உலகத்தை தெரிஞ்சு என்ன செய்யப் போறேன்?"

"ஏம்மா... நான் என் மனசுக்கு பிடிச்ச பொண்ணோட வாழ்ந்தால் உனக்கு பிடிக்காதா?"

"அவ மனசுக்கு உன்னைப் பிடிக்க வேண்டாமா?"

"அதெல்லாம் போகப் போக சரியாகிவிடும்..."

"ம்ஹூம்... உன்னைப் பேசித் திருத்த முடியாது."

"நீயேன் திருத்தணும்னு முயற்சி பண்ணுறே?".

"ஒரு பெண்ணின் கண்ணீரில் வாழ்ந்தால், நம் வாழ்க்கை விளங்காதுடா."

"அவளை யார் கண்ணீர் விடச் சொன்னது? சந்தோஷமா என் கூட குடித்தனம் பண்ண வேண்டியதுதானே! நீ என் அப்பன்கூட சிரிச்சுக்கிட்டேவா குடித்தனம் பண்ணின...? அதுபோலதான்..."

"ஆக... எனக்கும், என் அண்ணன் மகளுக்கும் கண்ணீர் வடிக்கணும்கிற விதியை... உன் அப்பனும், நீயும் எழுதி வைச்சிருக்கீங்கன்னு சொல்லு."

"இதையெல்லாம் வியாக்கினமாய் பேசு... உன் அண்ணன்கிட்ட மட்டும் கையைக் கட்டி வாயைப் பொத்திக்க. ஏம்மா இப்படி இருக்கே?"

"என் தலைவிதிடா... இருக்கேன். வேறு என்னத்தை நான் சொல்ல?"

மகனுடன் பேசிக்கொண்டே மருத்துவமனையின் வாசலைப் பார்த்த செவ்வந்தி, அவசரமாய் எழுந்து நின்றாள். தாயின் முகத்தை மட்டும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த துரைசிங்கம்... ஏளனமாக சிரித்தான்.

"என்னம்மா... உன் கடவுள் வருகிறாரா?"

"சும்மா இருடா... என் அண்ணன் வர்றார்."

"அவரைத்தானே... நீ கடவுள்னு சொல்லுவே."

"வாயை மூடு. அவர் கிட்டக்க வந்துட்டாரு..."

"வந்தால் வரட்டுமே..."

அலட்சியமாய் தாயிடம் சொல்லியபடி திரும்பிய துரைசிங்கம்-நொடிப் பொழுதில் தன் முகத்தில் பக்தி கலந்த மரியாதையை கொண்டு வந்தான்.

"மாமா... வந்துட்டீங்களா...?"

"ம்... நீ என்னப்பா இங்க நிற்கிற? செவ்வந்தியும் உன் கூட நிற்கிறா! அங்கே கஸ்தூரிக்கு துணையா யார் இருக்கிறது? இப்படியா பொறுப்பில்லாமல் இருப்பீங்க..."

"அது வந்து அண்ணே..."

செவ்வந்தி விளக்கம் சொல்ல ஆரம்பிக்கையில், துரைசிங்கம் அவசரமாய் உள்ளே புகுந்தான்.

"நாங்க என்ன மாமா செய்ய...? வெளியே போங்கன்னு கழுத்தைப் பிடித்து தள்ளாத குறையாய்... என்னையும், அம்மாவையும் அந்த சரவணன் துரத்தி விட்டுவிட்டானே..."

மகேஷ்வரனின் கண்களில் அதிர்வு வந்தது. மனைவியை முறைத்துப் பார்த்தார். அதற்கு பதிலாக-முதன் முதலாய் துரைசிங்கத்தை முறைத்தாள் காயத்ரி.

'ம்... பயங்கரமான ஆள்டா நீ வெடியைக் கொளுத்தி போடுகிறாயா? இரு... நான் உன் மேல் அணுகுண்டையே போடுறேன்.'

மாமன் மனைவியின் பார்வை பேசிய சங்கேத மொழியைப் புரிந்து கொள்ளாத மட்டியல்ல துரைசிங்கம். அவனுக்கும் புரிந்தது. ஆனாலும், அப்பாவி போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு...

"என்ன அத்தை...?" என்று கேள்வி வேறு கேட்டு வைத்தான்.

"ஒன்றுமில்லை மருமகனே! வர வர... நீ மகா புத்திசாலியாய் மாறிக்கிட்டு வருகிறாயே. அதான் ஒரு கற்பூரத்தை ஏத்தி உனக்கு திருஷ்டி சுத்திப் போடணும்னு நினைக்கிறேன். தாங்கலைப்பா... என்னமா எதையும் எடுத்துச் சொல்லுற..."

செவ்வந்திக்கு அவமானம் பிடுங்கித் தின்றது. காயத்ரி கேட்ட கேள்வியின் அர்த்தம் புரியாதவள் இல்லை அவள். எப்போதும் தன் மகனிடம் பரிவாகப் பேசும் அண்ணன் மனைவி-இன்றைக்கு நக்கலும், நையாண்டியுமாய் பேசுவதற்கு காரணம் அவன்தானே என்று மனதிற்குள் நினைத்து கூனிக் குறுகிப் போனாள்.

மகேஷ்வரனும் மனைவியின் தாக்குதலைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை. துரைசிங்கத்தின் வாக்கில் சந்தேகம் வந்துவிட்ட பின்னால் முழு மனதாய் அவனுக்கு ஆதரவைக் கொடுக்கவும் அவரால் முடியவில்லை. வேகமாய் நடையைப் போட்டார். மற்றவர்கள் அவரைப் பின் தொடர்ந்தனர்.

கஸ்தூரி இருந்த அறைக்குள் சென்றபோது, கண்ட காட்சி... அவர்கள் ஒவ்வொருவர் மனதிலும் ஒரு வகையான உணர்வைக் கொடுத்தது.

புத்துணர்வுடன்... தலையணையை சாய்வாக வைத்து, அதில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டு... சிரித்த முகமாய்... சரவணன் பேசுவதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள் கஸ்தூரி.

அவளிடம் நகைச்சுவையாய் பேசியபடியே... ஆரஞ்சுப் பழத்தை உரித்து... அவள் கையில் சாப்பிடக் கொடுத்தான்.

மகள் தேறி எழுந்து அமர்ந்திருப்பதோடு... சிரித்துக் கொண்டும் இருப்பதில்... உயிர் மீண்ட உணர்வைப் பெற்றவனர் மகேஷ்வரனும், காயத்ரியும்.

தன் மகன் மேல் ஆதீத கோபத்துடன் இருந்தவளை மாற்றி, கனிவுடன் சிரிக்க வைத்துவிட்ட சரவணனையும்... அவன் முகத்தை காதலுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கஸ்தூரியையும் கண்ட செவ்வந்தி-அவர்கள் போன்ற மனம் ஒப்பிய ஜோடி பிரியக் கூடாது என்று கடவுளை வேண்டினாள்.

'என்னம்மா... அவன்கிட்ட சிரிச்சிப் பேசிக்கிட்டு இருக்கா பாரு... கைகாரி. என்னைப் பார்த்தால் எதையாவது தூக்கி எறியத் தோன்றுகிறது இவளுக்கு. அவனைப் பார்த்தால் பல்லைக் காட்டத் தோன்றுகிறதாக்கும்...?'-துரைசிங்கத்தின் மேனி எரிதணல் போல் ஆனது.

"கஸ்தூரி..."-மகேஷ்வரன், மகளின் அருகே அமர்ந்தார்.

"அப்பா..."

"ஏன்ம்மா இப்படியொரு காரியத்தைச் செய்தே...?"

அக்கேள்விக்கு பதில் அளிக்க முடியாமல் உதட்டைக் கடித்து... தன் உணர்வுகளை கட்டுக்குள் கொண்டுவர முயன்றவளாய் தலையைக் குனிந்துகொண்டாள் கஸ்தூரி.

அவளைப் பேசவிட்டால் விவகாரம் பெரிதாகிவிடும் என்ற சுதாரிப்புடன் துரைசிங்கம் அவசரமானான்.

"இப்ப எதுக்கு மாமா வேண்டாத கதையையெல்லாம் கேட்டுக்கிட்டு! அதான் நம்ம கஸ்தூரி பொழைச்சு எழுந்து உட்கார்ந்துவிட்டாளே... இனி ஆகவேண்டியதைப் பார்ப்போம். பழசைக் கிளறி... அது மனசை புண்படுத்த வேண்டாம் மாமா."

கஸ்தூரி வெறுப்புடன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டாள். அதை ஜாடையால் கணவனுக்கு உணர்த்தினாள் காயத்ரி. மகேஷ்வரன் புரிந்துகொண்டதற்கு அடையாளமாய் தலையை ஆட்டினார்.

கணவன்-மனைவியின் பார்வைப் பரிமாற்றங்களை துரைசிங்கம் கவனித்துவிட்டு... கவலையில் ஆழ்ந்தான்.

'என்னடா இது... ஒரு இட்லியை விழுங்கிவிட்டு வருவதற்குள்ளே... என் அத்தைக்காரி, மாமன்காரனை கைக்குள் போட்டுவிட்டாளே! இனி என்ன செய்வது?'-திகைத்தான்.

21

துரைசிங்கம் கவலையில்... சரவணனைக் கவனிக்க மறந்துவிட்டான்.

'நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு... என் மதிகெட்ட மாமனுக்கு மந்திரித்து வைத்திருந்தேன். ஒரே நிமிடத்தில் எல்லாத்தையும்... என் மாமன் பெண்டாட்டியும், மகளும் கொட்டிக் கவிழ்த்துவிட்டார்கள். இனி எப்போ இந்த மனிதன் என்னிடம் தனியாக அகப்படுவது... எப்படி நான் மந்திரிப்பது...?'

அவன் கற்பனையில் ஆழ்ந்திருக்க... காயத்ரி தன் கணவனிடம் சரவணனைப் புகழ்ந்துகொண்டிருந்தாள்.

"காலையில் நீங்களும் வீட்டில் இல்லை... அவளானால் இப்படியொரு காரியத்தைச் செய்துவிட்டு-இப்பவோ... பெறகோன்னு கெடக்கிறா. சரவணனுக்கு தகவல் கொடுத்தவுடன் அடுத்த நிமிசம் காரோடு வந்து... கஸ்தூரியை அள்ளிப் போட்டுகிட்டு ஓடி வந்திருச்சு. நெருக்கடி நேரத்தில் அவன் மட்டும் இல்லைன்னா... இப்ப என்ன ஆகி இருக்குமோ...?"

மகேஷ்வரன் தன் மைத்துனன் மகனைப் பார்க்க... அவன் அமைதியுடன் பேசினான்.

"இது என் கடமை மாமா. கஸ்தூரிக்கு ஒன்று என்றால்... அது என்னைப் பாதிக்கிற விசயம்."

பொறுப்புடன் பேசியவனைப் பார்த்த செவ்வந்தி, தன் மகனும் அங்கு இருக்கும் நினைவில்லாமல்...

"அது சரிப்பா... ஒரு கண்ணில் அடிபட்டால், இன்னொரு கண்ணுக்கும் வலிக்கும்தானே! உடந்தைப்பட்டவன்... உன் பொருளை நீதானே காப்பாற்றி வைக்கணும்..." என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கஸ்தூரியும், சரவணனும்... ஒருவரை ஒருவர் உரிமையுடன் பார்த்துக்கொள்ள... மகேஷ்வரனுக்கு வழக்கம் போல் அந்த நாள் ஞாபகம் நெஞ்சிலே வந்துவிட்டது.

'இப்படித்தானே... நானும், காயத்திரியும் பார்த்துக் கொள்வோம்...'

அவர் மனைவியைப் பார்க்க... அவளும் அதே நினைவுடன் அவரைப் பார்த்தாள்.

இளசுகளின் பார்வையையும், பெரிசுகளின் பார்வையையும் கண்ட துரைசிங்கம்... பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு-தானும் ஒரு பார்வையை எரிப்பது போல்... செவ்வந்தியைப் பார்த்து வைத்தான். அந்தப் பார்வையின் பொருள்... 'எனக்கென்று அம்மாவாய் நீ வந்து வாய்த்துத் தொலைத்தாயே...' என்பதாகும்.

செவ்வந்தி நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டு அமைதி ஆகிவிட்டாள். ஆனால், மகேஷ்வரன் விடவில்லை. கஸ்தூரியின் மனநிலை தெரிந்த பின்னாலும் அமைதியாக இருப்பது சரியல்ல... அது ஒரு தகப்பனின் செயல்பாடு இல்லை என்று அவருக்குத் தோன்றிவிட்டது.

"கஸ்தூரி... உன் கல்யாணத்தை தள்ளிப் போட வாம்மா...?" மறைமுகமாய் கேட்டார்.

"பரிசம் போட்ட கல்யாணத்தை தள்ளிப் போட வேண்டாம்ப்பா. அது முறை ஆகாது..." என்று பதில் கொடுத்தாள் கஸ்தூரி.

மகளின் தெளிவான பதில்... உண்மையை உணர்த்திவிட-அவர் துரைசிங்கத்தை எரிப்பது போல் பார்த்தார்.

"முறை தவறிவிட்டோம்னு மத்தவங்க பேசுவாங்கன்னு அஞ்சுது போல... பார்த்தீங்களா மாமா! எப்போதுமே

கஸ்தூரி... தன் விருப்பத்தைவிட... மத்தவங்க விருப்பத்தை நினைச்சே பயப்படுது..."

துரைசிங்கம் விடாக்கண்டனாய் மகேஷ்வரனுக்கு எடுத்துக் கொடுத்தான்.

காயத்ரி பல்லைக் கடித்தாலும்... இதில் தான் பேசுவதைவிட கஸ்தூரி பேசுவதே சரியாக இருக்கும் என்ற யோசனையுடன் மவுனமாக இருந்தாள்.

"அப்படியா கஸ்தூரி... உன் மாமா இப்படிச் சொல்றானே? ஊரறிய பரிசம் போட்ட ஒரே காரணத்திற்காக... நீ விருப்பமில்லாமல் சரவணனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க நினைக்கிறாயாம்மா...?"

சரவணன் எதுவும் பேசாமல் இருந்தான். கஸ்தூரி நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவன் அதைக் கண்டுகொள்ளவில்லை.

அவனது நோக்கம் அவளுக்கு புரிந்தது. தன் மனதில் இருப்பதை மகேஷ்வரனிடம் தெளிவாகக் கூறிவிட வேண்டும் என்று அவன் எதிர்பார்ப்பது...

"ஊரறிய அவர் என்னைப் பெண் கேட்டு வந்ததே நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பியதால்தான் அப்பா..." என்றாள்.

'ஐயோ...' என்று இருந்தது துரைசிங்கத்திற்கு...

அவசரமாய் குறுக்கிட்டுப் பேசினான்.

"கஸ்தூரி விரும்பிய கதை உங்களுக்குத்தான் தெரியுமே மாமா. பாவம்! அது இருக்கும் நிலைமையில்... இப்படிக் கேள்வி கேட்டுக்கிட்டு இருந்தால் புத்தி மாறித்தானே பதில் சொல்லும்? அதுவும் சுற்றி இத்தனை பேர் இருக்கும்போது, மனதில் நினைப்பது எப்படி வாக்கில் வரும்? இதையெல்லாம் தனியாய்... நீங்கள் கேட்கிற விதத்தில் கேட்கணும் மாமா..."

கஸ்தூரியின் முகம் இறுகிவிட்டது. தெளிவுடன் கூறினாள்...

"அப்பா... நான் நன்றாகத்தான் இருக்கிறேன். எனக்கு புத்தியும் ஒழுங்காகத்தான் வேலை செய்கிறது. மற்றவர் களுக்காக நான் பார்ப்பதாக இருந்தால்... மற்ற விசயங்களில் தான் பார்ப்பேன். என் கல்யாண விசயத்தில் பார்க்க மாட்டேன்."

"சரிம்மா... எதுவாக இருந்தாலும் நாம் வீட்டிற்கு போய் பேசிக் கொள்ளலாமே! இது ஆஸ்பத்திரி... பத்து பேர் வந்து போகிற இடம். ஏற்கனவே நிறைய பேர் கூட்டம் போடக் கூடாதுன்னு நர்ஸம்மா வந்து அதட்டிட்டு போயிருக்காங்க. அதோடு... கல்யாண விசயம் பேசும் இடமா இது? நீ ஓய்வெடும்மா... நாம மெதுவாக பேசிக்கலாம்..."

"இதைத்தானே மாமா நானும் சொல்கிறேன். இப்ப கஸ்தூரிக்கு தேவை கல்யாணமில்லை... பரிபூரண ஓய்வு. கல்யாணத்தை தள்ளிப் போடலாம். இந்த வருசம் முடியாவிட்டால்... அடுத்த வருசம் கூட பண்ணிக்கலாமே?"

சரவணன் தன் மின் வெட்டுப் பார்வை ஒன்றை கஸ்தூரி மேல் செலுத்தினான்.

பார்வை சொல்லிய செய்தியைப் புரிந்துகொண்ட கஸ்தூரி தீவிரமான குரலில் தந்தையிடம் மறுத்துப் பேசினாள்.

"அப்பா... எனக்கு இப்போது தேவை ஓய்வில்லை. என் வாழ்வு என் மனம் போல் அமையும் என்ற நம்பிக்கை."

"உன் மனதில் இருப்பது என்னவென்று எனக்குத் தெரியலையேம்மா..."

"அதுதானே... கஸ்தூரி. நீ மனதிற்குள் பூட்டி வைத்திருப்பதை அப்பாவிடம் சொல்லாமல் காலம்

தாழ்த்திவிட்டு... இப்போது புலம்பி என்ன பிரயோஜனம்? நீயாக உன் மனதைச் சொல்லவும் மாட்டாய்... உன் மனது புரிந்து உன் அப்பா செயல்படவும் விடமாட்டாய். ஏன் இப்படி உன்னையும் வதைத்துக்கொண்டு, என்னையும் வதைக்கிறாய்? மாமாவை முடிவு எடுக்கவிடு. அவர் உன் மனதை அறிவார். மனம் போல் நீ வாழ... நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துத் தருவார்... என்ன மாமா... நான் சொல்வது சரிதானே?"-இது துரைசிங்கம்.

'விட்டால் இவன் பேசிக்கொண்டே போகிறானே...?' என்று அங்கிருந்த காயத்ரியும், சரவணனும் வெகுண்டாலும்... இதில் கஸ்தூரியின் வார்த்தைதான் முக்கியம் என்பதால் அமைதி காத்தனர்.

22

அலை கடலாய் கொந்தளித்த மனத்தை அமைதிப்படுத்த முயன்றுகொண்டிருந்தாள் கஸ்தூரி.

இது அவளாக இழுத்துக் கொண்ட துன்பம். அவள் மட்டும் திருமணம் வேண்டாம் என்று சொல்லாமல் இருந்திருந்தால்... அவள் மேல் உயிரையே வைத்திருக்கும் அவளுடைய காதலனும், தாயும்... துரைசிங்கத்தின் முகமூடியைக் கிழித்து... அவனது பொய் முகத்தை அம்பலப்படுத்தி இருப்பார்கள்.

ஆனால், அவள்தான் சரவணனைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விருப்பமில்லை என்று சொல்லி... அவனை இதில் உடனடியாக தலையிட முடியாமல் முள்வேலி போட்டு வைத்துவிட்டாளே!

இன்னொரு விஷயம். அவனுக்கு ஆதரவாக காயத்ரி வாயைத் திறந்தால்... அண்ணன் மகனுக்காக மகளை வற்புறுத்துகிறாள், நாத்தனார் மகன் என்பதற்காக் துரைசிங்கத்தை வெறுக்கிறாள் என்று ஆகிவிடும்.

பூப்போல வளர்ந்த மகள்... திரும்பவும்... தவறான முடிவை எடுத்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற தவிப்பில் காயத்ரியின் கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

கஸ்தூரி என்ன செய்யப் போகிறாள்? எதுவானாலும் அவளது கடைசி முயற்சி வரை காத்திருக்கலாம். அவளால் முடியாவிட்டால் களத்தில் இறங்கிக்கொள்ளலாம் என்ற நினைவு சரவணனுக்கு...

செவ்வந்தி வாயைத் திறக்கவே முடியாது. ஒரு வாசகம் பேசினாலும், அதை திருவாசகம் போல் அவள் பேசி வைத்துவிட-அப்போது ஆரம்பித்தவன்தான் துரைசிங்கம். தன் முறைப்பை நிறுத்தவே இல்லை.

இவனுக்கு இருக்கும் ஒரே துருப்புச் சீட்டு... கஸ்தூரி விருப்பமில்லை என்று சொல்லி திருமணத்தையே நிறுத்த முனைந்தது. அவனுக்கு சாதகமான இன்னொரு விசயம், கஸ்தூரிக்கு அவன் மீது இருக்கும் வெறுப்பு.

தான் என்ன சொன்னாலும் அவள் தன் முகம் பார்த்து பதில் பேசமாட்டாள் என்ற துணிவில்... அவன் இஷ்டப்படி பேசிக்கொண்டிருந்தான். அந்த சாதகமான விசயத்தை அவனது முகத்தை நேருக்கு நேர் பார்த்து பேசியதன் மூலம்... தவிடு பொடி ஆக்கினாள் கஸ்தூரி.

''நீங்கள் யார் மாமா... என் கல்யாண விசயத்தில் தலையிட?''-அவள் நிதானமாக கேட்டதும் துரைசிங்கம் ஆடிப் போனாலும் உடனே சுதாரித்துக்கொண்டான்.

“உனக்கு என் மேல் கோபம் இருப்பதில் தவறில்லை கஸ்தூரி. நான் யார்...? ஒரு ஏழை... என் சொல் அம்பலம் ஏறுமா? அதனால் மனதிற்குள் மருகிக்கொண்டு இருந்தேன். அதுதானே உன் கோபத்திற்கு காரணம்? நான் என்ன செய்வேன் கஸ்தூரி. நீதான் என்ன செய்ய முடியும்? ஆனால் ஒன்று கஸ்தூரி... நீ கல்யாணத்தை மறுத்ததும், நான் ஆர்வத்துடன் மாமாவைப் பார்த்து நம் காதல் கதையைச் சொல்லவில்லையா? உன்னைக் காப்பாற்ற ஓடோடி வரவில்லையா? இந்த ஏழை அத்தை மகனால்... இதுதானே செய்ய முடியும்?”

விட்டால்... லொக்... லொக்கென்று இருமிவிடுவான் போல அவன் உணர்ச்சிகரமாய் வசனம் பேசிய விதத்தில் கஸ்தூரி எதையாவது எடுத்து அவனை அடித்துவிடலாமா என்று பார்வையால்... அருகில் இருந்த பொருள்களை ஆராய ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

‘அடங்க மாட்டேன் என்கிறானே...’ என்ற கோபத்துடனும், கஸ்தூரி எதையாவது ஏடாகூடமாய் செய்துவிடப் போகிறாள் என்ற கவலையுடனும் அவளைப் பார்வையால் அதட்டினான் சரவணன்.

“ஏன் மாமா... என் கல்யாணத்தில் எனக்கு விருப்பம் இல்லைன்னு சொன்னால்... அது என் சொந்த விசயம். உங்களுக்கு எப்படி என் விருப்பத்தைப் பற்றித் தெரியும்? என்னைப் பெற்ற தாய், தகப்பனுக்கு தெரியாதது உங்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டதா?”

“அப்படிப் பேசாதே கஸ்தூரி. உன் கோபத்தை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. உனக்கு தெரியுமா? நீ சின்ன வயசில்... இந்த மாமாவின் தோள் மீது உட்கார்ந்துகொண்டு... அந்த நிலா வேண்டும்ன்னு அடம் பிடிப்பே. என்னால் நிலாவைப் பிடித்துக் கொண்டு வர

முடியாதுன்னாலும், நான் ஒரு கண்ணாடியை எடுத்து-அதில் நிலாவின் பிம்பத்தைக் காட்டி... 'இதுதான் நீ கேட்ட நிலாம்மா... எடுத்துக்க'ன்னு சொல்வேன். இது மத்த யாருக்கும் நினைவில்லாமல் போகலாம். உனக்குமா நினைவில்லை கஸ்தூரி?"

அவளுக்கு இப்போது அழுகையே வந்துவிட்டது. இவன் இப்படிச் பேசிப் பேசி கொல்கிறானே... என்ற ஆற்றாமையுடன், 'என்னைக் காப்பாற்றேன்' என்பது போல் சரவணனைப் பார்த்தாள்.

அவன் நிமிர்ந்து அமர்ந்தான்.

"கஸ்தூரி... நீ நமது கல்யாணத்தில் விருப்பமில்லைன்னு ஏன் சொன்னாய்?" என்று கூர்மையான பார்வையுடன் அவளைப் பாத்துக் கேட்டான்.

"அத்தான்... அது வந்து..."

"என்னை... உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா...?"

"உங்களைத் தவிர வேறு யாரையும் எனக்குப் பிடிக்காது அத்தான்."

"நோட் த ப்பாயின்ட் யுவர் ஆனர்...' என்பது போல் மகேஷ் வரனை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, தன் கேள்விகளைத் தொடர்ந்தான் சரவணன்.

"அப்புறம் ஏன்... கல்யாணத்தில் விருப்பம் இல்லைன்னு சொன்னாய்"

"நான் கல்யாணத்திலே விருப்பமில்லைன்னுதான் சொன்னேன். உங்களைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள எனக்கு விருப்பம் இல்லைன்னோ... இல்லை வேறு யாரையும் விரும்புகிறேன்னோ சொல்லவே இல்லை..."

'இது இரண்டாவது பாயின்ட்...' என்று மகேஷ்வரனுக்கு பார்வையால் உணர்த்தினான் சரவணன்.

"ஏன் உனக்கு கல்யாணத்தில் விருப்பமில்லாமல் போய்விட்டது. வேறு ஏதும் திட்டம் வைத்திருந்தாயா...?"

"உங்கள் மேல் உயிரைத்தான் வைத்திருந்தேன்..."

"இந்தக் காதல் பேச்சில் ஒரு குறைச்சலும் இல்லை. அப்புறம் ஏன் கல்யாணத்தை மறுத்தாய்?"

"உங்களுக்குத் தெரியாதா?"

"எனக்குத் தெரியும்... உன்னிடம் ஒருவன் தவறாக நடக்க முயற்சி செய்தான். நீ அவனை இரும்பு வாளியால் அடித்து விரட்டிவிட்டாய். ஆனால், அந்நியர்களின் விரல் கூடப் படாமல் வளர்ந்த பெண் நீயென்பதால்... அவன் தொட்டதை பெரிதாக நினைத்து என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள உனக்குத் தகுதி இல்லைன்னு நினைத்துவிட்டாய்... இதுதானே நடந்தது...?"

"ஆமாம்..." என்ற கஸ்தூரி... மற்றவர்களின் முகம் பார்க்க முடியாமல் கூசிப் போனவளாய் முழங்கால்களில் முகம் புதைத்து தேம்பி அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

"கஸ்தூரி..." என்று விதிர்த்துப்போன காயத்ரி... அவசரமாய் எழுந்து மகளின் அருகே வந்து அவளை அணைத்துக்கொண்டாள்.

"எனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டதே மகளே... பெற்றவளிடம் கூட இதைச் சொல்லாமல் உன் மனதில் போட்டுக் கொண்டு... இப்படி ஒரு காரியத்தை செய்து விட்டாயே... ஏன் மறைத்தாய் கஸ்தூரி?"

"எப்படிம்மா... இதைப் போய் உங்களிடமும்... அப்பா விடமும் சொல்வேன்...?"

"பைத்தியக்காரி... எங்களிடம் சொல்லாமல் நீ மறைத்த தால் என்னவெல்லாம் நடந்துவிட்டது?"

மகேஷ்வரனுக்கு உடலின் சர்வ அங்கமும் பதறிக் கொண்டு இருந்தது. மீசை துடித்தது. வெறி கொண்டவராய் எழுந்தார்.

"யார் இந்தக் காரியத்தை செய்தது...?" என்று அவர் கர்ஜித்த விதத்தில்... துரைசிங்கம் ஆடிப் போய்விட்டான்.

23

மகேஷ்வரன் ஒரு சிலம்பாட்ட வீரர். கம்பை எடுத்துக்கொண்டு அவர் களத்தில் குதித்துவிட்டால்... பார்வையாளர்கள் பகுதியில் இருந்து ஆரவாரம் கிளம்பும்.

சிறுவயதில் இருந்தே... அவரது முரட்டுத்தனமான உருவத்தையும், முறுக்கிய மீசையையும் கண்டு பயத்துடனே வளர்ந்தவன் துரைசிங்கம்.

தங்கையின் மேல் பாசம் கொண்டவர் என்ற ஒரே காரணத்தால் மட்டுமே... அவரிடம் சரிக்கு சமமாய் நின்று பேச அவனால் ,முடிந்தது.

இன்று அவர் எழுந்து வேட்டியை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு மகளைப் பார்த்து கத்திய கத்தலில்... ஒரு நொடியில் அவனுக்கு குளிர் காய்ச்சலே வந்துவிட்டது.

"இந்த மகேஷ்வரனின் மகளின் கையை ஒருவன் பிடிச்சு இழுத்திருக்கான்னா... அவனுக்கு எவ்வளவு தைரியமும், தெனாவெட்டும் இருந்திருக்க வேண்டும்? அவனை வெட்டி பொலி போடலைன்னா... நானெல்லாம் என்ன ஆம்பளை? எந்த ஈனப்பிறவி இந்தக் காரியத்தை செய்யத் துணிந்தது.

அந்த நாயின் பெயரைச் சொல்லும்மா... அவனை அறுந்து ஆயிரம் கூறு போட்டுடுறேன்...''

'ஐயையோ... இந்த மனிதன் போன பிறவியில் கசாப்புக் கடைக்காரனாக இருந்திருப்பானோ...?' என்று நடுங்கிப் போனான் துரைசிங்கம்.

அவனுக்கு இந்த நேரடி யுத்தத்தில் எல்லாம் பழக்கம் இல்லை. முதுகிற்கு பின்னால் குத்தச் சொன்னால் எளிதாய் செய்து முடித்துவிடுவான். யாரைப் பற்றியாவது போட்டுக் கொடுக்க வேண்டுமென்றால்... அழகாய் குச்சியை முறித்துப் போட்டுவிடுவான். புறம் பேச வேண்டுமென்றால்... இல்லாத ஒன்றைக்கூட இருப்பதாய் கூறி-கண்... மூக்கு வைத்து கதை பிணைத்துவிடுவான்.

இப்படி நேரடியாய் சத்தம் போட்டால்... பாவம் அவன் என்ன செய்வான்?

அவன் குள்ளநரி. சிங்கம் கர்ஜித்தால் எதிரில் நிற்க முடியுமா? பெயர்தான் துரைசிங்கம். உண்மையில் அவன் வெறும்... களிமண்ணில் செய்த பொம்மைச் சிங்கம்.

அதனால் அவன்... 'காப்பாற்று...' என்பது போல் தாயைப் பார்த்தான்.

அதனால் அவனைக் காப்பாற்றாமல் அவளால் இருக்க முடியவில்லை. கஸ்தூரியை இறைஞ்சும் பார்வை பார்த்தாள்.

மகேஷ்வரனின் கணிப்பு சரியாக இருந்தது. மகளுக்கு நேர்ந்த இந்த துன்பம் துரைசிங்கத்தால்தான் வந்திருக்க முடியும் என்று அவர் கண்டுபிடித்தார்.

சரவணனை உயிருக்கு உயிராய் காதலிக்கும் கஸ்தூரி... தன்னைத்தான் காதலித்தாள் என்று தன்னிடமே அவன் பொய் சொல்லத் துணிந்தபோது... இதற்கு மேலும் என்ன செய்யமாட்டான் என்ற சந்தேகம் அவருக்குள் உருவானது.

அவன் தாய், கஸ்தூரியைக் கெஞ்சுவது போல பார்த்ததை கணப்பொழுதில் கண்டுகொண்டார் அவர்.

"அப்பா... இதைப் பெரிது பண்ண வேண்டாம். மற்றவர்களைக் குறை சொல்லி என்ன பிரயோஜனம்? நான் புத்தியோடு இருந்திருந்தால், யாரையும் சொந்தம்தானேன்னு நினைத்து சகஜமாக பழகி இருக்கமாட்டேன். இது எனக்கு ஒரு பாடம். இதை இப்படியே விட்டுவிடுங்கள்.

சரவணன் அத்தான் என் தாழ்வு மனப்பான்மையைப் போக்கிவிட்டார். என்னை எனக்காகவே காதலிக்கிறார். அவர் என்னைப் புரிந்து ஏற்றுக்கொண்டதே போதும். மற்றபடி... இவனைப் பழிவாங்கி நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்? அதோடு, இவனும் தனி மனிதன் இல்லை. இவனை அடித்தால் நாம் உயிராய் நினைப்பவர்களுக்குத்தான் வலிக்கும்ப்பா..."

கஸ்தூரி கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு செவ்வந்தி அழுதுவிட்டாள்.

24

மகேஷ்வரனின் வீட்டில் சொந்த பந்தங்களும், ஊராரும் திரண்டு இருந்தனர். அவருடைய வீட்டில் ஏதோ 'ஹோமம்' வளர்த்து பூஜை செய்யப் போவதற்கான அறிகுறி தெரிந்தது. ஊர் மக்கள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டனர்...

"ஏன்ப்பா ராமசாமி... என்னப்பா விசேஷம்?"

"என் வீட்டில் ஒரு விசேஷம் நடத்தப் போகிறேன். எல்லாரும் குடும்பத்தோட வந்திரனும்னு சொல்லி

அழைச்சான். என்னன்னு சொல்லலையே... உனக்கு ஏதாவது தெரியுமா...?"

"நீ என்கிட்ட கேட்டதைத்தான்... நான் இதுவரைக்கும் மத்தவங்ககிட்ட கேட்டுக்கிட்டு இருந்தேன். ஒருவேளை... பெண்ணின் கல்யாணமாய் இருக்குமோ...?"

"அதுக்குத்தான் இன்னும் ஆறு நாள்கள் பாக்கி இருக்கே. ஊர் முழுக்க அழைப்பு வைச்சிருக்க்காங்களே. நீ அதைப் பார்க்கலியா?"

எல்லாரும் என்ன விசேஷம் என்று புரியாமல் பேசிக் கொண்டு இருக்கையில்... மகேஷ்வரன், காயத்ரியுடன் மனையில் அமர்ந்தார். துரைசிங்கத்தை அழைத்தார். அருகில் அமரச் சொன்னார். புரோகிதர் மந்திரம் ஓத... அவர் கூட்டத்தைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

"எனக்கு மகன் இல்லை... ஒரே மகள் மட்டும்தான். அவளுக்கும் கல்யாணம் பண்ணி வைத்து, புருசன் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிடப் போகிறேன். எனக்குக் கொள்ளி போடவும், எனக்குப் பின்னால் என் மகளுக்கு அண்ணனாக இருந்து... பிறந்த வீட்டுச் சீர் செய்யவும் எனக்கு மகன் வேண்டும். அதனால், என் தங்கச்சி மகன் துரைசிங்கத்தை என் மகனாக தத்து எடுத்துக்கொள்ளப் போகிறேன்.

இன்றிலிருந்து இவன் என் மகன். என் மகள் கஸ்தூரிக்கு அண்ணன். என் சொத்தை இரு பங்காகப் போட்டு, ஒரு பங்கை கஸ்தூரிக்கு கொடுத்துவிட்டு... மறுபங்கை துரைசிங்கத்திற்கு கொடுக்கிறேன்."

துரைசிங்கத்தால் நடப்பதை நம்ப முடியவில்லை. ஒருவன் செய்த தவறுக்கு அவனுக்கு தண்டனை கொடுக்க வேண்டும்... அதை விட்டுவிட்டு, களவு செய்ய வந்தவனை காவலுக்கு அமர்த்தி அடியோடு அவனைத் திருத்திவிட்டார் மகேஷ்வரன்.

அடையாளம் இல்லாமல் அலைந்தவன்... அவருக்கு வாரிசு ஆனான். முப்பது ஏக்கர் பூமிக்கு சொந்தக்காரனாக மாறினான். மனக்கசடு எல்லாம் மறைய மகேஷ்வரனை கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்.

ஊரையே அடைத்துப் பந்தல் போட்டு... மூன்று நாள்கள் திருமண விருந்து போட்டு... வெகு விமரிசையாய் சரவணன்-கஸ்தூரி திருமணம் நடைபெற்றது.

நிற்காமல் ஓடி... ஓடி... வேலை செய்தான் துரைசிங்கம். மணப் பெண்ணின் அண்ணனாக அவன் சரவணனுக்கு பாதபூஜை செய்து, கைவிரலில் மோதிரம் போட... சரவணன் கஸ்தூரியைப் பார்த்தான்.

'பரவாயில்லை... மாமா நல்ல வேலை செய்திருக்கிறார்' என்று அது கூறியது.

'சரண்... உன்னையும், கஸ்தூரியையும் பக்கத்தில் வைத்துப் பார்த்தால் கட்சிக் கொடி போலவே இருக்கிறது..." என்று கிண்டல் செய்தாள் ஷாஷா.

"ஏன்... அப்படிச் சொல்கிறாய்?"

"நீ கறுப்பு... கஸ்தூரி சிவப்பு. வேறு எப்படி இருக்கும்?"

"உன்னை..."

சரவணன் கையை ஓங்க... ஷாஷா சிரித்துக்கொண்டே ஓடிவிட்டாள். புன்னகையுடன் கஸ்தூரி... சரவணனை ஏறிட்டாள்.

"என்னடி அப்படிப் பார்க்கிறாய்?"

"இவளையா நான் சந்தேகப்பட்டேன்?"

"இவளைத்தான் சந்தேகப்பட்டாய்..."

"என்னை மன்னிச்சிடுங்க..."

"மன்னிப்பதா! ஊஹூம்... உன்னை எப்படியெல்லாம் தண்டிக்கப் போகிறேன் தெரியுமா...? இன்றைக்கு இரவில்... அதை நன்றாக தெரிந்துகொள்வாய்..."

சொன்னதைச் செய்தான் சரவணன். அவன் கொடுத்த அன்புத் தண்டனைகளில் மயங்கிப் போய்... அவனைச் சரணடைந்தாள். கஸ்தூரி... காதலாகி, காமமாகி கலந்து உருகிய பின்... விடியலின் அருகாமையில் அவளது முடிகோதி அவன் கேட்டான்.

"என்னடி... தூக்கம் வரலையா...?"

"ம்... நான் காதலில் தோற்றுப் போய்டுவேனோன்னு நினைத்தேன். என் மனதை உங்களிடம் சொல்லச் சொல்லி... காற்றிடம் சொல்வேன்."

"காற்றிடம் சொல்வாயா...?"

"ஆமாம்... எங்கும் பரந்து நிறைந்திருக்கும் காற்றோடு நான் தூதுவிட்டேன். அது உங்களிடம் என்ன சொல்லியதோ... தெரியவில்லை! என் காதல் ஜெயித்து விட்டது."

காற்றோடு தூது விட்டவள்... மனம் நிறைய அவன் மார்பில் சாய்ந்தாள்... மணம் வீசும் மலராக!!

(முற்றிற்று)

தமிழ்நேசன் மின்நூலகம்
www.tamilnesan1981.blogspot.in

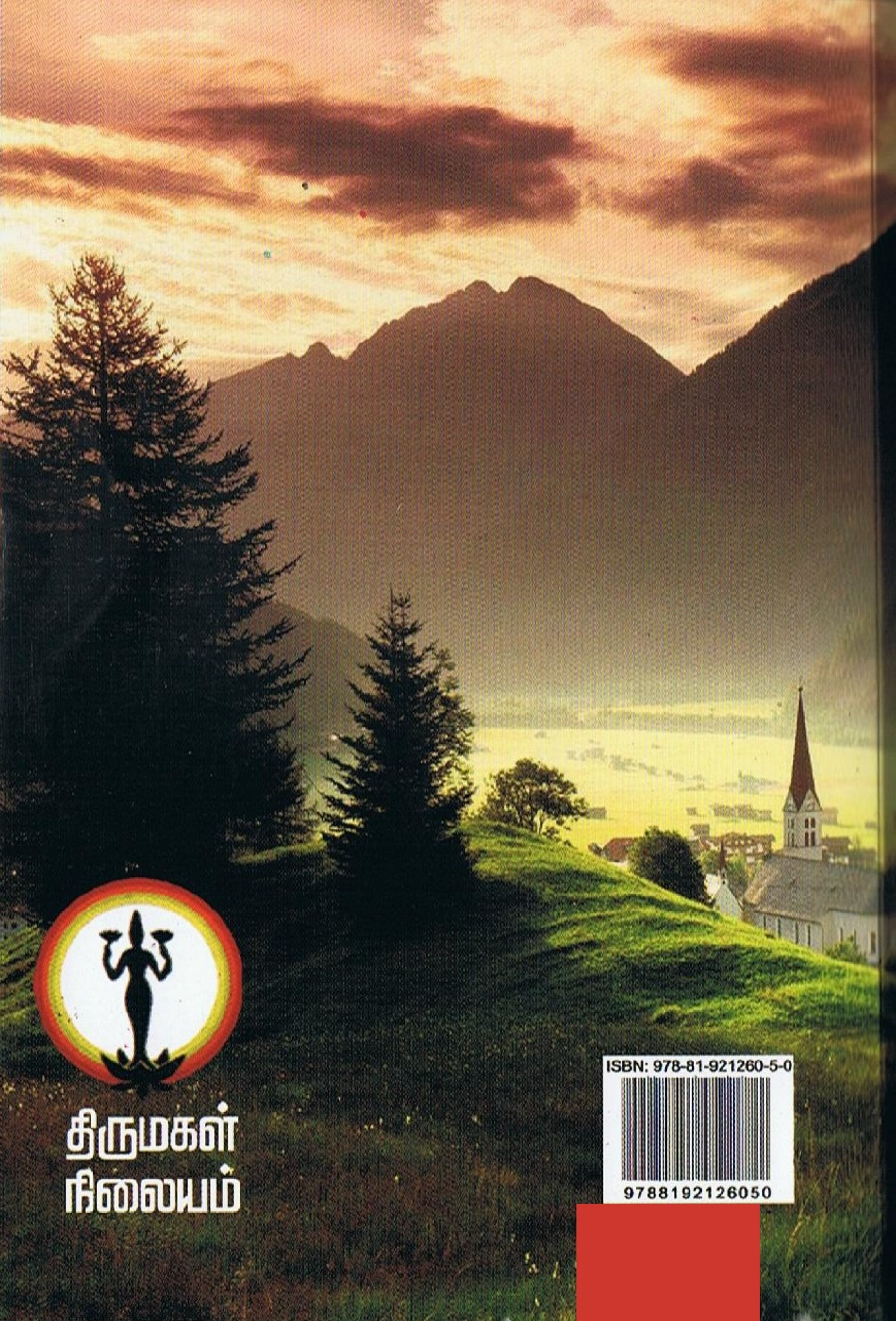

திருமகள்
நிலையம்

ISBN: 978-81-921260-5-0
9788192126050